Lalegül®

Aylık, İlim, Kültür ve Fikir Dergisi

"Lâle'ye Ram, Gül'e Tutkun"

Sayı 01
Mart 2013
Fiyatı: ₺8

Bismillâh!

Hizmetlerimizin Devamı Adına Ehl-i Sünnet'e "lâlegül" Uzatarak Merhaba!

Cübbeli Ahmet Hocamız,

Mevlid-i Şerif Gecesinde ve Bursa Sohbetinde Meclisleri DoldurupYollara Sığmayan Coşkulu Kalabalıklar Tarafından Karşılandı.

Lalegül Dergisi'ne geçiş sebebi
Ahmet Mahmut Ünlü

54 Farzın ilki Zikir
Ahmet Mahmut Ünlü

EDİTÖRDEN

Bu güne kadar sizinle aramızda adeta bir köprü vazifesi gören ve birçok muhalif görüşlere ilmî reddiyeler yaparak Ehli Sünnete hizmet eden Ârifân Dergisi, malumunuz olduğu üzere geçen Şubat ayında basılamadı. Gerek Cübbeli Hocamızın kitaplarının gerekse Arifan Dergisi'nin basım ve dağıtımını yapan ekibin yaşadığı bir takım maddi sıkıntılar, Cübbeli Hocamızın hapis sürecinde had safhaya varmış ve neticede Ârifân Dergisi çıkarılamamıştı. Bu durumu Cübbeli Hocamız 7 Şubat Perşembe Günü Fetih Mescidinde yapmış olduğu sohbette sizlere anlatmış ve bu şartlarda bu isimle yola devam edemeyeceğimizi, bundan böyle yeni bir dergiyle hizmete devam etmek lüzûmu hasıl olduğunu ifade etmişti.

Kıymetli Okurlar! Dergi, mutlaka olması gereken bir hizmet... Çünkü, siz vefalı dostlarımızla aramızda bir köprü vazifesi görmesi, ayrıca gerek dünyamıza ve ahiretimize yarayacak pek çok ilmî makalelerin yayımlanması, gerekse bir takım sapık fırkaların görüşlerine karşı ilmî reddiyelerin yapılması açısından çok önemli bir tebliğ ve davet aracı... Dolayısıyla bizler kelamımızla olduğu gibi, kalemimizle de elimizden geldiğince biiznillah bu yolda hizmet etme azminde olduğumuzdan, dergi çıkarılamıyor diye kalemleri bir kenara bırakamazdık. Tabi istemeyerek de olsa işler bu noktaya gelince, bizler de; "artık bu işi yürütemiyoruz" diyerek derginin basım ve yayımından el çeken kardeşlerimize teşekkür edip, hizmet aşkıyla ortaya atılan ve; "bundan böyle Allah *(Celle Celâluhu)* için bu hizmette biz varız!" diyen ve bu işi üstlenen kardeşlerimizle yolumuza devam etme kararı aldık.

Kıymetli Okurlar! Bir takım zaruretler sebebiyle verdiğimiz bir ay aranın ardından, yine aynı şekilde Ehli Sünnet hassasiyeti olan Hocaefendilerle ve aynı muhteva ile "**Lalegül**" isimli dergimizle tekrar sizlerle buluşuyoruz. Evet dergimizin yeni ismi "**Lalegül Dergisi**"

Zaten sizlerin de Lalegul FM radyomuzdan aşina olduğu üzere hem bu ismin içerdiği anlam olarak, hem de sizlere yabancı olmayan bir isim olması hasebiyle dergimize bu ismi verdik. Malumunuz çiçeklerden "**Lale**" Allah'ı *(Celle Celâluhu)* sembolize eder; "**Gül**" ise Efendimiz'in *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ve Ona karşı duyulan muhabbetin sembolüdür. İnşaAllah bizler de bu manaya uygun olarak Allah ve Resülü'nün yolunda ilerlemeye, evvelce olduğu gibi Ehli Sünnet dışı görüş ve akımlara ilmî platformda gereken cevabı verip sonuna kadar Ehli Sünnetin savunucusu olmaya biiznillah devam edeceğiz.

Kıymetli **Lalegül Dergisi** Okurları!

Sanki hiç ara vermemiş gibi yine aynı okur kitlemiz olan sizlerle, büyük bir aile olarak yine omuz omuza inşaAllah yolumuza devam ediyoruz. Bu güne kadar hep yanımızda olan, en zor ve en sıkıntılı süreçlerde bile bizleri hiçbir zaman yalnız bırakmayan, ayrıca gerek maddî gerekse manevî desteklerini bizden hiçbir zaman esirgemeyen siz zor gün dostlarımızla buluşma adresimiz, bundan böyle **Lalegül Dergi**'miz olacak.

Bu arada şunu da arzedelim ki; evvelce Arifan Dergisi'ne abone olup halen abonelik süresi devam eden kardeşlerimize gelince, inşaAllah onları da mağdur etmeyecek ve aynı şekilde onlara Lalegül Dergisi göndermeye devam edeceğiz.

Mevla Teâlâ, samimi niyetlerle çıktığımız bu hizmet yolunda bizleri muvaffak kılarak, bu kıymetli dergimizin uzun soluklu olmasını nasip eylesin.

Önce Rabbimizin lütf-u inâyeti, sonra siz değerli okurlarımızın desteğiyle, Ehli Sünnetin sesini daha gür bir şekilde duyurabilmek temenni ve niyazıyla...

Fi emanillah!

Mustafa Özşimşekler

mustafaozsimsekler@laleguldergisi.com.tr

İÇİNDEKİLER

s04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

ARİFAN DERGİSİNİN BASILMAMASI ÜZERİNE LALEGÜL DERGİSİNE GEÇİŞİMİZLE ALAKALI DURUM TESPİTİ

s28

RESÜL BÖLÜKBAŞI HOCAEFENDİ

TEVHİD! AMA NASIL BİR TEVHİD!

s34

MEHMET TALU

DİNİMİZ İSLAM SEVGİ TEMELİ ÜZERİNE KURULMUŞTUR

s42

KEMAL ARKUN

OSMANLI ADALET SİSTEMİNİN BOZULMASI (III)

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

Lalegül

Mart 2013

Yıl 1 Sayı 01

Lalegül Dergisi Adına
İmtiyaz Sahibi
Lalegül Yayıncılık

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Temsilci İrtibat
444 34 68

Abone Dağıtım
Lalegül Yayınları
Tel: 444 34 68

Adres
Lalegül Yayıncılık
Fevzi Çakmak Mah. Osman Gazi Cad.
2/1 Sokak No: 1/6 Tabya / Bağcılar / İST.
Tel: 444 34 68

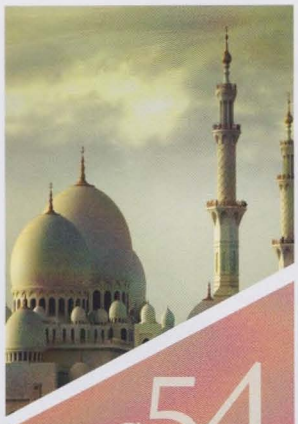

s54

ALİ KARA

KENDİNİ PEYGAMBERLERİN VASIFLARIYLA VASIFLAYANIN HÜKMÜ

s58

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

ARZ-I MEV'UD II

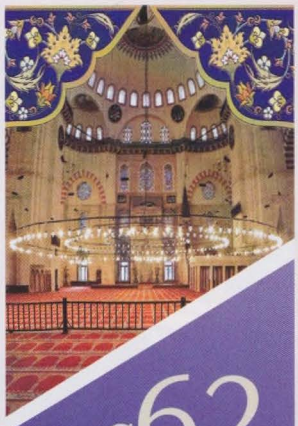

s62

ALİ ULVİ UZUNLAR

HOCA EFENDİLERİMİZ VE MESCİDLERİMİZ

:yre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte
(Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Allâh-ü Sübhânehû:

هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَقُولُ اللهُ سُبْحَانَهُ: اَلْكِبْرِيَ
، مَنْ نَازَعَنِي وَاحِدًا مِنْهُمَا أَلْقَيْتُهُ فِ

k Benim ridâm (kaftanım), ululu
munda)dır. Bunlardan herha
lkışanı cehenneme atarı
77; Ebû Dâvûd, Libâs:29, r

s64

ADEM ŞENER

KİBİR

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
Turmatsan Matbaacılık
Davutpaşa Cad. 2. Mat. Sit.
ZC25 Topkapı / İST.
0212 444 11 30

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
95,- TL
Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
90,- Euro
Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Lalegül Yayıncılık adına
Asya Katılım Bankası (İmsan Şubesi)
TL IBAN: TR79 0020 8001 8103 9966 8300 02
USD IBAN: TR52 0020 8001 8103 9966 8300 03
EURO IBAN: TR25 0020 8001 8103 9966 8300 04

Albarakatürk Katılım Bankası
(Bağcılar Şubesi)
TL IBAN: TR39 0020 3000 0184 9021 0000 01
USD IBAN: TR12 0020 3000 0184 9021 0000 02
EURO IBAN: TR82 0020 3000 0184 9021 0000 03

Posta Çeki Hesap Numaraları
(Merkez Adı: Başakşehir/Başakşehir)
TL: 10293172

AHMET MAHMUT ÜNLÜ
www.cubbeliahmethoca.tv

ARİFAN DERGİSİ'NİN BASILMAMASI ÜZERİNE

LALEGÜL DERGİSİ'NE GEÇİŞİMİZLE ALAKALI DURUM TESPİTİ

Bundan sonra nişanımız "Lalegül"ü barındıran ve Allâh-u Teâlâ'nın vahdaniyetinin baş harfini temsil eden, ayrıca Devlet-i Aliyye'nin ilk pây-i tahtından ilave esintiler getiren "Yeşil Vav" olsun.

Bizimle yola devam edenlere selam olsun.

Muhterem okurlarım! Bursa Ulu Cami-i Şerifi'nin mihrap duvarında bulunan ve altında Hızır *(Aleyhisselâm)*ın namaz kıldığı, bu münasebetle orada yapılan duaların kabul olunduğu rivayet edilen, bir ucunda **Allâh-u Teâlâ**'yı temsil eden "Lale"yi, diğer ucunda **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i tasvir eden "Gül"ü barındırması hasebiyle de ilk sayısını sizlere takdim etmekle ferahyâb olduğumuz "Lalegül" dergisinin ismine çok münasip düşen "Yeşil Vav"ı temsil alemi olarak belirlediğimiz mübarek dergimizin yeni ve büyük hayırlara vesile olmasını, geçmişimizin tüm zulüm ve zulümâtını (karanlıklarını) mahvedip, müstakbelde nice nurlu ufuklar açmasını Mevlâ'yı Müteâl'den niyaz ederim ve bu duanın kabulüne niyet "Âmîn" diyenlere de iki cihanda saadetler dilerim. Âmîn!

Emmâ Ba'd! Malumunuz vechile; 28 şubat süreciyle başlayan 15 yıllık şu bedbaht dönemde bu fakir kardeşiniz birçok maddimanevi ihtilâllere mâruz kalmıştır. Bunun da sebebi hiç şüphesiz konuştuğum hakikatlerin, gücü elinde bulunduranların işine gelmemesi ve bu hak sesi susturma çabasına girişmeleridir.

Rabbim her birerlerine dünya-ahiret müstehaklarını takdir eylesin. Âmîn!

Bu meşûm zaman zarfında babamın iflas ettirilmesi, vakfımın kapatılması, Çavuşbaşı'nda bulunan külliyeme el konulması, "Deprem ilahi ikazdır" dediğim için 2 sene 7 ay 3 gün hapis cezasına çarptırılıp 2000 senesinde başlayan ve 2002 nihayetinde sona eren çileli hapis sürecine maruz bırakılmam, yazılarımı yayınlayan Beyan Dergisi'nin ve adım kullanılarak para toplanıp kurulan Beyan Radyosu'nun yöneticilerinin ihaneti sebebiyle bu müesseselerin kapatılması, el yazma Mushaf ve levhalarıma el konulması, sahip olduğum iki Afgan seccadesinden dolayı yıllarca kaçaklılıkla yargılanmam, sonra on sene yanımda hizmet etmiş bir hâinin iftira ve ihaneti nedeniyle uydurulan jetski hadisesiyle itibarsızlaştırılmaya çalışılmam ve mübarek ramazan ayında 15 gün kadar Ehl-i Sünnet'in bu nedenle mahzun kılınması, 2011 yılının sonunda "İnsan ticareti" ve "Çeteye destek" gibi uydurma suçlarla bir sene hapse atılmam, halen mahkememin devam etmesi ve sanki kaçacakmışım gibi her hafta imzaya mecbur edilerek yurtdışına çıkmamın engellenmesi gibi bu sayfalara sığmayacak kadar birçok bela ve musibete mâruz kalmam düşünüldüğünde, Merhum Erbakan Hocamız'ın Başbakanken partisi kapatıldığında sarfettiği "Milli görüş hareketinin serüveni takip edildiğinde, başımıza gelen bu hadise nokta gibidir" mealindeki hikmetli sözü gibi, benim de başıma gelenler düşünüldüğü zaman hapse girişimin ardından teliflerimi tevdi ettiğim şirket tarafından ücretim ödenmeyerek en zor zamanda yardımsız bırakılmam, üstelik herkese telefon açılıp benim için yalan yere yardım toplanması, böylece fakir fukaranın sömürülmesi, dergi basacağız diye ilave paralar istendiği halde derginin basılmaması, bünyede çalışan bazı kimselerin namaza devamsızlığı ve ahlak dışı işlere bulaşmaları gibi birçok nedenle Arifan dergisinin ve Arifan yayınlarının kapatılması yani Kasr-ı Arifan'dan tekrar Kasr-ı Hindüvan'a dönüşün başlaması da evvelce yaşadıklarıma nispetle bir nokta kadar bile değildir.

İnşâallâh bu yeni dergiyi kuran ekip diğerleri gibi maddi beklentiyle değil sırf Allâh rızası ve dine hizmet gayesiyle çalıştıkları için muvaffak olacaklar ve bizi mahcup etmeyeceklerdir inşâallâh.

Bu vesileyle bizi sürekli destekleyen siz okurlarıma, tüm sevenlerime ve cemaatime şükranlarımı arz ederken, bu Ehl-i Sünnet davasının tökezlenmesi için gayret gösteren hacı-hoca, âmir-memur dahil kim varsa onları da Rabbimin yüce divanında lanetle yâdederim.

Bundan sonra nişanımız "Lalegül"ü barındıran ve **Allâh-u Teâlâ**'nın vahdaniyetinin baş harfini temsil eden, ayrıca Devlet-i Aliyye'nin ilk pây-i tahtından ilave esintiler getiren "Yeşil Vav" olsun.

Sohbet meclisimiz "Ahmed Yesevî Derneğimiz", sohbet kaynağımız "Lalegül Radyomuz", yayın organımız da "Cübbeli Hoca Yayınları" olsun.

Her biri maddeten ve mânen mübarek olsun. Hâinlere lanet olsun. Bizimle yola devam edenlere selam olsun. Âmîn diyen rahmet bulsun. Âmîn!

54 FARZIN İLKİ ZİKİRDİR

Değerli okurlarım!

Bu yeni dergimizde size inşâallâh 54 ayda bitecek şekilde 54 farzı beyan etmeye çalışacağım ki bunlar hepimiz yakından ilgilendiren ve âhiretimizi yakından alâkadar eden konulardır. Mutlaka okuyup okutalım. Osmanlı ulemâsından 54 farz şârihi Abdullah Salâhî Efendi Hazretleri'nin beyanı vechile; Hasen-i Basrî *(Radıyallâhu Anh)* şöyle buyurmuştur: "Bir mümin üzerine her şeb ve rûzde (gece ve gündüzde) elli dört farz vâcib olur ki bunların muktezâsıyla (amel etmek gereklidir, bununla) amel etmez ise âsilerden olur." *(Şeyh Abdullâh Salâhî Efendi, Ellidört farz şerhi, sh:2-3)*

54 farzın hepsi âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerle sâbittir. Bunların ilki İslamiyet'in tüm vazifelerinin gayesi olan zikrullahtır yani **Allâh-u Teâlâ**'yı dilden, gönülden yâdetmek, hatırlamak ve unutmamaktır. **Allâh-u Teâlâ** birçok âyet-i kerîmesinde zikri emretmiş ve zikredenleri methetmiştir. Nitekim:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

"Ey iman etmiş olan kimseler! (Sizinle savaşmak üzere hazır bulunan) **bir topluluğa kavuştuğunuz zaman,** (kaçmayıp) **sebat edin ve** (harp meydanında) **Allâh'ı çokça zikredin! Tâ ki siz felâha erebilesiniz"** *(Enfâl Sûresi:45)* kavl-i şerîfinde harpte bile zikri emretmiştir. Mehmetçiğin düşmana taarruzunda "Allâh! Allâh!" diye zikretmesi bu emre imtisâlin tezâhürüdür.

Diğer bir yerde:

﴿اُتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللهِ أَكْبَرُ وَاللهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ﴾

"(Habibim!) **Sana vahyedilmiş olan o kitabı** (Allâh-u Teâlâ'ya manen yakınlaşmak, lafızlarını ezberlemek ve manalarını çok iyi anlamak için) **peşpeşe oku ve o** (farz) **namaz**(lar) **ı hakkıyla kıl. Zira** (dışındaki ve içindeki tüm şart ve edeplere riayet edilerek kâmil manada eda edilen) **o namaz,** (zina gibi) **en çirkin olan şeylerden de,** (şeran ve aklen reddedilen) **münkerden de kesinlikle alıkoyar. Allâh'ın zikri ise elbette** (diğer bütün ibadetlerden) **daha büyüktür. Allâh sanat haline getirerek yapmakta olduğunuz** (hayır ve taatla ilgili) **şeyleri** (hakkıyla) **bilmektedir.** (Buna göre de karşılığınızı verecektir)**"** *(Ankebût Sûresi:45)* buyurarak zikrin şânını namaz dahil bütün ibadetlerden üstün tutmuştur. Zaten:

﴿وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾

"Namazı da Beni hatırlamak için hakkıyla kıl" *(Tâhâ Sûresi:14'den)* âyet-i kerîmesinde namazın da zikir için meşru edildiğini bildirmiştir.

İbni Abbas, İbni Ömer, Ebû Kurre, Mücahid ve Atiyye *(Radıyallâhu Anhüm)* Hazarâtının beyanları vechile âyet-i kerîmedeki **"Allâh'ın zikri ise elbette daha büyüktür"** cümle-i celîlesinin manası "Elbette **Allâh-u Teâlâ**'nın sizi zikretmesi, sizin O'nu zikretmenizden daha büyüktür", diğer bir rivayette "Elbette **Allâh-u Teâlâ**'nın kulunu zikretmesi, kulun **Allâh-u Teâlâ**'yı zikretmesinden daha büyüktür" şeklindedir.

Rabbimiz hiçbir amelin çokluğunu emretmezken:

﴿وَاذْكُرُوا اللهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾

"Allâh'ı (anmayı sadece namaza tahsis etmeyip, tüm hallerinizde O'nu) **çokça zikredin, tâ ki siz** (iki cihan saadetine kavuşarak) **felah** (ve kurtuluş)**a erişebilesiniz."** *(Cumua Sûresi:10'dan)*

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ۞ وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا﴾

"Ey iman etmiş olan kimseler! Allâh'ı (vakitlerinizin ekserisinde takdîs, tehlîl ve tahmîd gibi birçok övgü çeşitleriyle) **çokça anarak zikredin.** (Özellikle en şerefli vakitler olan) **gündüz başında ve gün sonunda da O'nu tesbih** (ederek ve namaz kılarak tüm noksan sıfatlardan tenzîh) **edin"** *(Ahzâb Sûresi:41-42)* âyet-i kerîmelerinde zikrin çok yapılmasını emretmiş,

﴿إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّائِمِينَ وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾

"İslâm'a giren erkekler ve İslâm'a giren kadınlar, (inanılması gereken meselelerin tamamına) **iman eden erkekler ve iman eden kadınlar,** (emirleri tutup yasaklardan kaçarak) **itaat eden erkekler ve itaat eden kadınlar,** (niyetlerde, sözlerde ve fiillerde doğruluğu şiâr edinmiş) **sâdık erkekler ve sadâkatli kadınlar,** (kaza ve kader gereği karşılaştıkları zorluklara, özellikle de hanımlarından gördükleri sıkıntılara) **sabreden erkekler ve** (tüm musîbetlere, özellikle kocalarından çektiklerine) **sabreden kadınlar,** (namazda sağa sola bakmayan ve kendilerini insanlardan üstün görmeyip, bu tevâzuyu dışa vuran) **huşûlu erkekler ve huşû sahibi kadınlar,** (farz olan zekatı ve nâfile olan sadakaları) **bağış yapan erkekler ve bağışta bulunan kadınlar,** (farz ve nâfile olarak) **oruç tutan erkekler ve oruçlu bulunan kadınlar, tenâsül uzuvlarını** (zina, livâta ve lezbiyenlik gibi haramlardan) **koruyan erkekler ve muhafaza eden kadınlar,** (hem dilden, hem de kalpten tesbîh, tahmîd, tehlîl getirerek, Kur'ân okuyarak ve İslâmî ilimlerle meşgul olarak) **Allâh'ı çokça zikreden erkekler ve zikir yapan kadınlar,**

şüphesiz Allâh bunlar(ın işledikleri günahlar) **için büyük bir mağfiret ve** (taatlarına karşılık olarak da) **pek büyük bir mükâfat hazırlamıştır"** *(Ahzâb Sûresi:41-42)* âyet-i kerîmesinde de özellikle zikri çok yapanlara büyük mağfiret ve ecirler hazırladığını belirtmiştir.

Allâh-u Teâlâ:

﴿يَوْمَئِذٍ يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصَوُا الرَّسُولَ لَوْ تُسَوّٰى بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللهَ حَدِيثًا﴾

"O kimseler ki kâfir olmuşlar ve o Rasûl'e isyan etmişlerdir, işte o gün onlar (utançlarından dolayı) **ne olaydı da yer kendileriyle bir edilseydi** (ve böylece yok olup gitselerdi) **diye arzu edecektir. Ama** (bütün uzuvları kendileri aleyhine şâhitlik yapacağı için, kendileriyle alâkalı) **hiçbir haberi Allâh'tan gizleyemeyeceklerdir"** *(Nisâ Sûresi:42)* âyet-i kerîmesinde de münafıkların en bâriz vasfı olarak **Allâh-u Teâlâ**'yı az zikretmelerini açıklamış, buna ilaveten Yüce Mevlâmız:

﴿اَلْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

"Münafık erkeklerle, münafık kadınlar, onların bazısı (hem görünüşte, hem gerçek manada) **diğer bir kısmın parçasıdır. Onlar** (peygamberi inkâr gibi, aklen ve dînen reddedilen) **münker** (şeyler)**i emretmektedirler,** (kelime-i şehâdeti ikrar gibi, hem akılca, hem de şerîatça makbul bilinen) **mâruftan nehyetmektedirler ve** (Allâh yolunda harcama yapmaktan) **ellerini sıkıca yummaktadırlar. Onlar Allâh**(ın taatın)**ı unutmuşturlar, bu sebeple Allâh da** (rahmetini ve fazlını taksim ederken) **kendilerini terk etmiştir. Gerçekten de münafıklar fâsıkların ta kendileridirler"** *(Tevbe Sûresi:67)* âyet-i kerîmesinde **Allâh-u Teâlâ**'yı unutan o münafıkları terk ettiğini beyan etmiş, biz müminleri de:

﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللهَ فَأَنْسَاهُمْ أَنْفُسَهُمْ أُولٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

"O kimseler gibi olmayın ki onlar Allâh'ı(n hukukuna riayeti) **unutmuşturlar, bu sebeple O da onlara kendi nefislerini**(n menfaati için çalışmayı) **unutturmuştur. İşte sana! Ancak onlar,** (Allâh'ın taatından çıkan) **fâsık kimselerin ta kendileridir"** *(Haşr Sûresi:19)* buyurarak onlar gibi zikirsiz ve gafil olmaktan nehyetmiştir.

Zikri teşvik eden en önemli âyet-i kerîme şüphesiz ki:

﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ﴾

"Öyleyse siz (taatlar, zikirler ve dualarla) **Beni anın ki Ben de** (sevaplar, övgüler ve kabullerle) **sizi anayım. Bir de** (bunca nimetlerime karşı) **Bana şükredin,** (emrime isyan edip, nimetlerimi görmezden gelerek) **Beni inkâr etmeyin"** *(Bakara Sûresi:152)* âyet-i kerîmesidir.

Bu âyet-i kerîmenin birçok manaları vardır. Şöyle ki:

1) İtaat etmek sûretiyle beni zikredin (anın) ki, Ben de rahmetimle sizi zikredeyim.

Nitekim İbni Abbas *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالٰى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي قَوْلِهِ تَعَالٰى: ﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ﴾، «يَقُولُ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ: اُذْكُرُونِي يَا مَعْشَرَ الْعِبَادِ بِطَاعَتِي أَذْكُرْكُمْ بِمَغْفِرَتِي.»

"Allâh-u Teâlâ 'Siz Beni zikredin, Ben de sizi zikredeyim' kavl-i şerîfinde: 'Ey kullar! Siz Beni itaatimle (yani emirlerimi tutup, yasaklarımdan kaçarak) **zikredin ki, Ben de sizi mağfiretimle zikredeyim' buyuruyor."** *(Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, 1/360)*

Hâlid ibni Ebî İmrân *(Radıyallâhu Anh)* dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ خَالِدِ بْنِ أَبِي عِمْرَانَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ أَطَاعَ اللهَ فَقَدْ ذَكَرَ اللهَ، وَإِنْ قَلَّتْ صَلَاتُهُ وَصِيَامُهُ وَتِلَاوَتُهُ لِلْقُرْآنِ، وَمَنْ عَصَى اللهَ فَقَدْ نَسِيَ اللهَ، وَإِنْ كَثُرَتْ صَلَاتُهُ وَصِيَامُهُ وَتِلَاوَتُهُ الْقُرْآنَ.»

"Her kim Allâh-u Teâlâ'ya itaat ederse, her ne kadar namazı, orucu ve Kur'ân okuması az da olsa muhakkak o kişi Allâh-u Teâlâ'yı zikretmiş olur. Her kim Allâh-u Teâlâ'ya isyan ederse, her ne kadar namazı, orucu ve Kur'ân okuması çok da olsa muhakkak o kişi Allâh-u Teâlâ'yı unutmuş olur." *(Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, 1/361)*

2) Beni dua ile zikredin, ben de sizi icabet (kabul) ve ihsan (istediğinizi vermek sûreti) ile zikredeyim.

3) Beni sena (övmek) ve itaatle zikredin, Ben de sizi atâ (bahşiş) ve nimetle zikredeyim.

4) Beni dünyada zikredin, ben de sizi âhirette zikredeyim.

5) Beni halvetler de (tenhalar da) zikredin, Ben de sizi sahralarda (açık yerlerde) zikredeyim.

6) Beni refah (rahat zaman)da zikredin, Ben de sizi belâ ve musibet zamanınızda zikredeyim.

7) Siz beni istiğfarla (af isteyerek) zikredin, ben de sizi mağfiretle (affederek) zikredeyim.

8) Benim yolumda mücâhede yani nefis, şeytan ve onlara uyanlarla harbetmek sûretiyle Beni zikredin, Ben de sizi hidayetimle zikredeyim.

9) Beni sıdk (doğruluk) ve ihlâsla (sırf rızamı isteyerek) zikredin, Ben de sizi halâs (kurtuluş) ve mezid-i ihtisas (kendi hususi dostluğuma kabul etmek sûreti) ile zikredeyim.

10) Siz Beni münacat (dua ve niyaz)la zikredin, Ben de sizi necat (dünya ve âhiret kurtuluşu) ile zikredeyim.

ZİKRİN FAZİLETİNİ AÇIKLAYAN HADÎS-İ ŞERÎF VE RİVAYETLER

1) Hâris el-Eşarî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنِ الْحَارِثِ الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللهَ أَمَرَ يَحْيَى بْنَ زَكَرِيَّا بِخَمْسِ كَلِمَاتٍ أَنْ يَعْمَلَ بِهَا، وَيَأْمُرَ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنْ يَعْمَلُوا بِهَا؛ وَآمُرُكُمْ أَنْ تَذْكُرُوا اللهَ، فَإِنَّ مَثَلَ ذٰلِكَ كَمَثَلِ رَجُلٍ خَرَجَ الْعَدُوُّ فِي أَثَرِهِ سِرَاعًا حَتَّى إِذَا أَتَى عَلَى حِصْنٍ حَصِينٍ فَأَحْرَزَ نَفْسَهُ مِنْهُمْ، كَذٰلِكَ الْعَبْدُ لَا يُحْرِزُ نَفْسَهُ مِنَ الشَّيْطَانِ إِلَّا بِذِكْرِ اللهِ.»

"Muhakkak Allâh-u Teâlâ Zekeriya oğlu Yahya *(Aleyhisselâm)***a kendisinin amel etmesi ve İsrâiloğulları'na da amel etmelerini emretmesi için beş şeyi emretmiştir.** (Bunların beşinci olarak Yahya *(Aleyhisselâm)* Benîisrâil'e şöyle demiştir:) **'Ben size Allâh'ı zikretmenizi emrediyorum. Şüphesiz bunun** (Allâh'ı zikredenin) **hali de kendisini süratlice takip eden düşmanlardan kaçıp, sağlam bir kaleye gelerek** (sığınarak)**, kendini onlardan kurtaran kişiye benzer. İşte böylece kul da, kendini şeytandan ancak Allâh'ı zikretmekle korur.'"** *(Tirmizî, Emsâl:3, no:2863, 5/148)*

2) Abdullah ibni Büsr *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ بُسْرٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِنَّ رَجُلًا قَالَ: يَا رَسُولَ اللهِ! إِنَّ شَرَائِعَ الْإِسْلَامِ قَدْ كَثُرَتْ عَلَيَّ، فَأَخْبِرْنِي بِشَيْءٍ أَتَشَبَّثُ بِهِ، قَالَ: «لَا يَزَالُ لِسَانُكَ رَطْبًا مِنْ ذِكْرِ اللهِ.»

"Bir adam **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* e: 'Ya Rasûlellâh! İslam'ın şeriatları (nafile ibadetleri) cidden bana çok geldi (hepsini yapacak

güçte değilim.) Bana (devamlı yapabileceğim) bir şey bildir ki ona sarılayım' dedi. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* de: **'Dilin Allâh'ın zikriyle devamlı ıslak kalsın** (dilin devamlı sûrette Allâh'ın zikriyle meşgul olsun)**'** buyurdu." *(Tirmizî, Deavât:4, no:3375, 5/458)*

3) Mâlik ibni Yuhâmir *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

عَنْ مَالِكِ بْنِ يُخَامِرٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِنَّ مُعَاذَ بْنَ جَبَلٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ لَهُمْ: إِنَّ آخِرَ كَلَامٍ فَارَقْتُ عَلَيْهِ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ قُلْتُ: أَيُّ الْأَعْمَالِ أَحَبُّ إِلَى اللهِ؟، قَالَ: «أَنْ تَمُوتَ وَلِسَانُكَ رَطْبٌ مِنْ ذِكْرِ اللهِ.»

"Muâz ibni Cebel *(Radıyallâhu Anh)* şöyle demiştir: '**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*den ayrılırkenki son sözüm 'Amellerin hangisi **Allâh-u Teâlâ**'ya daha sevgilidir?' demem olmuş, (bunun üzerine) **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* de: **'Dilin Allâh-u Teâlâ'nın zikriyle ıslak olduğu halde ölmendir'** buyurmuştur.'" *(Taberânî, el-Mucemü'l-Kebîr, no:208, 20/106)*

4) Ebu'd-Derdâ *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*:

عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَلَا أُنَبِّئُكُمْ بِخَيْرِ أَعْمَالِكُمْ وَأَزْكَاهَا عِنْدَ مَلِيكِكُمْ، وَأَرْفَعِهَا فِي دَرَجَاتِكُمْ، وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ إِنْفَاقِ الذَّهَبِ وَالْوَرِقِ، وَخَيْرٌ لَكُمْ مِنْ أَنْ تَلْقَوْا عَدُوَّكُمْ فَتَضْرِبُوا أَعْنَاقَهُمْ وَيَضْرِبُوا أَعْنَاقَكُمْ»، قَالُوا: بَلَى، قَالَ: «ذِكْرُ اللهِ تَعَالَى»، قَالَ مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: مَا شَيْءٌ أَنْجَى مِنْ عَذَابِ اللهِ مِنْ ذِكْرِ اللهِ.

"Dikkat! Amellerinizin en hayırlısını, mâlikiniz (olan Allâh) **katında en temizini, derecelerinizde en yüksek** (ameli)**, altın ve gümüşü** (Allâh yoluna) **vermekten sizin için daha hayırlı olan ve düşmanınıza rastlayıp da boyunlarını vurmanızdan, onların da sizin boyunlarınızı vurmalarından** (şehit olmanızdan) **daha hayırlı olanı size haber vereyim mi?"** buyurmuştur. (Buna karşılık) ashâb-ı kirâm: "Evet" dediler. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*: **"Allâh'ı zikretmektir"** buyurdu.

Muâz ibni Cebel *(Radıyallâhu Anh)*: "(Kişiyi) Allâh'ın azabından, Allâh'ı zikretmekten daha ziyade kurtaran hiçbir şey yoktur" demiştir. *(Tirmizî, Deavât:6, no:3377, 5/459)*

5) Ebû Saîd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَيَذْكُرَنَّ اللهُ أَقْوَامًا فِي الدُّنْيَا عَلَى الْفُرُشِ الْمُمَهَّدَةِ يُدْخِلُهُمُ اللهُ الدَّرَجَاتِ الْعُلَا.»

"Elbette bir takım kavimler dünyadayken Allâh-u Teâlâ'yı serilmiş döşekler üzerinde zikredecekler, Allâh-u Teâlâ da (âhirette) **onları en yüksek derecelere girdirecek** (yükseltecek)**tir."** *(Heysemî, Mevâridü'z-zam'ân fî zevâidi İbni Hibbân, no:2319, 1/576; Süyûtî, ed-Dürrü'l-mensûr, 1/363)*

6) Ebû Mûsâ *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَثَلُ الَّذِي يَذْكُرُ رَبَّهُ وَالَّذِي لَا يَذْكُرُ رَبَّهُ، مَثَلُ الْحَيِّ وَالْمَيِّتِ.»

"Rabbini zikredenle zikretmeyenin durumu, diri ile ölünün durumu gibidir." *(Buhârî, Deavât:66, no:6044, 5/2353)*

Allâh-u Teâlâ'yı zikretmek, dinen rağbet ve teşvik olunmuş zikir ve dualar dille söylemek, Kur'ân-ı Kerîm okumak, tefsir, hadis gibi ilimlerle uğraşmak ve bunları yaparken kalbin de **Allâh-u Teâlâ**'dan haberdar olmasından ibarettir. İşte

bu gibi işlerle uğraşan bir mümin, Yaratanına karşı, O'nu anarak bir varlık, bir canlılık göstermiş olur. Dolayısıyla O, canlı bir insana benzer. **Allâh-u Teâlâ**'yı zikretmekten (anmaktan) gafil olan kimse ise ölü gibidir.

7) Ebû Müslim el-Eğarr *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

عَنِ الأَغَرِّ أَبِى مُسْلِمٍ أَنَّهُ قَالَ: أَشْهَدُ عَلَى أَبِي هُرَيْرَةَ وَأَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا أَنَّهُمَا شَهِدَا عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «لاَ يَقْعُدُ قَوْمٌ يَذْكُرُونَ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ إِلاَّ حَفَّتْهُمُ الْمَلاَئِكَةُ وَغَشِيَتْهُمُ الرَّحْمَةُ وَنَزَلَتْ عَلَيْهِمُ السَّكِينَةُ وَذَكَرَهُمُ اللهُ فِيمَنْ عِنْدَهُ.»

"Ben Ebû Hureyre ile Ebû Saîd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anhümâ)* hakkında şahitlik ederim ki kendileri **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in şöyle buyurduğuna şahitlik etmişlerdir:

'Bir kavim Allâh-u Teâlâ'yı zikir için otururlarsa mutlaka onları melekler kuşatırlar, onları rahmet kaplar, üzerlerine sekînet (huzuru kalp, feyiz ve rahmet) **iner ve Allâh-u Teâlâ onları Kendi nezdindeki** (melek)**lerle anar.'"** *(Müslim, Zikir:11, no:7030, 8/72; Ahmed ibni Hanbel, no:11875, 18/378)*

8) Ebû Hureyre *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَقُولُ اللهُ تَعَالَى: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، وَأَنَا مَعَهُ إِذَا ذَكَرَنِي، فَإِنْ ذَكَرَنِي فِي نَفْسِهِ ذَكَرْتُهُ فِي نَفْسِي، وَإِنْ ذَكَرَنِي فِي مَلَإٍ ذَكَرْتُهُ فِي مَلَإٍ خَيْرٍ مِنْهُمْ، وَإِنْ تَقَرَّبَ إِلَيَّ بِشِبْرٍ تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ ذِرَاعًا، وَإِنْ تَقَرَّبَ إِلَيَّ ذِرَاعًا تَقَرَّبْتُ إِلَيْهِ بَاعًا، وَإِنْ أَتَانِي يَمْشِي أَتَيْتُهُ هَرْوَلَةً.»

"Allâh-u Teâlâ buyuruyor ki: 'Ben kulumun Bana olan zannı yanındayım (Beni nasıl zannederse öyle bulur)**. Kulum Beni andığı zaman Ben onunla beraberim, o Beni nefsinde** (içinde, gizlice) **zikrederse, Ben de onu nefsimde** (Zatımda) **zikrederim. Eğer o Beni bir cemaat içinde zikrederse, Ben de onu onlardan daha hayırlı bir cemaat içinde anarım. Kulum Bana bir karış yaklaşırsa, Ben ona bir arşın yaklaşırım. Kulum Bana bir arşın yaklaşırsa, Ben ona bir kulaç yaklaşırım. Kulum Bana yürünerek gelirse, Ben ona koşarak gelirim."** *(Buhârî, Tevhîd:15, no:6970, 6/2694; Müslim, Zikir:1, no:6981, 8/62)*

Bu hadîs-i şerifte **Allâh-u Teâlâ**'nın, kuluna yakınlık derecesini ifade için kullanılan (karış, arşın, kulaç) gibi duyu organlarıyla bilinen şeylere ait ölçüler biz insanlara göre verilmiştir. Çünkü bu tabirlerin **Allâh-u Teâlâ** hakkında kullanılması muhaldir (yani imkansızdır).

9) Ebû Hureyre *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قال: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقُولُ: أَنَا مَعَ عَبْدِي إِذَا هُوَ ذَكَرَنِي وَتَحَرَّكَتْ بِي شَفَتَاهُ.»

"Allâh-u Azze ve Celle buyuruyor ki: 'Kulun Beni andığı ve dudakları Benim (zikrim)le kıpırdadığı zaman Ben onunla beraberim.'" *(İbni Mâce, Edeb:53, no:3792, 2/1246)*

10) Ebû Saîd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «يَقُولُ الرَّبُّ عَزَّ وَجَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: سَيَعْلَمُ أَهْلُ الْجَمْعِ

مِنْ أَهْلِ الْكَرَمِ، فَقِيلَ: وَمَنْ أَهْلُ الْكَرَمِ يَا رَسُولَ اللهِ؟، قَالَ: مَجَالِسُ الذِّكْرِ فِي الْمَسَاجِدِ.

"Rab Azze ve Celle kıyamet gününde: 'Muhakkak mahşer halkı kerem ehlinin (Allâh-u Teâlâ'nın lütfu keremine mazhar olacakların) kimler olacağını bileceklerdir' buyuracak." O zaman: "Yâ Rasûlellâh! Kerem ehli kimdir?" diye soruldu. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* de: **"Mescitlerdeki zikir meclisleri**(nde bulunan kimseler)**dir"** buyurdu. *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:11652, 18/195)*

11) Ebû Saîd el-Hudrî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَكْثِرُوا ذِكْرَ اللهِ حَتَّى يَقُولُوا مَجْنُونٌ.»

"İnsanlar (size) **'Mecnun' deyinceye kadar Allâh-u Teâlâ'yı zikretmeyi çokça yapın."** *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:11674, 18/212)*

12) Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا مِنْ قَوْمٍ اجْتَمَعُوا يَذْكُرُونَ اللهَ لَا يُرِيدُونَ بِذَلِكَ إِلَّا وَجْهَهُ إِلَّا نَادَاهُمْ مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ أَنْ قُومُوا مَغْفُورًا لَكُمْ قَدْ بُدِّلَتْ سَيِّئَاتُكُمْ حَسَنَاتٍ.»

"Her hangi bir cemaat sadece Allâh-u Teâlâ'nın rızasını murat ederek Allâh-u Teâlâ'yı zikretmek için bir araya gelseler, gökten bir münadi (seslenen)**: 'Muhakkak bütün günahlarınız sevaplara döndürülüp affolunduğunuz halde kalkın' diye kendilerine seslenir."** *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:12453, 19/437)*

13) Muâz ibni Cebel *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا عَمِلَ آدَمِيٌّ عَمَلًا قَطُّ أَنْجَى لَهُ مِنْ عَذَابِ اللهِ مِنْ ذِكْرِ اللهِ.»

"Âdemoğlu, kendisini Allâh-u Teâlâ'nın azabından, Allâh'ı zikretmekten daha çok kurtarıcı hiçbir amel işlememiştir." *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:22079, 36/396)*

14) Muâz ibni Cebel *(Radıyallâhu Anh)*, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e en üstün imandan sorduğunda **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*:

عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّهُ سَأَلَ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ أَفْضَلِ الْإِيمَانِ، قَالَ: أَفْضَلُ الْإِيمَانِ أَنْ تُحِبَّ لِلهِ وَتُبْغِضَ فِي اللهِ وَتُعْمِلَ لِسَانَكَ فِي ذِكْرِ اللهِ»، قَالَ: وَمَاذَا يَا رَسُولَ اللهِ؟، قَالَ: «وَأَنْ تُحِبَّ لِلنَّاسِ مَا تُحِبُّ لِنَفْسِكَ وَتَكْرَهَ لَهُمْ مَا تَكْرَهُ لِنَفْسِكَ وَأَنْ تَقُولَ خَيْرًا أَوْ تَصْمُتَ.»

"En üstün iman, Allâh için sevmen, Allâh uğrunda buğzetmen ve dilini Allâh'ın zikrinde kullanmandır" buyurdu. Muâz *(Radıyallâhu Anh)*: "Bu nedir (nasıl olacak)? Ya Rasûlellâh?" deyince, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* de: **"Kendin için sevdiğini insanlar için sevmen, kendin için istemediğini insanlar için de istememen ve hayır söylemen veya susmandır"** buyurdu. *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:22132, 36/446)*

15) Câbir ibni Abdillâh *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللهِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: خَرَجَ عَلَيْنَا النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ!، إِنَّ لِلهِ سَرَايَا مِنَ الْمَلَائِكَةِ تَحِلُّ

وَتَقِفُ عَلَى مَجَالِسِ الذِّكْرِ فِي الْأَرْضِ، فَارْتَعُوا فِي رِيَاضِ الْجَنَّةِ»، قَالُوا: وَأَيْنَ رِيَاضُ الْجَنَّةِ؟، قَالَ: «مَجَالِسُ الذِّكْرِ، فَاغْدُوا وَرُوحُوا فِي ذِكْرِ اللهِ، وَذَكِّرُوهُ أَنْفُسَكُمْ مَنْ كَانَ يُحِبُّ أَنْ يَعْلَمَ مَنْزِلَتَهُ عِنْدَ اللهِ فَلْيَنْظُرْ كَيْفَ مَنْزِلَةُ اللهِ عِنْدَهُ، فَإِنَّ اللهَ يُنْزِلُ الْعَبْدَ مِنْهُ حَيْثُ أَنْزَلَهُ مِنْ نَفْسِهِ.»

"Bir kere **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bizim yanımıza çıkarak:

'Ey insanlar şüphesiz Allâh-u Teâlâ'nın, meleklerden seriyyeleri (orduları) **vardır ki, yeryüzünde bulunan zikir meclislerine konarlar ve** (orada) **dururlar. Öyleyse siz cennet bahçelerinde otlayın'** buyurdu.

Bunun üzerine: 'Cennet bahçeleri nerelerdir?' dediler. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* de:

'Zikir meclisleridir. O halde Allâh'ın zikrinde sabahtan öğleye, öğleden akşama kadar koşun ve onu (**Allâh-u Teâlâ**'yı) **kendinize çokça hatırlatın. Allâh indindeki kıymet ve derecesini bilmek isteyen, Allâh'ın kendi yanındaki derecesinin nasıl olduğuna** (O'nu ne kadar sevdiğine ve saydığına) **baksın. Zira şüphesiz kul, kendi nefsinde Allâh-u Teâlâ'ya ne kadar yer** (kıymet) **verirse, Allâh-u Teâlâ da Kendi yanında kuluna o kadar yer verir'** buyurdu." *(Hâkim, el-Müstedrek, no:1820, 1/671)*

16) Muâz ibni cebel *(Radıyallâhu Anh)*dan rivayet edildiğine göre bir kere **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*, Muâz ibni Cebel *(Radıyallâhu Anh)*ın elinden tutarak şöyle buyurdu:

عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللهِ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ أَخَذَ بِيَدِهِ، وَقَالَ: «يَا مُعَاذُ! وَاللهِ إِنِّي لَأُحِبُّكَ، أُوصِيكَ يَا مُعَاذُ لَا تَدَعَنَّ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ تَقُولُ: اَللّٰهُمَّ أَعِنِّي عَلَى ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ.»

"Ey Muâz! Vallâhi ben kesinlikle seni severim. Ey Muâz! Her namazın sonunda:

«اَللّٰهُمَّ أَعِنِّي عَلَى ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ.»

'Ey Allâhım! Seni zikretmem, Sana şükretmem ve Sana güzel ibadette bulunmam için bana yardım et' demeyi terk etmemeni sana tavsiye ederim." *(Ebû Dâvûd, Vitr:26, no:1524, 1/561)*

17) Abdullâh ibni Amr *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللهِ! مَا غَنِيمَةُ مَجَالِسِ الذِّكْرِ؟، قَالَ: «غَنِيمَةُ مَجَالِسِ الذِّكْرِ الْجَنَّةُ.»

"(**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e:) 'Yâ Rasûlellâh! Zikir meclislerinin ganimeti (kazancı) nedir?' dedim. **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* de: **'Zikir meclislerinin ganimeti cennettir'** buyurdu." *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:6777, 11/391)*

18) Lokman Hakîm oğluna şöyle derdi:

قَالَ لُقْمَانُ الْحَكِيمُ كَانَ يَقُولُ لِابْنِهِ: «إِذَا رَأَيْتَ قَوْمًا يَذْكُرُونَ اللهَ فَاجْلِسْ مَعَهُمْ فَإِنَّكَ إِنْ تَكُ عَالِمًا يَنْفَعْكَ عِلْمُكَ، وَإِنْ تَكُ جَاهِلًا عَلَّمُوكَ، وَلَعَلَّ اللهَ أَنْ يَطَّلِعَ عَلَيْهِمْ بِرَحْمَةٍ فَيُصِيبَكَ مَعَهُمْ، وَإِذَا رَأَيْتَ قَوْمًا لَا يَذْكُرُونَ اللهَ فَلَا تَجْلِسْ مَعَهُمْ فَإِنَّكَ إِنْ تَكُ عَالِمًا لَا يَنْفَعْكَ عِلْمُكَ، وَإِنْ تَكُ جَاهِلًا زَادُوكَ غَيًّا، وَلَعَلَّ اللهَ يَطَّلِعُ عَلَيْهِمْ بِعَذَابٍ فَيُصِيبَكَ مَعَهُمْ.»

"Ey oğlum! **Allâh-u Teâlâ**'yı zikreden bir kavim gördüğün zaman, onlarla beraber otur. Eğer sen âlimsen ilmin sana (o zaman) fayda verir, (zira ilminle amel etmiş olursun. Çünkü ilim zikretmeyi ve zikir ehliyle oturmayı emreder). Eğer cahilsen sana öğretirler ve umulur ki, **Allâh-u**

Teâlâ onlara rahmetiyle tecelli eder de, o tecelli onlarla beraber sana da isabet eder.

Zikretmeyen insanları gördüğün zaman onlarla oturma. Çünkü âlimsen, ilmin sana menfaat vermez, (zira ilim, onlarla oturmaktan seni menetmektedir). Eğer cahilsen, senin cehaletini artırırlar ve umulur ki, **Allâh-u Teâlâ** onlara gazabıyla muamele eder de, sana da (ondan) isabet eder." *(Dârimî, es-Sünen, no:377, 1/117)*

19) İbni Ömer *(Radıyallâhu Anhümâ)* şöyle demiştir:

عَنِ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: «ذِكْرُ اللهِ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ أَعْظَمُ مِنْ حَطْمِ السُّيُوفِ فِي سَبِيلِ اللهِ وَإِعْطَاءِ الْمَالِ سَحًّا.»

"**Allâh-u Teâlâ**'yı sabah akşam zikretmek, Allâh yolunda kılıçları kırmaktan ve cömertçe mal vermekten daha büyüktür." *(İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, no:30069, 10/302)*

20) İbni Ömer *(Radıyallâhu Anhümâ)* şöyle demiştir:

عَنْ عَبْدِ اللهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: «لَوْ أَنَّ رَجُلَيْنِ أَقْبَلَ أَحَدُهُمَا مِنَ الْمَشْرِقِ وَالْآخَرُ مِنَ الْمَغْرِبِ، مَعَ أَحَدِهِمَا ذَهَبٌ لَا يَضَعُ مِنْهُ شَيْئًا إِلَّا فِي حَقٍّ وَالْآخَرُ يَذْكُرُ اللهَ حَتَّى يَلْتَقِيَا فِي طَرِيقٍ كَانَ الَّذِي يَذْكُرُ اللهَ أَفْضَلَهُمَا.»

"İki kişinin biri doğudan, biri batıdan yola çıksalar, birinin yanında altınlar bulunup hepsini yerli yerine vererek, öteki de zikrederek bir yolda karşılaşsalar, Allâh'ı zikreden onların en efdalidir." *(İbni Ebî Şeybe, el-Musannef, no:30087, 10/307)*

ZİKRİN MÂHİYETİ VE ÇEŞİTLERİ

Ulemânın beyanı vechile; **Allâh-u Teâlâ** anılarak, kast ve yâd edilerek işlenen ve vâki olan her iş, söz, sükût ve hareket **Allâh-u Teâlâ**'yı zikir sayılır. Herhangi bir uzvu bu şekilde hak için kullanmak, o uzvun zikridir. İşte bu vechile zikrin menşei (kaynağı), çeşitleri ve mertebeleri pek çoktur ve **Allâh-u Teâlâ** tarafından emir buyrulan zikr-i kesîr (çok zikretmek) bu şekilde meydana gelir.

﴿وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ﴾

"Hiçbir şey yoktur ki Allâh'ı hamdederek tesbih etmesin" *(İsrâ Sûresi:44'den)* âyet-i kerîmesinin sırrı da böylece anlaşılmış olmaktadır.

Esasen zikir dört türlüdür:

1. Kalp **Allâh-u Teâlâ**'dan gafil olarak yalnız lisanen (dille) zikretmektir ki, sadece lisanla Zat-ı Pak-ı Sübhâniye'yi zikretmek mümkün değildir, çünkü lisanın zikri, Zata taalluk edemez (öz zatla alakadar olamaz). Ancak Zatın ismiyle alakalıdır. Zira lisanın ameli (dilin yapacağı iş) yalnız telaffuzdur (ismi söylemesidir) ve esmâ (isimler) lafız olduğundan lisanın zikri ancak onlarla alakalıdır.

2. Sadece kalben yapılan zikirdir ki, bunda lisan ve diğer azalar ya sabit (hareketsiz) veya başka bir şeyle meşgul olabilirler.

3. Kalben ve lisanen olur ki, işte bu kat kat nur olur.

4. Öyle bir zikirdir ki, kendinde ne kalp, ne lisan, ne his ne de şuur kalır. Sâlik (Allâh yolcusu) nazarında bunların hepsi mahvolup (silinip):

﴿كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ﴾

"Onun (Allâh'ın) **Zatından başka her şey helak olucudur"** *(Kasas Sûresi:88'den)* sırrı bu makamda zahir olur (meydana çıkar).

Bu konuda İmâm-ı Rabbânî Müceddid-i Elfi Sânî *(Kuddise Sirruhû)* Hazretleri şöyle buyuruyor: "Hangi şekille olursa olsun zikirden gaye, gafleti yok etmek ve kovmaktan ibarettir. Yoksa zikir, zannedildiği gibi sadece 'Lâ ilâhe illâllâh veya Allâh' kelimelerini tekrardan ibaret değildir. Öyleyse Allâh'ın emrini yerine getirmeyi, yasaklarından kaçınmayı ifade eden her şey zikrin şümûlü içindedir.

Şartlarına riayetle yapılan alışveriş bir zikirdir, aynı şekilde İslâm'a uygun olarak yapılan bir evlenme, bir boşanma da zikirdir. Çünkü bu

işleri yapmaya girişen kişi bunları emreden ve yasaklayan **Allâh-u Teâlâ**'yı tam manasıyla göz önünde bulundurur, böylece yaptığı işte gaflet söz konusu olmaz.

Şu kadarını söyleyeyim ki, **Allâh-u Teâlâ**'nın bir ismini ve bir sıfatını söylemekle gerçekleşen zikrin tesiri çok süratli olup, beklenen muhabbeti oluşturarak kişiyi **Allâh-u Teâlâ**'ya daha çabuk ulaştırır.

Allâh-u Teâlâ'nın emir ve nehiylerine tâbi olup, onları uygulamak suretiyle gerçekleşen zikrin ise biraz önce bahsettiğimiz özelliklerden nasibi son derece azdır. Her ne kadar bir takım emirleri yerine getirmek ve şeriatın yasakladığı şeylerden vazgeçmek yollu bazı zikirlerde bu özellikler nadiren bulunuyorsa da Hâce Muhammed Şâh-ı Nakşibend *(Kuddise Sirruhû)* şöyle buyurmuştur: 'Mevlâna Zeynüddîn-i Tayibâdî *(Kuddise Sirruhû)* **Allâh-u Teâlâ**'ya ilim yolundan vasıl oldu.

Yani anladığımız manadaki hususi zikrin dışında olan, ilim yoluyla Mevlâ'ya kavuşmuştur.'

Devamla şunu da söyleriz ki, **Allâh-u Teâlâ**'nın isim ve sıfatlarını söylemek suretiyle yerine getirilen zikir, şerî sınırlara riayetle meydana gelecek olan zikre bir vesiledir. Çünkü şer-i şerifin sahibi olan **Allâh-u Teâlâ**'ya tam bir muhabbet (sevgi) olmadan bütün işlerde şeriatın hükümlerine riayet edebilmek mümkün değildir.

Bahsedilen 'Tam muhabbet' **Allâh-u Teâlâ**'nın isim ve sıfatlarını zikretmeye bağlıdır. Öyleyse şeriatın hükümlerini yerine getirmekle oluşacak zikir, az önce bahsedilen **Allâh-u Teâlâ**'nın isim ve sıfatlarını zikretmenin gerekli ve kaçınılmaz olduğunu ortaya koyar." *(İmâm-ı Rabbânî, el-Mektûbât, 2/80)*

İşte aslında en muteber ve makbul tevhid ve zikir de budur. Yani tarikat usulü üzere rabıtayla yapılan zikirdir.

﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ﴾

"Öyleyse siz (taatlar, zikirler ve dualarla) **Beni anın ki Ben de** (sevaplar, övgüler ve kabullerle) **sizi anayım"** *(Bakara Sûresi:152)* kavl-i kerîmiyle vaad olunan "Ben de sizi zikredeyim" karşılığı meydana gelince, sâlik bütünüyle mahv ve müzmahil olur, yani o nurda erir gider ve böylece:

﴿كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ۞ وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾

"Onun üzerinde bulunan (ve toprakta yaşayan) **herkes fanîdir.** (Hiçbir şeye muhtaç olmayıp, her şeye tam anlamıyla lütufta bulunan) **O celâl ve ikrâm sahibi olan Rabbinin Zatı ise sürekli kalacaktır"** *(Rahmân Sûresi:26-27)* âyet-i kerîmesinin sırrı tahakkuk eder (meydana gelir).

"Kendi zakir, kendi mezkûr, kendini.
Ara bul kendinde, kendin kendini"

kelâmı bu makamı ilan etmektedir. Yani salik o dereceye geldiğinde, zikreden de, zikrolunan da **Allâh-u Teâlâ**'nın kendisi olur. Ey sâlik! Öyle değilse kendini arayıp bulsana. Bulmak istesen de bulamazsın. Çünkü sen o nurda eriyip gittin.

*"Rûhul-Beyân Tefsîri"*nde zikredildiğine göre İmâm-ı Gazâlî *(Rahimehullâh)* Hazretleri buyurmuştur ki: "Zikir bazen lisan, bazen kalp, bazı kere de âzâ ile olur. Kulların **Allâh-u Teâlâ**'yı lisanlarıyla zikretmeleri, O'nu tesbih etmeleri, O'na hamd ve tazim etmeleri ve Kur'ân-ı Kerîm'i okumalarından ibarettir.

Kalpleriyle zikirleri ise üç nevi üzeredir:

1. **Allâh-u Teâlâ**'nın Zat ve sıfatlarına delalet eden delilleri bulmak ve ârız olan (meydana gelen) şüphelere karşı cevap hazırlamak hususunda tefekkür etmeleri (iyice düşünmeleri)dir.

2. **Allâh-u Teâlâ**'nın tekliflerinin, ahkâmının, emir ve nehiylerinin, müjde ve tehdidinin keyfine (şekline) delalet eden delillerde tefekkür etmeleridir.

3. **Allâh-u Teâlâ**'nın mahlûkatının sır ve incelikleri hususunda düşünmeleridir.

Kulların **Allâh-u Teâlâ**'yı âzâlarıyla zikretmeleri ise bütün uzuvlarını emrolundukları amellerde kullanıp nehyolundukları işlerden uzak tutmalarıdır."

Allâh-u Teâlâ cümlemize zikir farzını hakkıyla îfâyı müyesser eylesin! Âmin!

CÜBBELİ AHMET HOCA EFENDİ MEVLİD-İ ŞERİF GECESİNDE TAKRÎBEN 15.000 KİŞİYE SOHBET EDİP 5.000 KİŞİYE DE SAKAL-I ŞERİF'İ ZİYARET ETTİRDİ[1]

1) Ziyaret hakkında verilen bu rakam dakikada 40 kişinin ziyaret ettiği tespit edilip, ziyaretin 2 saat sürmesine binâen belirlenmiştir.

Şu bilinsin ki sakal-ı şerif ziyareti selef-i sâlihîn tarafından meşrû edilmiş bir sünnettir ki bunu meşrû eden **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in bizzat kendisidir.

Nitekim Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: لَمَّا رَمَى رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْجَمْرَةَ وَنَحَرَ نُسُكَهُ وَحَلَقَ، نَاوَلَ الْحَالِقَ شِقَّهُ الْأَيْمَنَ فَحَلَقَهُ، ثُمَّ دَعَا أَبَا طَلْحَةَ الْأَنْصَارِيَّ، فَأَعْطَاهُ إِيَّاهُ، ثُمَّ نَاوَلَهُ الشِّقَّ الْأَيْسَرَ، فَقَالَ: «اِحْلِقْ»، فَحَلَقَهُ فَأَعْطَاهُ أَبَا طَلْحَةَ، فَقَالَ: «اِقْسِمْهُ بَيْنَ النَّاسِ.»

"**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* cemreyi taşladığında kurbanını kesip tıraş olduğu vakit (başının) sağ tarafını berbere uzattı, o da onu tıraş etti. Sonra ensardan Ebû Talha'yı çağırarak bu saçları ona verdi. Sonra (başının) sol tarafını da berbere uzatarak: **'Tıraş et'** buyurdu. Berber o tarafı da tıraş edince **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bu saçları da Ebû Talha *(Radıyallâhu Anh)*a vererek: **'Bunları insanlar arasında taksim et'** buyurdu." *(Müslim, Hac:56, no:3215, 4/82)*

Yine Enes ibni Mâlik *(Radıyallâhu Anh)* bu konuda şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتَى مِنًى، فَأَتَى الْجَمْرَةَ فَرَمَاهَا، ثُمَّ أَتَى مَنْزِلَهُ بِمِنًى وَنَحَرَ، ثُمَّ قَالَ لِلْحَلَّاقِ: «خُذْ»، وَأَشَارَ إِلَى جَانِبِهِ الْأَيْمَنِ، ثُمَّ الْأَيْسَرِ، ثُمَّ جَعَلَ يُعْطِيهِ النَّاسَ.

"**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* Mina'ya vardığında Cemre'ye (yani büyük şeytana) gelip taşladıktan sonra Mina'daki menziline (konaklayacağı yere) gelip kurban kestikten sonra berbere: **'Al'** diye evvela sağ tarafına, ardından sol tarafına işaret buyurdu, sonra da saçlarını insanlara vermeye başladı." *(Müslim, Hac:56, no:3212, 4/82)*3

Mevlid-i Şerif gecesinde Ahmed Yesevî Derneği'nin tüm kapalı alanlarının barındırdığı 5.000 kişilik meclis dolduktan sonra Haliç Caddesi'ni dolduran kıymetli kalabalık.

Mevlid-i Şerif gecesinde Ahmed Yesevî Derneği'nin tüm kapalı alanlarının barındırdığı 5.000 kişilik meclis dolduktan sonra derneğin iki meclisi arasında bulunan yan yolu dolduran mübarek cemaat.

CÜBBELİ AHMET HOCAMIZ'IN MUĞLA ZİYARETLERİ

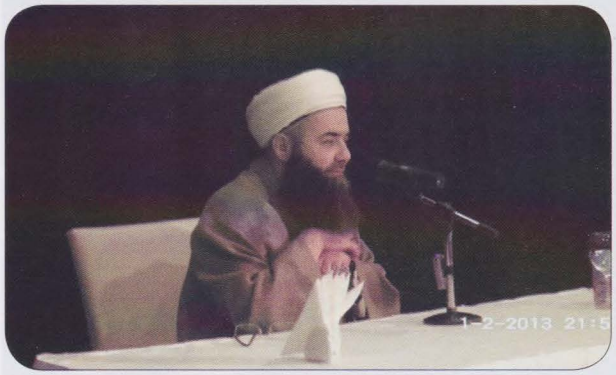

Caprice Otel'in iki salonunu dolduran kalabalığa sohbet ederken.

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi, Caprice Otel'de sohbet vermek üzere Aydın Didim'de bulunduğu sırada kendisine beliren manevi bir işaret üzere Muğla'da bazı tasarruf sahibi velilerin bulunduğunu ve onların huzurunda kendisine makbul dualar nasip olacağını anlayarak Muğla evliyasını ziyaret etti.

Muğla'da bulunan Mevlevî meşâyıhından Şâhidî Hazretleri'nin ziyareti. Yanında bulunan diğer kabr-i şerif ise babası Hüdâî Hazretleri'ne aittir.

ŞÂHİDÎ İBRAHİM HAZRETLERİ HAKKINDA MALUMAT

Mevlevî şeyh ve şairlerinin meşhurlarından olan İbrahim Şâhidî Hazretleri hakkında pek az malumat vardır. Bunlardan bizce en önemlisi Mustafa Çıpan'a ait tez çalışmasıdır. "Gülşen-i Esrar" adlı eserinde yapmış olduğu araştırmalar sonucunda edindiği bilgiler ışığında Mustafa Çıpan, Şeyh Şâhidî Hazretleri'nin hayatını şöyle anlatmaktadır:

Ali Enver "Semahane-i Edeb" adlı eserinde: "Meşhur Şâhidî işte bu Şâhidî olup ism-i âlîleri İbrahim'dir", Latîfî "Tezkire-i Şuarâ"sında: "Vilayet-i Menteşeden Muğla nam kasabadandır", Esrar Dede "Tezkire-i Şuarây-ı Mevleviyye"sinde: "Sekiz yüz yetmiş beş senesinde... vücud olmuş..." diyerek isminin İbrahim olduğunu ve hicrî 875 / milâdî 1470 senesinde Muğla'da doğduğunu belirtmişlerdir. Kendisi de bu hususu "Divan"ındaki "Badeyem" redifli gazelinin mahlas beytinde:

"Şahidiyem Mevleviy-i ârifem, gelsün bana
İsteyen sırr-ı Hüdâ'yı, ben Hüdây-i zâdeyem"

şeklindeki ifadesiyle teyid etmiş ve babasının isminin Hüdâyî olduğunu belirtmiştir.

Yukarıdaki "Meşhur Şâhidî" ifadesinden de anlaşılacağı üzere edebiyatımızda Şâhidî mahlasını taşıyan ikinci bir şair daha vardır ki Edirneli olup Cem Sultan'ın defterdarlığını yapmıştır. Hemen hemen aynı asırda yaşamakla birlikte belli başlı eseri ve şairliği kuvvetli olmadığı için Muğlalı Şâhidî ile karıştırılmamalıdır.

Kendisinin zikredilen beytinde, Esrar Dede'nin de "Tezkire"sinde ifade ettiği gibi babasının ismi Sâlih Hüdâyî'dir. Dedesinin ismi verilmemekle birlikte ârif, âlim ve âbid bir şahıs olduğu, Rumeli'de savaşlara katıldığı belirtilmiştir.

Şâhidî Hazretleri dedesinin izdivacı ve babasının doğumu hakkında kendisine intikal edinceye kadar biraz da menkıbevî bir hüviyet kazanan şu hadiseyi nakleder: "Dedesinin Hicaz seferinden dönerken Mısır diyarına yakın bir kâfir köyüne uğrayıp Sergerdeler'den birinin evine misafir olduğunu, gece yatarken evin kızı tarafından uyandırılıp: 'Misafir Müslüman mısın?' diye sorulduğunda: 'Lâ ilâhe illâllâh Muhammedür Rasûlüllâh' diye cevap verdiğini, bunun üzerine kızın: 'Rasûl-i Ekrem Hazretleri bana rüyamda İslamiyet'i telkin etti, beni alıp: **'Bu kâfiristandan kurtarmalısın, aksi halde kıyamette elim eteğinde olur ve senden davacı olurum'** demesiyle, dedesinin kızı

da alarak tekrar Hicaz tarafına gittiklerini, kızı kendisine nikahladığını ve bu izdivaçtan babası Hüdâyî'nin doğmuş olduğunu belirtir."

Hüdâyî Hazretleri küçük yaşta annesini kaybetmiştir. Babasıyla Kahire zindanına düşerek iki sene çeşitli belalara katlanmış, babasından Kur'ân-ı Kerîm öğrenmiş, zindandan kurtulunca da babası tarafından Muğla'ya getirilip, Esrar Dede'ye göre Emir Sultan Hazretleri'nin kız kardeşinin oğlu olan Seyyid Kemâleddin Hazretleri'ne teslim edilmiştir.

Seyyid Kemâleddin Hazretleri, Hüdâyî Hazretleri'ni manevi evlat edinmiş, dini ve ledünni ilimleri tahsil ettirmiştir.

Hüdâyî Hazretleri Mevlevî tarikatına süluk ettikten sonra Irak ve Acem diyarına giderek ilim tahsil etmiş, pek çok din ulularının sohbetinde bulunmuş, İstanbul'a teşrif edince Sadrazam Mahmud Paşa, Fatih Sultan Mehmed Han'a kendisinden bahsetmiş, Fatih Hazretleri de Hüdâyî'ye, kendisiyle tanışmaktan müşerref olduğunu, bereketli sohbetlerinden istifade ettiğini söyleyip hatırını ve arzusunu sormuş, Hüdâyî de Muğla'da Seyyid Kemâleddin Hazretleri'nin medfun olduğu Türbe-i Şerif'in kendilerine Mevlevî zaviyesi olarak ihsan olunmasını talep etmiş, bu arzusu kabul edilerek kendisine başka ihsanlarda da bulunulmuştur.

Hüdâyî Hazretleri ömrünün kalan kısmını bu zaviyede "Mesnevî" okutarak ve risaleler yazarak geçirmiş, yaşı doksanı aştığı halde hicrî 885 / milâdî 1480 senesinde o bölgede baş gösteren taun (veba) hastalığı sebebiyle vefat etmiş, zaviyenin haziresinde medfun olan Seyyid Kemâleddin Hazretleri'nin (sağ) ayak ucuna gömülmüştür. *(Kaynak, Mustafa Çıpan'a ait tez çalışmasıdır.)*

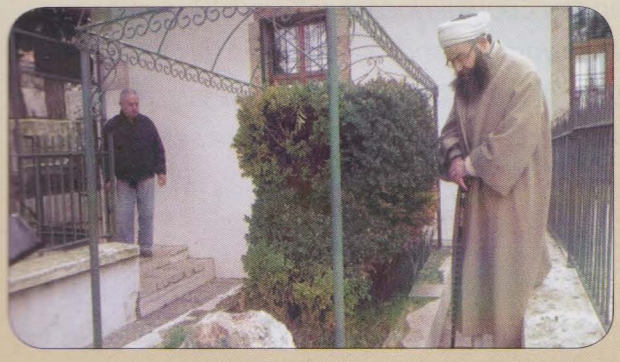

Emir Sultan Hazretleri'nin kız kardeşinin oğlu olan ve Şâhidî Hazretleri'nin başucunda bulunan Seyyid Kemâleddin Hazretleri'nin ziyareti.

- Bu zat kabri üzerine türbe yapılmamasını vasiyet etmiş, sonra bu vasiyeti tutulmayarak üzerine türbe yapılmışsa da, bu zatın kerametiyle ertesi gün gelenler türbenin yıkılmış olduğunu görmüşlerdir.

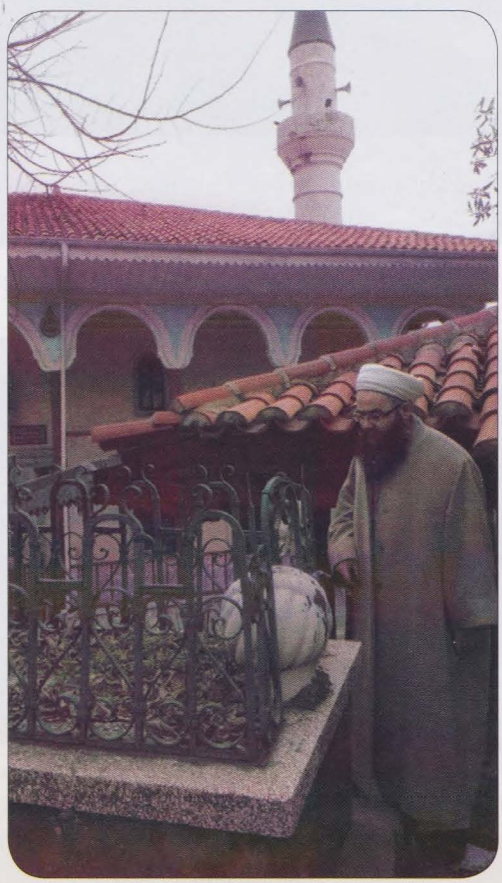

Kâdirî meşâyıhının medfun bulunduğu Şeyh Cami-i haziresinde, Cami-i Şerif'in bânisi Şeyh Bedrettin Hazretleri'ni ziyaret.

Kabrini dozerle kaldırmak isteyen memurun boynu felç olmasıyla kerametini izhar etmiş olan ve Muğla'ya Şemseddin Suyu'nu ilk olarak getirmiş olan Şemsi Ana türbesini ziyaret.

Nakşî meşâyıhından Kurban Zâde Hacı Süleyman Efendi Hazretleri'nin ziyareti.

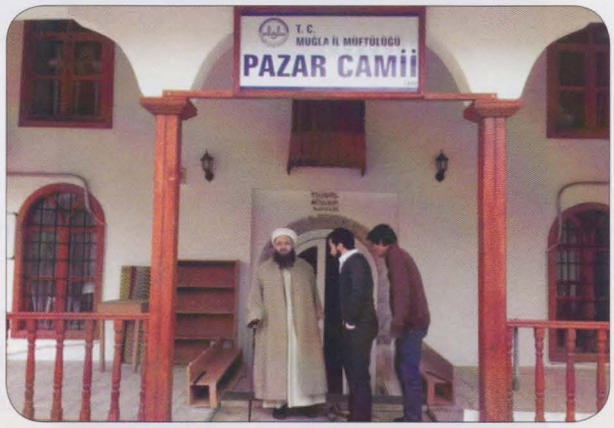

Bazı Nakşî meşâyıhının kıble duvarı altında medfun bulunduğu rivayet edilen Pazar Cami-i Şerifi'ni ziyaret.

CÜBBELİ AHMET HOCAMIZ'IN BURSA ZİYARETLERİ

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi'nin Bursa sohbetindeki kalabalık birçok televizyon kanalının ana haberlerinde, birçok gazete ve internet haber sayfalarında *"Bursa Vakıf Külliyesi Pınar Eğitim Kültür ve Çevre Derneği'nin düzenlediği konferansa katılan Cübbeli Hoca'yı dinlemek için binlerce kişi saatler öncesinden Bursa Vakıf Külliyesi'ni doldurdu.*

Bursa Vakıf Külliyesi Pınar Eğitim Kültür ve Çevre Derneği tarafından düzenlenen konferansa katılmak için Bursa'ya gelen Ahmet Mahmut Ünlü için kurban kesildi. Kurban duasını yapan Ünlü'ye vatandaşlar büyük sevgi gösterisinde bulundu.

Basın mensuplarının sadece görüntü almasına müsaade edildiği konferans öncesi dernek yönetimi Ünlü'ye teşekkür plaketi takdim etti.

Konferansta öncelikle ses düzenini kontrol eden Ünlü: 'Sesim geliyor mu, alt kattaki kadınlara da sesim geliyor mu?' diye sordu. Bunun adından Cübbeli Hoca'nın: 'Şimdi 'Hanımlar çok konuşuyorlar, kendi seslerinden bir şey duymuyorlar' diye bir rivayet var, sessiz olsunlar' şeklindeki espirisi de gülüşmelere sebep oldu.

Önümüzdeki 2 Mart'ta yeniden Bursa'ya geleceğini belirten Ünlü:

'Siz yine 'Nasıl olsa gelmeye başladı' der burayı boşaltırsınız, sizin huyunuzu biliyorum da ondan böyle diyorum. 2 Mart cumartesi günü yatsı namazını müteakip sohbette olacağım inşâallâh' diye konuştu" şeklinde yer aldı.

Bursa külliyesindeki muhteşem kalabalık.

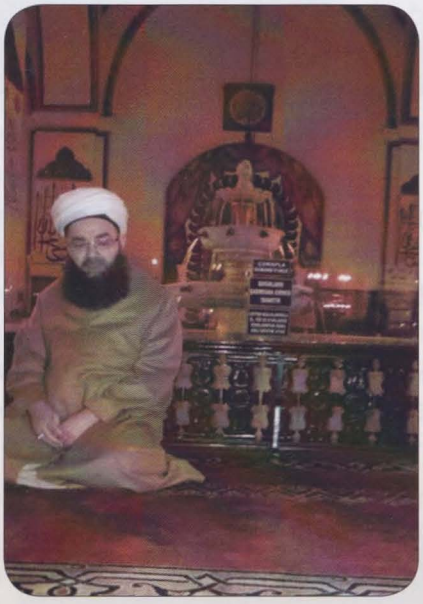

Ulu Cami'nin eşsiz şadırvanı önünde.

Şadırvanda en tepeden, tek merkezden kaynayan su, havuza dökülürken Allâh'ı tesbih edercesine 33 ayrı yerden akmaktadır.

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi, Bursa'da Pınar Eğitim Kültür ve Çevre Derneği'nden karşılık beklemeden yaptığı 35 yıllık hizmeti adına, dernek başkanı Fikret Kayhan Efendi tarafından ödül alırken.

BURSA ULU CAMİ'NİN TARİHÇESİ HAKKINDA KISA BİR MALUMAT

Çok süratli, atılgan ve cesaretli bir kişiliğe sahip olduğu için "Yıldırım" lakabıyla anılan Bayezid Han, 1389 yılında babası Murat Hüdâvendigar 1. Kosava savaşında şehit düşünce, onun yerine Osmanlı Devleti'nin dördüncü padişahı olarak başa geçmiş ve 1402 Ankara Savaşı'na kadar devletin başında kalmıştır.

Yıldırım Bayezid, Anadolu Türk beyliklerini birer birer Osmanlıya bağlayarak Anadolu'da Türk Birliğini tesis etmeye çalışırken, diğer yandan da İstanbul kuşatmalarını gerçekleştiriyor, bu arada Balkanların fethine de önem veriyordu.

Büyük bir askeri dehaya sahip olan Yıldırım Bayezid Han'ın Balkanlar'daki faaliyetleri bütün

Avrupa ülkelerine, Haçlı ittifakına yöneltmiş ve Türkleri Balkanlar'dan atmak isteyen Haçlı Ordusu ile 1396 yılında Niğbolu Savaşı yapılmıştır.

Bu savaş öncesi Yıldırım Bayezid, Allâh'a dua edip niyazda bulunmuş, zafer müyesser olursa yirmi cami yaptıracağı vaadinden bulunmuştu. Niğbolu Savaşı'nda müttefik Haçlı Ordusunu Allâh'ın inayetiyle mâlup eden Yıldırım Bayezid Han, bu savaşta çok büyük ganimet elde etmişti. Elde ettiği bu ganimetlerle zaferin şükrünü îfa niyetiyle ve adağını da yerine getirmek üzere yirmi cami yaptırmak istemişti.

Yıldırım Bayezid Han bu niyetini damadı olan Seyyid Emir Sultan Hazretleri'ne açtı. Emir Sultan: "Hünkârım! Yirmi cami yerine, müminlerin toplanmasına vesile olacak Cuma namazlarının kılınacağı yirmi kubbeli bir cami yaptırsanız" deyince, padişah bu teklifi uygun gördü.

Kaynaklarda belirtildiğine göre caminin nereye yapılacağı araştırmaları devam ederken, Emir Sultan bir rüya görür. Rüyasında **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* caminin yerini parmağıyla çizer. Emir Sultan rüyadan sonra işaret edilen yere gidip bakar ve orada daha önce olmayan otların bittiğini görür. Bunun üzerine caminin yeri tespit edilmiştir

Emir Sultan'ın, caminin nasıl ve nerede olacağını belirlemesi üzerine "Cami-i Kebîr-i bînazîr" yani "Benzeri olmayan büyük cami" diye anılan mübarek caminin inşasına başlanır.

ULU CAMİ'NİN İNŞÂSI

Anadolu'daki bütün Ulu Cami'lerin en büyüğü ve en görkemlisi olan Bursa Ulu Cami'nin yapılış tarihi hakkında farklı görüşler vardır. Fakat üzerinde ittifak edilen konu, Niğbolu zaferinden sonra yapılmış olmasıdır. Caminin yapımına başlama tarihi olarak kaynaklar, hicrî 799 / milâdî 1397 yılını verirler.

ULU CAMİ'NİN MİMARI

Osmanlı'nın ilk büyük yapılarından biri olan Ulu Cami gibi muntazam bir eserin mimarı, kesin olarak bilinmemektedir. Bilinen isimler de tereddütle karşılanmaktadır. Bazı kaynaklar Yeşil Cami'yi yapan Hacı İvaz'ı gösterirken, diğer bazıları Ali Neccar ismi üzerinde dururlar. Cami inşasının bitiş tarihi üzerinde ihtilaf yoktur. Bu tarihi, caminin muhteşem minberinin taç kapısına yazılmış, kabartma yazıdan öğreniyoruz. Bu yazıda caminin "Murat Han oğlu Yıldırım Han'ın emriyle 802 senesinde" tamamlandığı ifade edilmektedir. Buradaki tarih, hicrî takvime göredir bu tarih miladi takvime göre 1399 yılıdır.

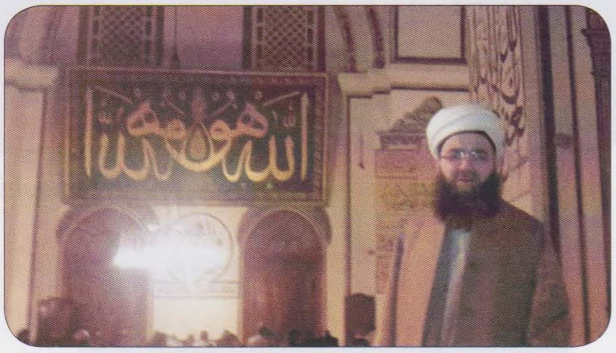

Ulu Cami'deki eşsiz hat eserlerinden bazıları.

Ulu Cami çok zengin hat sanatı örneklerine sahiptir. Bu şaheserler 13 ayrı yazı karakteri ile 41 ayrı hattat tarafından yazılmıştır. Askılı ve sabit toplam 192 hat levhası bulunan cami bir nevi "Hat Sanatları Müzesi" gibidir. Şu anda 9 ayrı yazı karakteri ve 21 sanatkârın 132 adet yazısı bulunmaktadır.

Ulu Cami'deki levhalarda en çok Allâh'ın isimleri, âyet-i kerîmeler, hadîs-i şerîfler ve kelâm-ı kibarlar vardır. Bunlar iman, amel, cömertlik, fedakârlık, sabır, şükür, istişare, adalet, idare, namaz, hac, miraç gibi birçok konulardan bahsetmektedir.

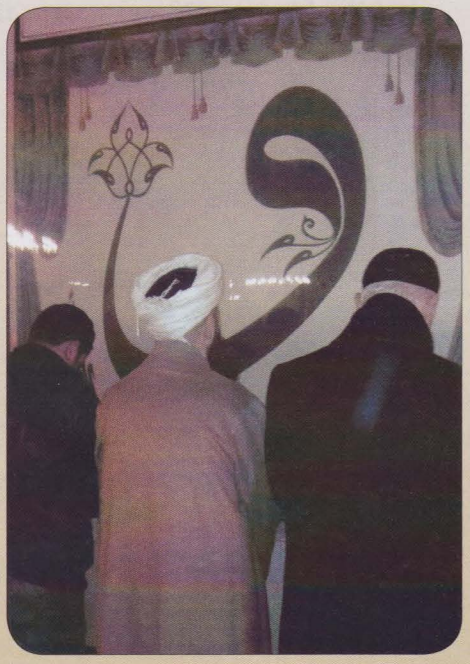

Ulu Cami'de "Yeşil Vav"ın altında akşam namazı kılarken.

Caminin içinde, güneybatısında, caminin kuzeyine doğru bakan cephesinde, Kâbe resminin (levhasının) altında, bir "Allâh Celle Celâlühü" yazısı bulunmaktadır. Bu Allâh lafzının altında ise, bir hat şâheseri olan güzel celi sülüs bir yazı ile yazılan yeşil bir vav harfi vardır.

Bu vav ile ilgili rivayetlerde, ziyaretçilerin bu harfe değer vermesinin sebebi olarak Hızır *(Aleyhisselâm)* ile ilgili menkıbeler anlatılmaktadır. Rivayetlere göre Hızır *(Aleyhisselâm)* bazı vakitlerde bu vav harfinin önünde namaz kılarmış. Vav harfi, **Allâh-u Teâlâ**'nın yemin ifadelerin kullandığı bir harf olduğu gibi, vahdeti, vahdaniyeti yani **Allâh-u Teâlâ'nın** birliğini temsil etmesi bakımından hat sanatında bir sembol olarak çokça kullanılmıştır.

Bu harfin ne zaman ve kim tarafından yazıldığını bilmiyoruz. Ancak 1717 Yılında Rukiye Hanım isminde bir hayırsever, nesih hatla yazılmış büyük bir Kur'ân-ı Kerîm'i, Ulu Cami'ye vakfederken bu yeşil vav harfinin yakınında okunup, sevabının kendi ve akrabalarının ruhlarına gönderilmesini istemiş ve camiye bağışlamıştır. Dolayısıyla bu ifadeden, harfin çok önceki tarihlerden beri burada mevcut olduğu anlaşılmaktadır.

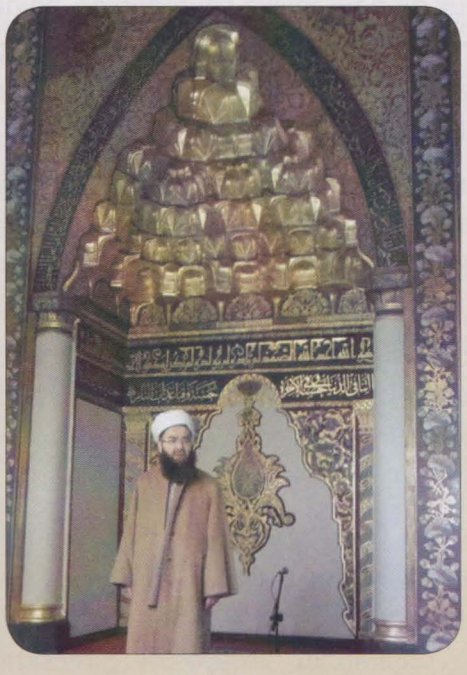

Ulu Cami'deki 600 yıllık orjinalliğini muhafaza eden mihrap.

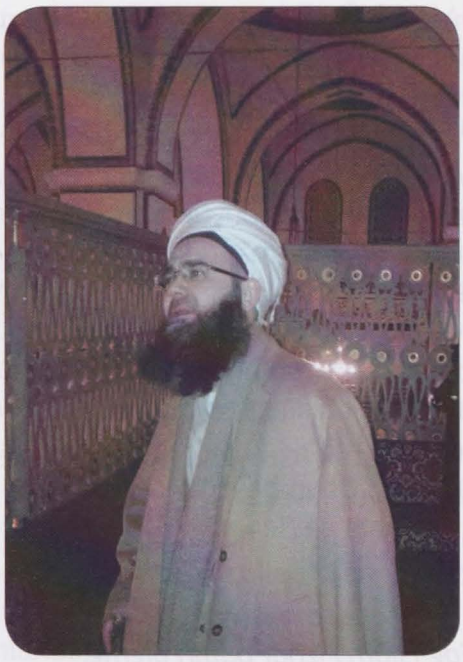

Ulu Cami Hünkâr mahfilinden Sultan Abdülmecid'in Babası Sultan Mahmud'un yazmış olduğu hat levhasına bakarken.

Not: Levhada padişahların makamına münasebetle:

"(Allâh-u Teâlâ) insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi (emrediyor)**"** *(Nisâ Sûresi:58'den)* âyet-i kerîmesi bulunması câlib-i dikkattir. Bundan daha ilginç olanı ise Hünkâr mahfilinin üstüne, adalet timsali olan Hazreti Ömer *(Radıyallâhu Anh)*ın isminin denk gelmesidir.

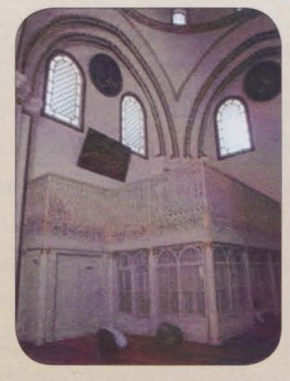

OSMAN GAZİ HAZRETLERİ

Osman Gâzî, Ertuğrul Gâzî'nin üç oğlundan biridir. Lâkabı "Fahruddîn"dir.

Rivayetlere nazaran daha o doğmadan evvel, yapacağı büyük işler babası Ertuğrul Gâzî'ye mânen bildirilmişti. Nitekim kendisine lutfedilen yüksek kabiliyet ve idaredeki dirayetinden dolayı, babasının vefatını müteâkib, diğer bütün beyler, en küçük evlad olmasına rağmen onu ittifakla aşiretin reisi olarak tanıdılar. Onun beyliğin başına geçişini zamanın şairleri şöyle dile getirmişlerdir:

"Kuşandı dîn kılıncın bele,
Ede İslâm'ı izhâr bütün âleme.

Açıldı fırsat-ı İslâm'ın kapusu,
O, Muhammed ümmetinin serveridir."

Böylece ittifakla beyliğin başına geçen Osman Gâzî, babasından kalan 4800 kilometre kare araziyi 16.000 kilometreye çıkarmıştır.

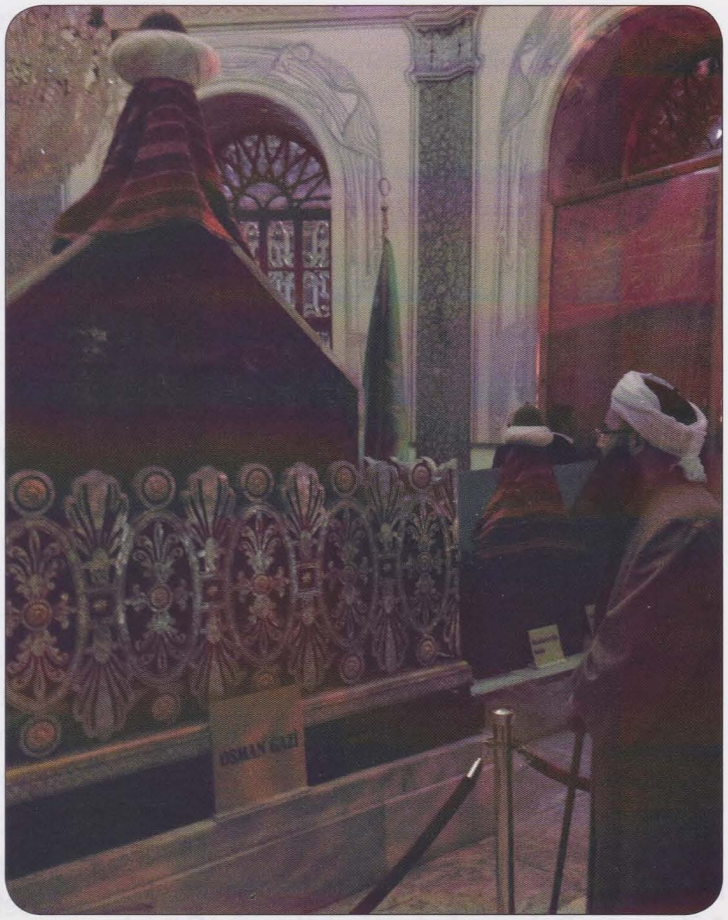

Devlet-i Aliyye'nin kurucusu Osman Gazi ziyareti.

Babası Ertuğrul Gâzî, hayatı boyunca hocası ve mürşidi Şeyh Edebâlî Hazretleri'ni kendine rehber edinmiş, onun mânevî terbiyesi ile kemâl sahibi bir aşiret reisi olmuştu. Bu sebeple oğlunun da onun terbiyesi altında yetişmesini çok arzu ediyordu. Osman Gâzî de sık sık Edebâlî Hazretleri'ni ziyaret ediyor, duasını alıyordu.

Şeyh Edebâlî'nin evinde misâfir kaldığı bir gece Osman Bey, rûhuna sükûnet veren, nefsinin çırpınışlarını dindiren sohbetin huzuru içinde heyecan dolu anlar yaşamıştı. Bir rivayette, kendisine yatması için gösterilen odanın duvarında asılı bir Kur'ân-ı Kerîm olduğu için ayağını uzatmayıp, kıvrılarak oturduğu yerde tatlı bir uykuya daldı. Rüyasında, Şeyh Edebâlî'nin göğsünden çıkan ve giderek hilâl şeklini alan Ay'ın, bir ucunun kendi göğsüne girdiğini ve kendisi ile Şeyh Edebâlî Hazretleri arasından çıkan bir fidanın çınar haline geldiğini ve bu çınarın dallarının üç kıtaya yayıldığını ve birçok milleti gölgesi altına aldığını gördü. Bu topraklarda haşmetli kule ve kubbeler üzerinde Ezân-ı Muhammedî okunuyor; bülbüller Kur'ân-ı Kerîm tilâvet ediyorlardı. Semânın görülebilen her yeri gülşen olmuştu.

Osman Gâzî rüyasında bu güzel manzaraları büyük bir hayranlıkla seyrederken, âniden bir ceylanın ortaya çıktığını gördü. Batıya doğru kaçmaya çalışan ceylana ok atmak üzere nişan alırken uyandı.

Abdest aldı. Müsâade alarak Edebâlî'nin huzûruna girdi. Rü'yâsını anlatmağa başladı. Anlattıkça şeyhin yüzünde tatlı tebessümler beliriyor, gözleri, nûrânî bir ışık ile parlıyordu. Zîrâ Edebâlî, kalb gözüyle bu rü'yânın sırrını çözmüştü. Osman Gâzî susunca, Şeyh Edebâlî başını kaldırdı, gözlerinin içine bakarak yumuşak, âhenkli sesi ile konuşmağa başladı:

"Oğlum! Gâibi ancak Allâh bilir. Lakin gördüğün bu rüyada dolu dolu hayır vardır. Cenâb-ı Hakk sana ve soyuna saltanat nasip edecektir. Dünya, oğullarının himâyesine girecektir. Benim zürriyetimden bir kız ile evleneceksin. Bu izdivaçtan doğanlar, senin kuracağın ve giderek büyüyecek olan büyük bir devletin başına geçeceklerdir. Bu devlet de Batı'ya doğru genişleyecektir."

Âşıkpaşazâde, Edebâlî Hazretleri'nin Osman Gâzî'ye söylediği bu sözleri şöylece şiirleştirmiştir:

"Hidâyet menzili nîmet senindir,
Ezelî tâ ebed devlet senindir.

Duâlar, nesline erden senindir,
Döşene sofralar dâvet senindir..

Neseb ve nesil ile bürhân senindir,
Cihânda olan devrân senindir;
Ki ins-ü cinne hem fermân senindir."

Şeyh Edebâlî'nin tabir ettiği rüyânın üzerinden uzun bir zaman geçmeden Osman Bey, Şeyh'in kızı Mâl Hatun ile evlendi. Bu izdivaç, iktisâdî kuvveti ve fütüvvet erbâbını Osman Gâzî'nin etrafına topladı. Altı yüz küsûr sene dünyayı hidayet ve îlâ-yı kelîmetullâh *(Allâh'ın dînini yüceltmek)* cehdiyle nurlandıracak nizâm-ı âlemi sağlayacak devletin, maddî temeli atılmış oldu.

Diğer taraftan zamanının bütün mânevî ricâli de, Osman Gâzî ve sülalesinin liderliğinde ittifak ettiler. Hususiyle Edebâlî Hazretleri, Hacı Bektâş-ı Velî ve Ahî Evrân, bunu çok arzu etmişler ve Cenâb-ı Hakk'a niyazda bulunmuşlardır.

İşte böylece Osmanlı'nın açtığı bayrak, büyük evliyâullâhın mânevî kanatlarının gölgesinde yükseldi. O sıralarda Moğol istîlâsı ile dağılmış bulunan Selçuklu'nun ulemâ ve ümerâsı da Osman Gâzî'nin yanına gelmiş ve kendisine biat etmişlerdir. Bunda son Selçuklu sultanının Osman Gâzî'ye olan teveccühü de, rol oynamıştır. O, Osman Gâzî'ye: "Oğul Osman Gâzî! Sende saadet nişanları çoktur. Sana ve nesline âlemde mukâbil yoktur. Benim duâm, Allâh'ın inâyeti, Hazret-i Peygamber *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in mûcizâtı ve evliyânın himmeti seninledir" iltifâtını yapmış ve îlây-ı kelimetullâh yolundaki muvaffakıyet ve gayretleri dolayısıyla ona tuğ, alem, kılıç ve bir de fermân göndermişti.

Bunun içindir ki, Osman Gâzî, Selçuklular'a, onlar tamamen târih sahnesinden çekilene kadar bağlı kalmış ve hukûken bizzat Selçuklu sultanı tarafından müstakil hâle getirilmesine rağmen böyle bir hareket içine girmemiştir. Bütün bunlar da göstermektedir ki, Osmanlı, Selçuklu devletinin vâris-i tabîisi olmuştur.

Osman Gâzî devrinin dikkat çeken en mühim husûsu, O'nun, devletin temelini mânevî ve kalıcı esaslar üzerine kurmuş olmasıdır. O'nun çevresinde Edebâlî Hazretleri, Şeyh Mahmûd, Dursun Fakîh, Kâsım Karahisârî, Şeyh Muhlis Karamânî, Âşık Paşa, Elvan Çelebi gibi ilim, îmân ve irfân sahibi has kimseler mevcuttu. Devlet yapısında mâneviyatın o kadar ehemmiyeti vardı ki, Osman Gâzî'nin beyliği, Karacahisar fethinden sonra Dursun Fakîh'in cuma namazındaki hutbesiyle tasdîk olunmuştu.

Silsile-i Nakşibendiyye'den Hâce Ârif Rivgerî, Hâce Mahmûd İncîr Fagnevî, Şeyh Sâdeddîn Cibavî, Bahâüddîn Veled, Şeyh Edebâlî *(Kuddise Sirruhûm)* Hazerâtı ve emsâlleri, Osman Gâzî zamanında yaşayan, dünyaya ışık tutan gönül sultanlarıdır.

Birçok rivayete göre Edebâlî Hazretleri "Evlâd-ı rasûl"dendir yani seyittir. Osmanoğulları, anne tarafından böyle bir şeref ve şana da nâil olmuşlardır. Böylece silsile ile anne tarafından Rasûlullâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e vâsıl olmuşlardır.

Ertuğrul Gâzî, Allâh dostlarına ihtimâm husûsunda oğlu Osman Gâzî'ye ve O'nun şahsında bütün haleflerinin rûhlarına yön verecek olan şu kıymetli vasiyette bulunmuştur:

"Bak Oğul! Beni incit ama Şeyh Edebâlî'yi incitme! O, bizim aşîretimizin mâneviyat güneşidir. Terâzîsi dirhem şaşmaz! Bana karşı gel, ona karşı gelme. Bana karşı gelirsen üzülür, incinirim. Ona karşı gelirsen gözlerim sana bakmaz olur, baksa da görmez olur. Sözümüz Edebâlî için değil, senceğiz içindir. Bu dediklerimi vasiyetim say."

Edebâlî Hazretleri, çok hareketli bir genç olan Osman Gâzî'yi terbiye ve tasarrufu altına almış, ona mârifetullâhın (Allâh'ı tanıyabilmenin) zevkini tattırmış, onu güzel ahlâk, ağırbaşlılık ve olgunluğa kavuşturmuştur. Böylece onu cihan-şümûl bir devletin başkanlığına hazırlamıştır.

Bu itibarla Osmanlı Devleti'nin asıl mîmârı Şeyh Edebâlî Hazretleri'dir. Diğer beyliklerde bir Şeyh Edebâlî olmadığı için erimeler olurken Osmanlı Beyliği, kısa zamanda devlete, devletten de cihan hâkimiyetine yükselmiştir. Osmanlı, dünyayı altı asır İslâm'la tanıştırmış,

adâletin ve hakkın tevzîinde bulunmuş ve hakkın terâzîsi olmuştur.

İşte bu kıymet hükümleriyle Edebâlî Hazretleri, Osman Gâzî'yi hamur gibi yoğuruyordu. Yoğurması da gerekiyordu. Çünkü Osman Bey, zor durumdaydı. Her yönden gelip kendine iltihâk eden beylikleri mi birlik içinde tutsun, dengeyi mi bozmasın, Bizans'ı mı kollasın, Germiyan'ı mı? Moğol'u mu gözetsin, tekfurlarla mı savaşsın?

İşte Edebâlî Hazretleri, bütün bu ve benzeri ehemmiyetli mevzûlarda Osman Gâzî'ye bir mânevî rehber oluyor ve kendisinin yürüyeceği yolları erişilmez takvânın feyizleriyle donatıyordu.

Bu yüksek mânevî terbiye ile gerek Osman Gâzî, gerekse tebası, İslâm ahlâkını en mükemmel bir surette hayata ve tatbikata intikâl ettirerek sâlih bir topluluk haline geldiler. Az sayıdaki aşîret gücü ile Bizans ordusunu ve tekfurları üst üste mağlûb ederek cihan-şümûl bir sultanlık kurdular. Dört yüz çadırla başlayan bu aşîret, mânevî terbiye bereketi ile büyük bir ihsân ve ikrâm-ı ilâhîye mazhar oldu. Uzun müddet, babadan oğula dehâlar silsilesi devam etti. Dünyâ, onlarla saadet ve adâletin kâbına varılmaz sayısız tezâhürlerine şâhid oldu. Her gittikleri yerde bir nizâm-ı âlem ve muvâzene unsuru oldular.

Bu büyük oluşa vücûd veren Osman Gâzî, hiç şüphesiz ki târihimizin en dikkate şâyân bir şahsiyeti olma şerefiyle mücehhez bulunmaktadır. Bunun içindir ki dünyânın en büyük devletinin ismi, onun adına nisbet edilmiştir.

Osman Gâzî'nin daha devletinin kuruluşunu tamamlamakla meşgûl olmasına rağmen en büyük hedefi, İstanbul yönünde ilerlemek ve Hazret-i Peygamber *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in müjdesine nâil olabilmekti.

Osman Gâzî'nin fetihleri harita üzerinde tedkîk edildiğinde onun hayret verici şu gâyeleri rahatlıkla göze çarpar:

1. Hudûtları denize dayandırmak arzusu,

2. Yıkılışa giden Bizans'ın durumunu takdîr ile onu iki denizden kıskaca almak,

3. Rum topraklarını yarma şeklinde hareketlerle birbirinden ayırmak, ardından irtibatı kesilen parçaları fethetmek.

Kendisi bu istikâmette gayret ettiği gibi evlâdına da aynı gayreti vasıyet etmiş ve vefâtından önce Bursa önlerine kadar gelerek oğluna uzaktan parıldayan bir manastırın kubbesini göstererek, kendisinden sonra oraları fethetmesine işaretle: "Beni şol gümüşlü kubbenin altına koyasın" demişti.

Ömrü, devamlı gayret ve gazâ içinde geçen Osman Gâzî, Bizans'la sınır olmanın verdiği avantajı iyi kullanmış ve devletine müthiş bir dinamizm kazandırarak mütevâzî beyliğine cihan devleti olma yolunda hızla mesâfe aldırmıştır. Başlangıçta hiçbir ululuk ve ihtişâm iddiâsı taşımayan Osman Gâzî'nin vârisleri, "Sultânü'l-guzât (gâzîler sultanı)" olmuştur. O hayâl zannedilen bir ideali hakîkat yapmıştır.

Fevkalâde müttakî bir hayat süren Osman Gâzî'nin, vefat ettiğinde geriye bıraktığı şahsî mal varlığı, bir zırh, bir çift çizme, birkaç tane sancak, bir kılıç, bir mızrak, birkaç at sürüsü, üç sürü koyun ve emsâlinden ibaretti. Rahmetullâhi Aleyh!

Allâhım onların ardından garîb, yetim, bîkes ve mazlûm kalan bizlere, îlây-ı kelimetullâh yolunda yeni bir silkiniş ve diriliş nasîb eyle! Âmîn! *(Osman Nuri Topbaş, Âbide Şahsiyetleri ve Müsseseleriyle Osmanlı adlı kitaptan sadeleştirilerek alıntı yapılmıştır.)*

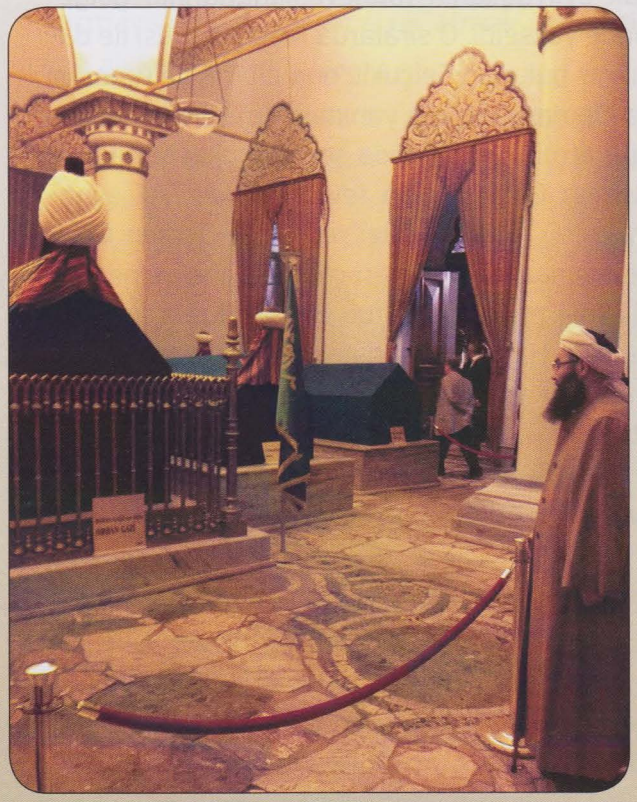

Devlet-i Aliyye'nin 2. padişahı olan Bursa fâtihi Orhan Gazi ziyareti.

Resül Bölükbaşı Hocaefendi

Tevhid!

Ama Nasıl Bir Tevhid!

Resül Bölükbaşi Hocaefendi'nin 13.09.2012 Tarihinde Ahmed Yesevî Derneğinde yapmış olduğu sohbet

Cübbeli Ahmed Hocamız hapisteyken, muhterem hocası Resul Bölükbaş Hocaefendi'nin 13 Eylül 2012 de Ahmed Yesevî Derneğinde yapmış olduğu sohbet

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَجِيمِ

اَللّٰهِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَانِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ للّٰهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْ لَا اَنْ هَدَانَا لله

لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

صَلُّوا عَلَي رَسُولِنَا مُحَمَّد (ص)

صَلُّوا عَلَي طَبِيبِ قُلُبِنَا مُحَمَّد (ص)

صَلُّوا عَلَي شَفِيعِ ذُنُوبِنَا مُحَمَّد (ص)

* * *

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَجِيمِ

اَللّٰهِ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمَانِ الرَّحِيمِ

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً

وَاعْلَمُوا أَنَّ اللّٰهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ

(ENFAL SÛRESİ 8/25)

صَدَقَ اللّٰهُ الْعَظِيم. وَ بَلَّغَنَا رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْكَرِيم.

وَ نَحْنُ عَلَي مَا قَالَ خَالِقُنَا وَ رَازِقُنَا وَمَو لَا نَا مِنَ الشَّاهِدِينَ الشَاكِرِينَ بِقَلْبٍ سَلِيم

Cenâb-ı Hakk, Feyyâz-ı mutlak ve Rabbü'l felak Hazretleri cümlemize meded-ü inayet eyleye (Amin). Her halde rıza-i şerifine muvafık ameller nasîb-ü müyesser eyleye (Amin). Dersimize mukaddime olmak üzere buyurun bir Kelime-i Şehâdet:

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ اِلَّا اَللّٰهْ

وَ أَشْهَدُ اَنَّا مُحَمَّدً عَبْدُهُ وَ رَسُولُهْ

Bu kelime-i şehadetin ifade ettiği manayı kavrayıp tasdik etmeyi, bu kelime-i şehadetle yaşamayı ve bu kelime-i şehadetle irtihâl-i dâr-i bekâ eylemeyi Mevlâm hepimize nasîp eylesin (Amin).

Muhterem mü'minler bu akşam burada çok uzatıp vaktiniz almayacağım ama dilimiz döndüğü kadar Dîn-i Mübîn-i İslâmı, islâmın **TEVHİD ESÂSINI** anlatmaya gayret edeceğim. İnşâALLAH önümüzdeki hafta kürsünün asıl sahibi olan Cübbeli Hocaefendi gelir, sizlere sohbet eder. Cenâb-ı Mevlâ en yakın zamanda bulunduğu yerden halas olmasını nasip eylesin (Amin).

Cenâb-ı Mevlâ zü'l-Celâl ve Tekaddes Hazretleri ona ve hepimize inâyetini ihsan eylesin (Amin).

Muhterem mü'minler tevhid i anlatacağız.Şirk i anlatacağız. Bir kelâm-ı kibâr var:

كُلُّ شَيْءٍ يُعْرَفُ بِضِدِّهِ

"Herşey zıddıyla daha iyi anlaşılır." Tevhidi iyi anlayabilmek için şirki iyi tanımak, iyi bilmek, iyi anlamak lazım. Şirk i anlamak içinde Tevhidi iyi bilmek lazım. Bunlar birbirinin zıddı olan şeylerdir. Tevhid olmadan kurtuluş olmaz. Az önce okumuş olduğumuz kelime-i şehâdet işte bu Tevhidi terennüm (ifade) ediyor. Ne söyledik?

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهْ

dedik. Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ettik. İkinci cümledede

وَ أَشْهَدُ اَنّا مُحَمَّدً عَبْدُهُ وَ رَسُولُهْ

dedik. Hazret-i Muhammed Mustafâ *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* Allâh'ın kulu ve rasûlüdür ifadesiyle kelime-i şehâdeti söyledik. Bir de kelime-i tevhîd var bu da buyurun:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللهْ مُحَمَّدٌ رَسُولُ للهْ

cümlesidir. Bu kelime-i tevhîdi terennüm edip tevhidin hakîkatine eremeyen insanlar vardır. Az önce okumuş olduğum âyet-i celîlede yüce Allâh *(Celle Celalühü)* buyuruyor:

وَاتَّقُوا فِتْنَةً

"**Fitneden sakınınız!**" (öyle bir fitne ki):

لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً

"Sizden, sizlerden sadece zulmedenlerin başına gelecek olan bir fitne değil", buyurmaktadır yüce Mevlâ *(Celle Celalühü)*.

Bu fitne nedir? Her asrın fitnesi değişik olabilir. Kanaatimce bu asrın fitnesi de Tevhîd üzerine çöküşen şirktir. Tevhîd üzere olduğunu bildiği halde tevhîdi becerememeyen, tevhîd edemeyen insanlar fitneye düşmüş demektir. Ve en büyük fitne de budur. Bu fitne öyle büyük bir fitne ki, bu fitne öyle büyük bir hastalık ki, bu hastalıktan kurtulmak çok zordur. Bu fitneye düşen kişiler kendini mü'min bilir ama hakikatte mü'min olmadığını bilmez.

Cenâb-ı Mevla *(Celle Celalühü)* böyle bir fitneden bizleri muhafaza eylesin (amin).

Gerçek manada tevhid şudur kısacası; imanın tarifini yaparsak tevhidi idrak etmiş oluruz: Allah *(Celle Celalühü)*'ya ve Onun rasülü Hz.Muhammed Mustafa *(Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)*e ve Hz. Muhammed *(Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)* Efendimizin ALLAH katından getirdiği emir, nehy, haber ve kıssaların tamamına inanmak, tasdik etmek, kabullenmek ve Evâmiri ilâhiyye ve Nevâhî-i ilahiye'den hiçbirini tartışmaya koymamak, katıksız ona teslim olmaktır tevhid.

Bir başka ifadeyle tevhid:

Cenâb-ı Mevlânın Zâtına ve Sıfatlarına inanmak... Ama nasıl inanmak? Cenâb-ı Mevlânın Zâtı noksan sıfatlardan münezzeh, kemal sıfatlarla muttasıftır. Kezâ Cenâb-ı Mevlâ'nın sıfatları da kemal sıfatlarla muttasıf, noksanlıklardan münezzehtir. Yani Zâtıyla Sıfatlarıyla Cenâb-ı Mevlâ'nın kemalât ile muttasıf, nekâyıstan münezzeh olduğunu kabullenip tasdik etmektir. Tevhid budur!..

Cenâb-ı Mevla'nın bir tekvîni sıfatı vardır birde teşri'î sıfatı vardır. Cenâb-ı Mevla'nın bir Âyât-ı kevniyyesi vardır, birde Âyât-ı şer'iyyesi vardır. Cenâb-ı Mevlâ'nın âyât-ı kevniyyesine inanıp onu tasdik etmek tevhid için yeterli değildir. Ya ne olacak? Âyat-ı şer'iyyesini de kabul etmek lazım.

Âyât-ı kevniyye nedir? Âyât-ı şer'iyye nedir?

Bunlar akâidî meseleler tabii ama açacağız inşaALLAH. Cenâb-ı Mevlâ'nın Âyât-ı kevniyyesi; Cenâb-ı Mevlâ'nın Tekvin sıfatına dayanan bir sıfattır. Ve bu sıfatın tecellileri Âyât- kevniyyedir.

Meselâ yerlerin göklerin yaratılışı, bizlerin yaratılışı, ekmel-i mahluk olarak insanın var edilişi, bu var olan insanın üzerindeki azaları, insanın gözü var görür, kulağı var işitir, dili var konuşur, aklıyla düşünür, eliyle tutar. İnsan varlığına baktığı zamanda çok mükemmel bir varlık olduğunu anlar. O

insan ve insan gibi başka mahlukat hangisi olursa olsun bunun yaratıcısının noksanlıklardan münezzeh, kemâlât ile muttasıf olduğunu idrak eder. Ve yaratılana bakan her insan;

الْخَلِقِينَ اَحْسَنُ اللّٰهُ فَتَبَارَكَ

demek mecburiyetinde kalır. Yani "ALLAH ne güzel yaratandır, ne güzel yaratmıştır." Biz yaratılışımıza alıştığımız için bize basit geliyor.

Göz ne ki görüyor?

Kulak ne ki duyuyor?

Nasıl bir şey?

İnsan nasıl konuşuyor?

Nasıl düşünüyor?

Bunlara hayatımızda alıştığımız için bize basit geliyor.

Bir göz doktoruna sordum; doktor bey göz nasıl görür izah eder misin? Göz profesörü bu arkadaş. Diyor ki; "ben bunu sana bilimsel olarak izah ederim ama tam olarak ne ben anlatabilirim ne de sen anlayabilirsin. Ama şu kadarını söyleyeyim; göz bir topraktır, toprak görüyor desem mantığın alır mı? Bu kadar gariptir gözün görmesi işte" Bunu bu şekilde anla. Kulak nasıl duyar?.. İnsan nasıl koku alır?.. Bütün bunları beyin nasıl idrak eder?..

Bütün bunlara baktığın zaman herkes anlar ki Cenâb-ı Mevlâ nın Âyât-ı kevniyyesidir bunlar. Yani Cenâb-ı Mevlâ tekvin sıfatından doğan tahlik sıfatıdır bu hadiseler.

Yerlere göklere baktığımız zamanda fevkalâdelikler görürüz. Güneş saatinde dakikasında doğar. Geçen sene 13 Eylül'de güneş hangi noktadan doğmuşsa bugün aynı noktadan doğar. Bundan binlerce sene önce 13 Eylül'de güneş hangi noktadan doğmuşsa bugün aynı noktadan doğar aynı noktadan batar. Bunlar elbette ki sahipsiz değildir. Bütün bunları kabul eden çok. Bunlara biz Âyât-ı kevniyye diyoruz. Yani Cenâb-ı Mevlâ'nın mahlukatı üzerinde, Cenâb-ı Mevlâ'nın ayetlerini delillerini görmek, bunu görebiliyoruz.

İnsan şöyle bir varlığını düşünsün. İnsanda kalp var, insanda ciğer var, insanda böbrek var, insanda pankreas var, bunu da belki 40-50 seneden bu yana duyuyoruz değil mi?

Evet pankreas diye bir alet var. Bir doktora;

"pankreas denilen şey nedir?" diye sordum. "Parmak kadar bir şey" dedi.

"O mu şekeri ayarlıyor?" dedim; "hayır, onun %1 veya 1/20 i kadar bir yer, küçücük bir yer, birkaç cm^2'lik bir yer şekeri ayarlıyor" diye cevap verdi.

Bu ne harika bir şey değil mi? Şimdi şeker hastalarına insülini ayarlamak için bütün profesörler toplanıyorlar, bir insülin icat etmişler, onu yapıyorlar. Bu insülinle beraber bir nebze fayda görüyor şeker hastaları değil mi? Koca profesörler düşünerek, taşınarak, okuyarak, ilmini yaparak bunu yapıyorlar. Ama o pankreas denilen alet öyle bir alet ki düşünmeden taşınmadan o işi görüyor. Çünkü onu oraya yerleştiren o şekilde yerleştirmiştir. Belki yakın zamana kadar varlığından haberimiz yoktu. Vücudumuzda daha neler var ki varlığından haberimiz yoktur. Cenâb-ı Mevlâ bir sistem koydu.

Şimdi şu Dünya atmosferinde ne var? Hava var.

Havada ne var? Oksijen var.

Bu oksijen niye var? Canlılar ancak onunla yaşar. Bu oksijen neden meydana geliyor? İşte yeryüzündeki bitkilerden, ağaçlardan vesâireden meydana geliyor oksijen. O bitkilerin, ağaçların da karbondioksite ihtiyacı var.

O nerden geliyor? Canlılardan meydana geliyor, onların teneffüsünden, nefes verdikleri zaman verdikleri karbondioksitten. Onlar onunla yaşıyor. Biz de o bitkilerin oluşturduğu oksijenle yaşıyoruz.

Ee bir şey görüyor muyuz oksijen diye havada? Görmüyoruz. Yani bu havayla değil, havada var olan oksijenle yaşıyoruz.

O oksijeni ne yapıyoruz biz? Nefes alınca ciğerlerimize dolduruyoruz.

Ee ciğeri açıp baksak hiçbir şey anlayamayız değil mi? Bir et parçası. Oksijen oraya doluyor.

Ne yapıyor oksijen? Kalbimiz vücudumuzdan kirli kanı alıp akciğere yolluyor. Akciğerde oksijenle temizlenip, temiz kanı yine aynı kalp vücuda sevk ediyor. Kirli kanı alıyor akciğere sevk ediyor, akciğer temizliyor ama dışarıdan aldığı oksijenle... Aldığı nefeste aldığı oksijenle onu temizliyor, temiz olan kanı kalp yine vücuda sevk ediyor.

Bu ne kadar zamanda oluyor sen bunun farkında mısın, sen buna yardımcı oluyor musun? Hiç olmuyorsun tabii, olamazsında.

Bir ara düşündüm dedem yüz yaşına geldi, yüz sene yaşadı. Yüz senede belki de benim kalbim var mı yok mu diye hiç de düşünmemiştir. Çalıştı, yattı, kalktı, gezdi, askere gitti, onu yaptı bunu yaptı. Hiç kalbim var-yok bunu hayal bile etmedi. Ama yaşadı. Ne demektir? Yüz sene bu kalp bu vazifeyi yaptı. Yani kirli kanı alıp akciğere sevketti, akciğer vazifesini yaptı, akciğerden gelen o temiz kanı kalp alıp bütün vücuda yaydı. Bu bir kere olmuyor, takriben bir insan yirmi dört saatte bir insanın kalbi yetmiş dokuz ton kan sevkediyor insanın vücuduna. Yetmiş dokuz ton... Birkaç tır yükü yani. Vücuda sevkediyor. Herkes bir denesin eliyle şöyle elini açıp kapasın bunu yarım saat devam ettiremez durur eli, yorulur, kaskatı kesilir. Ama bu kalp doksan sene durmadan çalışıyor bu nasıl bir şey? Açıp baksan et parçası. Biraz sert bir et o kadar. İşte o bu vazifeyi yapıyor. Çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor... Soluk bilmez yani "şöyle bir beş dakika istirahat edeyim" dedi mi ahiretlik olursun, hayat biter. Sen unutuyorsun ama o unutmuyor.

Yâ şu kalbin aklı mı var?

Yok canım, et parçası. Onu çalıştıran var. İşte Âyât-kevniyye bu.

Cenâb-ı Mevlâ'nın tahlik;

تَخْلِيقْ

sıfatı, yaratma sıfatı, yaşatma sıfatı, ihya sıfatı, imâte sıfatı... Sadece ve sadece ALLAH'a aittir. Bunu tasdik etmeyen de yok. Şimdi doktorun bir tanesi bana anlattı:

"Cenâb-ı Mevlâ diyor öyle bir sistem kurdu ki; bir şey yiyeceğimiz zamanda uzaktan gördük mü, o yiyeceğimiz şeyin durumuna göre ağzımız vaziyet alıyor; ekşi bir şeyse hemen sulanmaya başlıyor, diyor. Halbuki daha ağzına bir şey gelmedi, uzaktan gördün ama ağız sulanıyor" diyor. İşte daha sonra ağzına alıyorsun çiğnerken mide hazırlık yapıyor.

Mide safra kesesine diyor ki:

"Ey safra kesesi, bak şimdi bana hazım için yemek gelecek, onu hazmetmem için bana safra lazım, öyleyse bana safra gönder" diyor. O safrayı, safra kesesinden mide alıyor o yuttuğu lokmaları mide iyice hazmediyor. Daha sonra mide, safra kesesine diyor ki:

"Ey safra kesesi ben sana yeni bir safra göndereceğim, sen de arta kalan safrayı bağırsaklara gönder orada da safra lazım. Yani böyle demiyor ama bu sistem böyle kurulmuş, o da o vazifeyi yapıyor." diyor. Ne kadar fevkalâde şeyler değil mi?

Meselâ bir diş tabibine; "şu ön tarafta olan dişlerimiz kesici; arkadaki dişler öğütücü vaziyette yapılmış, bu niye böyledir?" diye sorsak. Diş tabibine de gerek yok herkes söyler de, o bu işin erbâbı olduğu için daha iyi cevap verir. Derki; "ön taraftan bir şeyi kesip koparıyoruz öyle olması lazımdı. Arka tarafta da kesici olsa bu sefer öğütemezdik. Onunda öyle değirmen gibi olması lazımdı. Hem de yer yer tırtırlı olması lazım ki iyi çiğnesin, iyi öğütsün."

Peki bütün bunları insan yaratılmadan kendisi mi düşündü böyle olayım diye? İnsan ağzında bir şeyi çiğniyor. Yemek borusuyla nefes borusu yan yanadır. Eğer yutarken nefes borusu yukarıya çıkıp kapaklanmasa yediğimiz yemek nefes borusuna kaçar. Öksürük, öksürük belki de boğulup ölüp gideriz. Ama o öyle olmuyor, çiğneyip ne zaman yutmaya kalkışıyorsun yutarken nefes borusu yukarıya çıkar.

İsterseniz tutun şöyle deneyin, yutkunun o yukarı çıkıyor. Yukarı çıkmakla nefes borusu kapanıyor oraya yiyecek girmesin diye. Ve yemek borusu faaliyete geçiyor. Yemek borusundan mideye indiriyorsun. Bunu yaparken burada kendi iraden ve tercihin yok. Bu otomatik böyle oluyor, böyle yaratılmış bu.

Ne kadar fevkalâde şey değil mi? Bir göz doktoruna sorsan "göz nasıl görür?" diye. Belki izah eder ama tam izah edemez. Gözünle görüyorsun, rengi seçiyorsun, dersimin başında dedim ya, alıştığımız için bize basit geliyor.

Kulağınla duyuyorsun, duyduğun sözün acı mı tatlı mı, sevindirici mi üzücü mü olduğunu hemen ayıklıyorsun, hemen karşı tarafa cevap hazırlıyorsun ve cevabını hemen söylüyorsun: Şu anda ben bu kürsüden konuşuyorum, bana sorsanız zannediyorum ki düşünmeden konuşuyorum.

Öyle zannediyorum halbuki düşünmeden konuşulmaz önce beyin süzgecinden geçiyor, düşünülüyor o nâtıka vazifesini yapıyor ondan sonra konuşma aleti olan ağız ve dile havale ediyor o konuşuyor. Ama burada öyle pratik bir durum var ki, bunun farkına bile varamıyorsun, gırgır gırgır konuşuyorsun.

Bu ne kadar fevkalâde bir şey. Bu enfûsî (nefse dair) olarak böyle, âfâkî olarak baktığımız zaman o güneşler, o aylar vesâire her şey. Hangi ilim erbâbına sorsan, hangi dalda bir şey danışsan mutlaka îzâhını yapar. "Niye böyledir?" diye sorsan; "böyle olması hikmete uygundur, böyle olması lâzımdı da ondan dolayı böyledir" der.

Bu ne demektir? Bu insanlar, herkes Âyât-ı kevniyyeyi kabul ediyor. "Beni Allah *(Celle Celâluhu)* yarattı ama işime niye karışıyor ki? Bana göz veren Allah, kulak veren Allah, el veren Allah, ayak veren Allah, her şeyi yaşatan Allah *(Celle Celâluhu)*, hayat veren Allah ama hayatımı tanzim etmeye niye karışıyor?" diyor.

Bıraksın hayatımı da kendim tanzim edeyim niye bırakmıyor ki?

Bana hürriyet niye vermiyor?

Sana bu hürriyeti niye vermiyor biliyor musun? Hür olman için vermiyor.

Eğer sana bu hürriyeti verse sen hür değil köle olursun. Kime? Nefsine köle olursun. Çünkü sen kendi kendini yönetemezsin. Kendi kendini yönetemediğin gibi bir başkasını da yönetemezsin. Onun için İslam en büyük hürriyettir. Allah'ın *(Celle Celâluhu)* nizâmına, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* kitabına, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* dinine teslim olmak en büyük hürriyettir. Evet kulluktur ama yaradana kulluktur. Ama beşer arasında en büyük hürriyettir. Allah *(Celle Celâluhu)* bu hürriyeti bizlere bahşetsin. (Amin).

MEHMET TALU

DİNİMİZ İSLAM
SEVGİ TEMELİ ÜZERİNE KURULMUŞTUR

ALLAH TEÂLÂ, KULLARINI ÇOK SEVER

ALLAH Teâlâ'nın isimlerinden olan **Vedûd,** O'nun kullarını çok sevdiğini ifade eder. Kur'an-ı Kerimde ALLAH Teâlâ, kendisini iki yerde **"Vedûd"** olarak tanıtır. Şöyle ki:

"Rabbinizden bağışlanma dileyin, istiğfar edin; sonra O'na tevbe edin. Muhakkak ki Rabbim çok merhametlidir, salih kullarını çok sever."[1]

"O, tevbe edenleri çok mağfiret eden bağışlayan ve çok sevendir."[2]

ALLAH Teâlâ'nın bu ismi: **"Salih kullarını çok sevdiğini"** ve **"kulları tarafından çok sevildiğini"** ifade etmektedir. Nitekim:

"... ALLAH onları sever, onlar da ALLAH Teâlâ'yı severler..."[3] ayet-i kerimesi ALLAH Teâlâ ile kullar arasındaki karşılıklı sevgiyi vurgulamaktadır.

ALLAH Teâlâ'nın kulunu sevmesi: Onun hidayetini murat etmesi, itaat ve ibadetlerine bolca sevap vermesi ve hayırlı işlerde muvaffak kılmasıdır.

ALLAH Teâlâ'nın sevgisine mazhar olan kimseler, O'nun yardımına, dolayısıyla başarıya ve kurtuluşa namzettirler. Çalışma, ilerleme ve başarma hususunda ALLAH Teâlâ'nın yardımı daima onlarla beraberdir.

Ayrıca ALLAH Teâlâ, bir kulunu sevdi mi: Ondan râzı olur amellerini kabûl eder ve onu diğer kullarına da sevdirir. Nitekim:

1) Hûd Sûresi: 90
2) Burûc Sûresi: 14
3) Maide Sûresi: 54

"İman edip de salih amellerde, iyi davranışlarda bulunanlara gelince, onlar için çok merhametli olan ALLAH, gönüllerde bir sevgi yaratacaktır."[4] ayet-i kerimesi bunu ifade etmektedir.

Kulun ALLAH Teâlâ'yı sevmesi ise: O'nu tanıması ve iman etmesi, devamlı bir şekilde O'ndan korkması, kalbini O'nunla ve zikri ile meşgul etmesi ve kendini O'nun huzurunda bulundurmasıdır.

ALLAH sevgisi, O'nun azametini ve kudretini düşünme neticesinde kişinin kalbinde meydana gelen bir duygudur. Bu duyguya sahip olanlar, O'nun emirlerini yerine getirip yasaklarından sakınırlar.

ALLAH Teâlâ yolunda ve din uğrunda gayret göstermekten, mallarını ve canlarını feda etmekten kaçınmazlar. Müminlere karşı alçak gönüllü, şefkatli; kâfirlere karşı ise onurlu ve zorlu olurlar. ALLAH Teâlâ yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar, hiçbir kimsenin kınamasına aldırmazlar.

Kur'ân-ı Kerîm'in insanlığı ulaştırmak istediği hedeflerin başında: Onu tevhîd yani ALLAH Teâlâ'nın birliği inancına ve ALLAH Teâlâ'yı her şeyden daha çok sevme duygusuna ulaştırmaktır.

Nitekim **"İman edenler ise en çok ALLAH Teâlâ'yı severler."**[5] Ayet-i kerimesinde bu hedefe işaret edilerek ALLAH sevgisinin bütün sevgilerden daha güçlü olması gerektiği bildirilmektedir.

İnsanla yaratıcısı arasındaki en yüksek ilişki, sevgi düzeyine ulaşan ilişkidir. ALLAH Teâlâ'yı her şeyden çok seven insan, bütün ilişkilerini bu sevgiye, dolayısıyla ALLAH Teâlâ'nın iradesine göre düzenleyeceğinden onun bütün ilişkileri bilinçli ve iradeli olacaktır.

İslâm düşüncesinde hakiki sevgi ALLAH sevgisidir. Çünkü kişinin asıl varlığının sebebi, mazhar olduğu iyilik ve ikramların, maddî ve manevî nimetlerin aslı O'dur. En iyi, en güzel olan O'dur. Bütün iyilikler, güzellikler O'ndan gelir, bu sebeple sevilmeye en çok lâyık olan O'dur.

İnsan için en büyük mutluluk, ALLAH sevgisine ulaşmaktır.

Kur'ân-ı Kerîm'deki âyet-i kerimelerde sevginin hem ALLAH Teâlâ'ya hem insana nisbet edildiği görülür. ALLAH Teâlâ'ya nisbet edilen yerlerde O'nun takva sahiplerini, tevbe edenleri, iyilik severleri, maddî ve manevî temizliğe önem verenleri, tevekkül ehlini, sabırlı davrananları, adaletli olanları, kahramanları, Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* Efendimize uyanları sevdiği; kâfirleri, zalimleri, fitne ve fesatçıları, israfçıları, haddi aşanları, kibirlenip böbürlenenleri, övünenleri, günahlarda ısrar edenleri, büyüklük taslayıp gerçeklere karşı çıkanları, nankörleri, hainleri, aşırılığa sapanları, şımarıkları sevmediği bildirilir.

Sevginin insana nisbet edildiği âyet-i kerimelerde ALLAH sevgisi, iman sevgisi, müminler arasındaki sevgi gibi sevgi türlerinden övgüyle söz edilmekte, buna karşılık insanın dünyaya, mala-mülke, geçici hazlara aşırı düşkünlüğü, hak etmediği halde övülmeyi ve çirkin olan şeyleri ifşa etmeyi sevmesi eleştirilmektedir.

Muhabbet konusunun hem ALLAH Teâlâ'ya hem de insanlara nisbet edildiği hadis-i şeriflerde iyilik severlik, hoşgörü, yumuşak huyluluk, kolaylaştırıcı olma, kusurları örtme, haya, iffet, zâhidlik, takva ve güzel davranma ALLAH Teâlâ'nın sevdiği meziyetler arasında zikredilir.

ALLAH İÇİN SEVMEK, ALLAH İÇİN BUĞZETMEK

Ebû Zer *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*: **"Amellerin en faziletlisi ALLAH için sevmek, ALLAH için buğzetmektir."**[6] buyurmuştur.

Ebû Zer *(Radıyallahü Anh)* şöyle demiştir: Bir gün Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* bize çıktı ve:

"Biliyor musunuz? Amellerin hangisi ALLAH Teâlâ'ya daha sevimlidir?" diye sordu. Orada bulunanlardan biri:

- Namaz ve zekâttır, dedi. Bir diğeri de:

- Cihaddır, dedi. Bunun üzerine Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*: **"ALLAH Teâlâ'ya amellerin en sevimlisi: ALLAH için sevmek, ALLAH için buğzetmektir."**[7] buyurdu.

Görülüyor ki, sırf ALLAH rızası için olan sevmeler ve sırf O'nun rızası için olan nefret ve buğzlar en faziletli amel olarak değerlendirilmektedir. **Her insanda sevgi ve nefret vardır ve bunları mutlaka kullanacaktır.** Şu halde mü'min, bu hislerini iradesi ile yönlendirerek, sevdiklerini ALLAH için sevse, sevmediklerini de yine ALLAH için sevmese kazancı büyük olacaktır. Menfaat, korku gibi dünyevî emri vâkilerin tesiriyle sevmek veya nefret etmek araya girdi mi zarar büyük oluyor.

ALLAH için sevmenin gereklerinden biri, ALLAH Teâlâ'nın evliya ve asfiyalarını sevmektir. Onları sevmenin şartlarından biri de onların bıraktığı sünnete uyup, onlarla yetinmek, bidata yer vermemek ve onların tavsiyelerine uymaktır.

4) Meryem Sûresi: 96
5) Bakara Sûresi: 165
6) Ebû Dâvud, Sünnet:3, No:4599, 2/609; Ahmed b. Hanbel, 5/146, No:20796
7) Ahmed b. Hanbel, 5/146, No:20796

Fâsıklara, zâlimlere ve günahkârlara karşı meşru ölçüde buğzetmek **"ALLAH için buğz"**a girer.

MÜ'MİNLER, KÂFİRLERE KARŞI ÇOK ŞİDDETLİ, KENDİ ARALARINDA İSE PEK MERHAMETLİ OLMALIDIRLAR

Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* çevresindeki ilk müslümanları, ashâb-ı kirâmı:

"Muhammed ALLAH Teâlâ'nın Resûlüdür. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çok şiddetli, çetin ve metin, kendi aralarında ise pek yumuşak ve gayet merhametlidirler. Onları rükûya varırken, secde ederken görürsün. ALLAH'tan lütuf ve rıza isterler. Onların sîmâları yüzlerindeki secde izinden bellidir"[8] tanıtan âyet-i kerîmenin: "...**kendi aralarında pek yumuşak ve gayet merhametlidirler...**" kısmı, konumuzu ilgilendirmektedir. Zira bu sıcak ve samimi dostluk ve anlayış ancak birbirlerini **karşılıklı olarak sevmekle** kurulabilir. Merhamet sevgiden doğar, şefkat sevginin sonucudur.

Müslümanların birbirlerini ALLAH için sevmeleri onları düşmanlarına karşı çok çetin ve metin bir bünye haline getirir.

"Daha önceden Medine'yi yurt edinmiş ve gönüllerine imanı yerleştirmiş olan kimseler, kendilerine göç edip gelenleri severler ve onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık hissetmezler. Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerdir."[9]

Medineli müslümanların, muhâcirlere karşı tutumları tam mânâsıyla bir **sevgi zeminine** oturuyordu. Kendileri, bütün varlıklarını Mekke'de bırakıp göç etmiş ve bu yüzden de fakir düşmüş bulunan muhacirleri hemen her şeylerine ortak edecek derecede onlara yakınlık göstermişler ve imkânlarını seve seve onların istifadesine sunmuşlardır. ALLAH Teâlâ, bu âyet-i kerimede onların bu üstün vasıflarını bildirmekte, dostça münâsebetlerin temelinde **sevginin bulunduğunu**, bu noktada ensâr-ı kirâmın örnek teşkil ettiğini herkese duyurmaktadır.

Muhâcirlerin gelişinden önce Medine'yi yurt ve iman evi olarak hazırlamış olan ensar, muhâcirleri kendilerine tercih edecek derecede severlerdi. Onların bu sevgileri, her hangi bir karşılık beklemekten kaynaklanmıyordu. Onlar, ALLAH için sevdikleri Mekkeli müslümanları yine bu sevgilerinin gereği olarak ağırlıyorlar, barındırıyorlardı. Fazilet ve üstünlükleri işte bu noktadaydı, buradan doğmaktaydı.

8) Fetih Sûresi: 29
9) Haşr Sûresi: 9

O halde sevgiye ALLAH rızâsı dışında bir karşılık düşünmemek gerekmektedir.

Arzedilen ayet-i kerîme ve hadis-i şeriflerle amel eden Müslümanlar, her zaman ve her yerde birbirlerini sevmişler, birbirleriyle yardımlaşmışlar ve sosyal bir dayanışma içerisinde bulunmuşlardır. Haşr sûresi: 9. ayet-i kerimesinde de belirtildiği gibi, kendilerinde bir ihtiyaç hali olsa bile Müslüman kardeşlerini öz canlarından daha üstün tutmuşlardır. İşte ibretli, tarihî bir misâl:

Huzeyfetü'l-Adevî der ki:

Harb-i Yermûk'ün,
Yaman kızıştığı bir gündü, pek sıcak bir gün.
İkindi üstü biraz gevşeyince sanki kıtâl,
Silâhı attım elimden, su yüklenip derhâl,
Mücâhidîn arasından açıldım imdâda,
Ağır yarayla uzaklarda kalmış efrâda.

Ne ma'rekeydi ki çepçevre göğsü kandı yerin!
Hudâ'yâ kalbini açmış yatan bu gövdelerin,
Şehîdi çoksa da gâzîsi hiç mi yok?.. Derken,
Derin bir inleme duydum... Fakat bu ses nerden?
Sırayla okşadığım sîneler bütün bî-rûh...
Meğerse amcamın oğluymuş inleyen mecrûh.
Dedim; "Biraz su getirdim, içer misin versem?"

Gözüyle "Ver!" demek isterken arkadan bir elem,
Enîne başladı. Baktım nigâh-ı merhameti,
"Götür!" deyip bana îmâda ses gelen ciheti.
Ne yapsam içmiyecek, boştu anladım ibrâm;
O yükselen sese koştum ki Âs'ın oğlu Hişâm.
Görünce gölgemi birden kesildi nevhaları;
Su istiyordu garîbin dönüp duran nazarı.
İçirmek üzre eğildim, üçüncü bir kısa "âh!",
Hırıltılarla boşanmaz mı karşıdan nâgâh!
Hişâm'ı gör ki o hâlinde kaşlarıyla bana,
"Ben istemem hadi git ver, diyordu, haykırana."

Epey zaman aradım âh eden o muhtazarı....
Yetiştim oh, kavuşmuştu Hakk'a son nazarı!
Hişâm'ı bâri bulaydım, dedim hemen döndüm,
Meğer şikârına benden çabuk yetişmiş ölüm!
Demek bir amcamın oğlunda vardı, varsa ümîd.
Koşup hizâsına geldim o kahraman da şehîd.»

Şark'ın ki mefahir dolu, mâzî-i kemâli.
Yâ Rab, ne onulmaz yaradır şimdiki hâli!
Şîrâzesi kopmuş gibi, manzûme-i îman.

Yaprakları yırtık, sürünür yerde, perîşan.
"Vahdet" mi şiarıydı? Görün şimdi gelin de:
Her parçası bir meľabe eyyamın elinde!
Târihine mev'ûd-i ezelken "ebediyet",
Ey, tefrika zehriyle şaşırmış giden, ümmet!
"Nisyân"a çıkan yolda mı kaldın gümrâh?
Lâ-havle ve lâ-kuvvete illâ billâh![10]

Şunu kesinlikle bilmeliyiz ki: Dünya ve ahiret kurtuluşumuz, yükselmemiz, huzur ve saadete ermemiz; kalblerimizi birleştirmemize, sosyal bir dayanışma halinde olmamıza ve ALLAH için iyiliklerde yardımlaşmamıza bağlıdır.

SEVDİĞİNİ ALLAH İÇİN SEVMEK MÜSLÜMANIN ŞİARIDIR

Kişi mü'min kardeşini ALLAH için sevmekle imanın tadını bulmuş ve imanın hakikatına nail olmuş olur. Bu konuda Enes b. Malik (Radıyallahü Anh)'dan rivayete göre:

"Üç şey vardır ki; bunlar kimde bulunursa o, imanın tadını bulmuş, tatmış olur: ALLAH ve Resûlü, kendisine başkalarından daha sevgili olmak, bir kimseyi sevmek, fakat yalnız ALLAH için sevmek, ALLAH kendisini küfür bataklığından kurtardıktan sonra tekrar küfre dönmeyi, ateşe atılmak gibi tehlikeli görmek."[11] buyuran Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*, bu sevgiyi gönlünde taşıyanların imanın tadını alacaklarını müjdelemekte, imanın tadına erebilmenin temel şartının **sevgi ve hoşnutluk** olduğunu bildirmektedir.

Din sevgi ve buğzdan başka bir şey değildir. Dinimiz açısından **"sevmek ve buğzetmek"** duygularımızı kullanmanın ne kadar ehemmiyetli, hayatî bir iş olduğunu iyi anlamak gerekir. Kendisini Müslüman bildiği halde sevgi âlemini sadece artistler, sporcular, romancılar vs. dolduran veya Müslüman büyüklerine, İslâmî değer ve mefâhirlere gerekli alâkayı göstermeyen, sevmeyen Müslümanlar bu ayet-i kerime ve hadis-i şeriflerin ışığında kendilerini muhasebe ve murâkabe etmelidir.

Bilmelidir ki, ömür sermâyesinden, bir an bile olsa, pay ayırdığı her şeyden hesap verecektir.

ALLAH İÇİN SEVMEK VE BUĞZETMEK, KİŞİNİN İMANINI KEMALE ERDİRİR

Ebu Ümame *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"Kim ALLAH için sever, ALLAH için buğzeder, ALLAH için verir, ALLAH için vermezse imanını kemâle muhakkak erdirmiştir."[12] buyurdu.

ALLAH İÇİN SEVMENİN KARŞILIĞI, ALLAH TARAFINDAN SEVİLMEKTİR

Ebû İdris el-Havlânî *(Radıyllahü Anh)*'dan şöyle dediği nakledilmiştir: Şam'daki Dımaşk mescidine girmiştim. Bir de ne göreyim, güleç yüzlü bir delikanlı ve başına toplanmış bir grup insan. Bunlar bir konuda ihtilafa düştüler mi hemen o delikanlıya başvuruyor ve fikrini kabulleniyorlardı. Bu gencin kim olduğunu sordum:

- Bu, Muâz b. Cebel *(Radıyallahü Anh)* dur, dediler.

Ertesi gün erkenden mescide koştum. Baktım ki o genç benden evvel gelmiş namaz kılıyor. Namazını bitirinceye kadar bekledim sonra önüne geçerek selâm verdim ve:

- ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki ben seni seviyorum, dedim.

- ALLAH için mi seviyorsun? dedi.

- Evet ALLAH için, dedim. O yine:

- Gerçekten ALLAH için mi seviyorsun? dedi. Ben de:

- Evet, gerçekten ALLAH için seviyorum, dedim.

Bunun üzerine elbisemden tutarak beni kendisine doğru çekti ve şöyle dedi.

- Kutlarım seni. Zira ben Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyururken dinledim:

"ALLAH Teâlâ şöyle buyurdu: Benim için birbirini sevenlere, benim için oturup konuşanlara, benim için birbirini ziyaret edenlere ve benim için birbirine ihsan edenlere mehabbetim vacib olmuştur, onlar benim sevgimi haketmişlerdir."[13]

Görülüyor ki: ALLAH rızâsına yönelik her duygu ve yapılan her iş, ALLAH Teâlâ'nın sevgisini kazanmakla sonuçlanmaktadır. Bu büyük bir mutluluktur. O halde mü'minler, sevgilerinde ve işlerinde "ALLAH için" olma özelliğini yakalamaya bakmalıdırlar.

ALLAH İÇİN SEVMEK, DOSTLARI ALLAH İÇİN ZİYARET ETMEK BÜYÜK FAZİLETTİR

Ebû Hureyre *(Radıyallahü Anh)* den rivayete göre Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

10) M. Akif Ersoy, Safahat, Vahdet isimli şiiri, 447-448.
11) Buhârî, İman:8, 1/14, No:16; Müslim, İman:67; Tirmizî, İman:10; Nesâî, İman:2; İbn-i Mâce, Fiten:23
12) Ebu Davud, Sünnet:16, 2/632, No:4681
13) Ahmed b.Hanbel, 5/233, No:21525; Muvatta, Şiir:5

"Adamın biri, bir başka köydeki din kardeşini ziyâret etmek için yola çıktı. ALLAH Teâlâ, adamı gözetlemek için onun yolu üzerinde bir meleği görevlendirdi. Adam meleğin yanına gelince, melek:

- Nereye gidiyorsun? dedi. Adam:

- Şu ileriki köyde bir din kardeşim var, onu ziyârete gidiyorum, cevabını verdi. Melek:

- O adamdan elde etmek istediğin bir menfaatin mi var? dedi. Adam:

- Yok hayır, ben onu sırf ALLAH rızası için severim, onun için ziyâretine gidiyorum, dedi. Bunun üzerine melek:

- Sen onu nasıl seviyorsan ALLAH da seni öylece seviyor. Ben, bu müjdeyi vermek için ALLAH Teâlâ'nın sana gönderdiği elçisiyim, dedi."[14]

Bu hadîs-i şerîf, sevdiği din kardeşini iyi bir niyetle ziyâret etmenin, ALLAH Teâlâ'nın rızâsını kazanmaya vesile olduğunu ortaya koymaktadır.

Bilindiği gibi sevgili Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*, ashâb ve ümmetini eğitmek için zaman zaman eski millet ve ümmetlerin hayatından misaller verirdi. Böylece meselenin daha iyi kavranmasını sağlamaya çalışırdı. Burada da şahıs ve yer ismi belirtmeden, **"Sevginin karşılığı sevgidir"** fikrini verecek bir olay zikretmektedir.

Olayda dikkat çeken yön, din kardeşini ziyârete giden kişi ile bir meleğin yolda karşılaşıp konuşmalarıdır. Olay, çok tabiî bir zeminde ve pek sade şekilde cereyan etmektedir. Yolda karşılaştığı bir insan, kendisine nereye gittiğini soruyor. Ziyâretçi de nereye niçin gittiğini söylüyor. Ancak "o zatın yanında herhangi bir menfaatin mi var", yani gerçekten ziyaret için mi yoksa ticaret için mi gidiyorsun sorusu, farklı bir durumun söz konusu olduğu izlenimini veriyor. Dostunu ziyârete giden insan, saf ve samimi bir niyetle hareket ettiği için bu sorunun altında başka bir maksat aramıyor. Açıkça ve çok sade biçimde "ticaret için değil, ziyâret için gidiyorum. Çünkü ben onu gerçekten ALLAH rızası için seviyorum" cevabını veriyor. Onun bu samimi halini tesbit eden melek, ona dünyaların en büyük müjdesini vermekte gecikmiyor: "Sen o dostunu nasıl seviyorsan ALLAH da seni öylece seviyor, senden razıdır."

Herhalde en büyük ticaret bu olsa gerektir. Ziyaretin ticârete dönüşmesi deyince böylesini anlamak ve aramak gerekir.

Aslında bir insanın bir dostunu ziyaret etmesi, dışarıdan bakıldığında, hasret giderip biraz sohbet etmek ve gönül eğlendirmekten ibaret gibi görünür. Yeme-içme, hal-hatır sorma ağırlıklı bir ziyaretin, ALLAH Teâlâ'nın sevgi ve rızasını kazanmaya vesile olacak nesi vardır, gibi bir sual akla gelebilir. ALLAH için sevdiği bir dostunun gönlünü hoş etmek maksadıyla köyünden kentinden kalkıp bir başka köye veya kente gitmek, her şeyden önce ALLAH sevgisiyle hareket etmek demektir. Bu ise, âdetlerin ibadete dönüşmesini sağlayan güzel bir niyetin ürünü ve sonucudur.

Günümüzde maddî bir çıkarı olmadan yerinden kıpırdamayan, başkası için bir adım bile atmayan insanların çoğaldığını hepimiz bilmekte ve görmekteyiz. Böylesi bir ortamda, sırf sevdiği için bir arkadaşını ziyarete gitmek, İslâm'ın aradığı beşerî ilişkileri canlandırma cihad anlamına gelir. Çünkü bu, bir müslümanın gönlünü hoş etme gayesine yönelik karşılıksız ve olgun bir imanın varlığını gösteren bir davranıştır.

Yaşlı bir hoca efendinin ziyâretine gittiğimizde söylediği şu sözleri hiç unutamadık: "Güzel dinimizin sıla-i rahim üzerinde niçin bu kadar çok durduğunun hikmetini şimdi anlıyorum evladım. İnsan, arayıp soranı kalmayınca, ziyaretin ne demek olduğunu anlıyormuş. Bir kişinin gelip selâm vermesinin, ziyaret etmesinin ne demek olduğunu benim kadar kimse bilemez."

ALLAH için birbirini seven ve bu sevgiyle buluşup bu sevgiyle ayrılanlar hakkında, Ebû Hureyre (Radıyallahü Anh)'dan rivayet edilen kutsî bir hadis-i şerife göre ALLAH Teâlâ kıyamet gününde:

"Benim azametim adına birbirini sevenler neredeler? Onları benim gölgemden başka hiçbir gölge bulunmayan bu günde ben arşımın gölgesinde gölgelendireceğim."[15] buyuracaktır.

Hadîs-i şerîf, ALLAH için birbirini sevmenin âhirette kişiye kazandıracağı mutlu sonu dile getirmektedir.

ALLAH İÇİN BİRBİRLERİNİ SEVENLERE, PEYGAMBERLERİN VE ŞEHİDLERİN GIPTA EDECEĞİ NURDAN MİNBERLER VARDIR

Muaz b. Cebel *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayet edilen bir kutsî hadis-i şerifte ALLAH Teâlâ:

"Benim celalim adına birbirlerini sevenler var ya! Onlar için nurdan öyle minberler vardır ki, Peygamberler ve şehidler bile onlara gıpta ederler"[16] buyurarak, birbirlerini ALLAH için sevenlerin, cennetteki mertebelerinin, Peygamberlerin ve şehidlerin

14) Müslim, Birr :38, No2567, 4/1988; Ahmed b.Hanbel, 2/462, No:9642

15) Müslim, Birr:37, No:2566, 4/1988; Ahmed b.Hanbel, 2/237, No:7190;Muvatta, Şi'r:5

16) Tirmizi, Zühd:53, No:2390, 4/297; Ahmed b.Hanbel, 5/239, No:21575

bile gıpta edeceği derecede büyük olacağını müjdelemiştir.

Cenâb-ı Hakk'ın birbirini ALLAH için seven müslümanlara âhirette ikrâm ve ihsân edeceği lutuflardan bir yenisini daha bu kudsî hadis-i şeriften öğrenmekteyiz: **Nurdan minberler.**

Minber, oturacak yüksek ve şerefli bir mevki demektir. Nurdan ya da nurlu yüksek mevki ve makamlar, ALLAH için birbirlerini sevenlerin ALLAH katındaki yüksek değerlerinin göstergesi olmaktadır.

Yine bu hususta Hz. Ömer *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* Efendimiz şöyle buyurdu:

"ALLAH Teâlâ'nın kulları arasında öyleleri var ki, onlar ne peygamberlerdir ne de şehidlerdir. Üstelik Kıyamet günü ALLAH indindeki makamlarının yüceliği sebebiyle peygamberler de, şehidler de onlara gıpta ederler." Orada bulunanlar dediler ki:

- Ya Resûlellah! Onlar kim? Bize haber ver! Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"Onlar aralarında ne kan bağı ne de birbirlerine bağışladıkları bir mal olmadığı halde, ALLAH Teâlâ'nın ruhu yani Kur'ân-ı Kerim adına birbirlerini sevenlerdir. ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim, onların yüzleri mutlaka nurdur. Onlar bir nur üzeredirler. Halk korkarken, onlar korkmazlar. İnsanlar üzülürken, onlar üzülmezler." buyurdu ve şu ayet-i kerimeyi[17] okudu:

"Haberiniz olsun! ALLAH Teâlâ'nın dostları var ya! Onlara ne korku var, ne de onlar üzüleceklerdir."[18]

Peygamber ve şehidlerin onlara imrenmeleri, bu insanların peygamberlerden daha yüksek ve üstün oldukları anlamına gelmez. Buradaki **gıbta** yani imrenme ifadesiyle, "keşke biz de onlar gibi olsak, ya da keşke bizim de onlar gibi nurdan makamlarımız olsa" anlamında bir imrenme kasdedilmiş değildir. Peygamberlerin ve şehidlerin imrenmesini, yüzlerce safkan koşu atı olan birinin, gördüğü güzel bir ata imrenip almak istemesine benzetmek mümkündür. Yani maksat, ALLAH için birbirlerini seven insanların, ALLAH katındaki değerini takdir ve açıklamaktan ibarettir.

Daha açıkçası, "Onlara lutfedilen imkânlara Peygamber ve şehidler imrense yeridir" veya "Yüksek mevki ve parlak durumlarına rağmen eğer, peygamberler ve şehidler kıyâmet günü birilerine gıbta edecek olsalardı, bunlara imrenirlerdi" denilmiş olmakta ve böylece, bu insanların ne kadar mükemmel bir durumda oldukları anlatılmaktadır.

17) Yunus Sûresi: 62

18) Ebû Davud, İcare: 42, No:3527, 2/310

KİŞİ, SEVDİĞİ İNSANA: BEN SENİ SEVİYORUM, DİYE SEVGİSİNİ BİLDİRMELİDİR

Mikdâm b. Ma'dîkerib *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"Kişi, din kardeşini sevdiği zaman, ona sevdiğini bildirsin!"[19] buyurdu.

Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*, birini ALLAH için seven kişinin ona sevdiğini bildirmesini tavsiye etmekle, bu iki kişi arasında muhabbet ve dostluk bağlarının gelişip kuvvetlenmesine yol açmaktadır. Çünkü her hangi bir sebeple değil, sırf ALLAH rızâsı için bir din kardeşi tarafından sevilmiş olmak, her insanda memnûniyet ve sevgi uyandırır. Sevilmekten hoşlanmayan normal bir insan düşünmek mümkün değildir. O halde böyle karşılıksız bir sevgi ve muhabbet ortamının oluşması, müslüman toplum için son derece büyük bir güç kaynağı ve huzur vesilesidir.

Muaz b. Cebel *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* Efendimiz onun elinden tuttu ve:

"Muâz! VALLAHi seni gerçekten seviyorum, VALLAHi seni gerçekten seviyorum." buyurdu. Sonra sözüne şöyle devam etti: **"Muâz! Her namazdan sonra şu duayı mutlaka okumanı tavsiye ediyorum: Allâhümme einnî alâ zikrike ve şükrike ve hüsni ibâdetik =ALLAHım! Seni anıp zikretmek, nimetine şükretmek, sana lâyık ibadet etmek için bana yardım eyle!."**[20]

Hz. Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'in bizzat uyguladığını görmekteyiz. ALLAH Teâlâ'nın sevgili Resûlü, çok sevdiği sahâbîsi Muaz b. Cebel *(Radıyallahü Anh)*'ın elini samimiyetle tutuyor ve yemin de ederek, mübârek kalbindeki sevgisini "**Gerçekten ben seni seviyorum**" diye ilan ediyor. Böyle bir sevgi ve iltifat, herhalde Muâz için dünyalara bedeldir.

Enes b. Malik *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'in huzurunda bir adam vardı. Bir başka şahıs ona uğrayıp geçti. Arkasından Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'in huzurundaki kimse:

- Ya Resûlellah! Ben bu kişiyi gerçekten seviyorum, dedi. Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"**Peki, sevdiğini ona bildirdin mi?**" buyurdu. Adam:

19) Ebû Dâvûd, Edeb:122, No:5124, 2/754; Tirmizî, Zühd: 54

20) Ebû Dâvûd, Salat:361, No:1522, 1/477; Nesâî, Sehv: 60

- Hayır, dedi. Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"Ona bildir." buyurdu. Adam derhal kalkıp o şahsın arkasından yetişti ve:

- Ben seni ALLAH için seviyorum, dedi. O da:

- Beni kendisi için sevdiğin ALLAH da seni sevsin, karşılığını verdi."[21]

Bir müslüman bir başka müslümanı ALLAH için sevdiği zaman, onu kendisine bildirmesi, Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'in tavsiye ettiği bir muâşeret kuralıdır.

Hadîs-i şerîfteki olay çok açıktır. Ancak iki noktaya dikkat çekmek uygun olacaktır. Birincisi, Efendimiz'in **"Sevdiğini ona bildir"** tavsiyesi üzerine, sahâbînin hemen kalkıp sevdiği şahsın peşinden koşması, yani Hz. Peygamber Efendimiz'in tavsiyesine anında uyması, **"Daha sonra bildiririm"** gibi bir düşünceye kapılmamasıdır. Sahâbe-i kirâmın sünnet karşısındaki genel tavrı bu idi. Onlar Efendimiz'in tavsiyelerine hemen uyarlardı. Sünnete tereddüt göstermeden uymak, onların erişilemez meziyyetlerinin başında gelirdi. ALLAH hepsinden râzı olsun.

İkincisi, **"Ben seni ALLAH için seviyorum"** diyen sahâbîye, **"Beni kendisi için sevdiğin ALLAH da seni sevsin"** diye karşılık verilmesidir.

Memnûniyeti çeşitli cevaplarla dile getirmenin mümkün olduğu bir yerde verilen bu cevap, derin bir İslâmî bilincin ifâdesi olarak dikkat çekmektedir. Bu bilinç, **ALLAH için sevene, ancak ALLAH Teâlâ'nın onu sevmesi temennisiyle karşılık verilebileceği düşüncesidir**. Bu dua, hem bu cevabı verenin çok memnun olduğunu gösterir, hem de sevgisine böyle bir dua ile mukâbele edilen insanı son derece memnun eder ve aralarındaki sevginin daha da artmasını sağlar.

İslamiyetin gayesi insanı dünyada da ahirette de mutlu kılmaktır. İnsanı bu amaca eriştirmek için toplum fertlerinin birbirlerine karşı iyi davranmalarını, hile, haksızlık ve saygısızlıktan sakınmalarını öğütlemiştir. Sevgi ve samimiyet, karşılıklı yardımlaşma, nezaket ve alçak gönüllülük, topluma güç katan ve İslâmiyetin emrettiği birlik ve kardeşliği sağlayan unsurlardandır.

Ebu Hureyre *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*: **"Şüphesiz ki, ALLAH bir kulu sevdiği vakit, Cebrail** *(Aleyhisselam)***'ı çağırır da:**

- Ben filânı seviyorum, onu sen de sev! buyurur. Ve onu Cebrail *(Aleyhisselam)***'da sever. Sonra semâda seslenerek:**

21) Ebû Dâvûd, Edeb:122, No:5125, 2/754

- Gerçekten ALLAH filânı seviyor; onu siz de sevin! der. Artık onu semâ ehli de severler. Sonra onun için yeryüzüne kabul konur. Bir kula da buğzetti mi Cebrail *(Aleyhisselam)***'ı çağırarak:**

- Ben filâna buğzediyorum, ona sen de buğzet! buyurur. Ve Cebrail *(Aleyhisselam)***'da ona buğzeder. Sonra semâ ehli arasında:**

- ALLAH filâna buğzediyor, ona siz de buğzedin! diye seslenir. Onlar da kendisine buğzederler. Sonra o kul için yeryüzüne buğz konur."[22] buyurdular.

SEVGİ OLMADAN İMAN, İMAN OLMADAN CENNET OLMAZ

Fertleri birbirine sevgi ve saygı bağları ile bağlı toplumlar güçlü olur. Önlerine çıkan her engeli kolaylıkla aşar ve her alanda başarı sağlar. Çünkü her başarının temelinde mutlaka sevgi vardır. Hatta iman yönünden kişilerin olgunlaşması da aralarındaki sevgiye dayanır. Nitekim Ebû Hureyre *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"Canım kudret elinde olan ALLAH Teâlâ'ya yemin ederim ki, sizler iman etmedikçe cennete giremezsiniz. Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olamazsınız! Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz şeyi haber vereyim mi? Aranızda selamı yaygınlaştırın!"[23] buyurmuşlardır.

Görülüyor ki Hz. Peygamber *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*, kişiyi cennete girdirecek imanı birbirimizi sevmeye bağlamışlardır.

Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*, İslâm'a göre her işin başı ve âhiretin yegâne geçer akçesi olan iman ile sevgi arasındaki bağı en çarpıcı biçimde bu hadis-i şerifinde dile getirmiş bulunmaktadır. Konunun ehemmiyetine binâen yemin ederek söze başlamış ve önce kesin bir gerçeği, imansız cennete girilemeyeceğini haber vermiştir. Sonra da cennete girebilmenin vazgeçilmez şartı olan imanı elde edebilmek için mü'minlerin birbirlerini sevmeleri gerektiğini, aynı kesinlikle ve aynı açıklıkla bildirmiştir: **"Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olmazsınız!"**

Bundan şu sonuç çıkmaktadır: İman, nasıl cennete girebilmenin vazgeçilmez şartı ise, mü'minleri sevmek de tam ve kâmil bir imana sâhip olabilmenin biricik şartıdır. Mü'min, kendisiyle aynı imanı paylaşan herkesi, ırkına, rengine, yurduna ve diline bakmaksızın sevecek, onlara karşı muhabbet ve sorumluluk duyacaktır. Çünkü imana sınır, yine imanın kendisiyle çizilebilir.

22) Müslim, Birr:157, No:2637, 4/2030; Buharî, Bed'ulhalk: 6

23) Müslim, İman: 54, 1/74, No:93-94; Ebu Davud, Edeb: 142, Tirmizi, İsti'zan: 1

Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*, sadece tesbit ve teşhis ile kalmaz, mutlaka tedavî yollarını da müslümanlara gösterir. Bu hadîs-i şerîfte de Onun böyle bir uygulamasını görmekteyiz. Müslümanlar arası ilişkilerin sevgi düzeyine çıkarılabilmesi için nereden başlanması gerektiğini, **"Yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir şey söyleyeyim mi, aranızda selâmı yayınız!"** sözleriyle ortaya koymuş bulunmaktadır. Artık sonuç belli, vâsıta belli, o vâsıtayı elde edebilmek için gereken sermâye, sevgi belli, o sermâyeye ulaşmak için atılacak ilk adım da bellidir. Ötesi müslümanlara kalmıştır. **Cennet-iman-sevgi-selâm** irtibâtı, konumuz olan sevginin önem ve yerini göstermesi bakımından başkaca hiçbir söze ihtiyaç bırakmayacak kadar açıktır.

Kısacası: İmansız cennete girilmez. Birbirlerini sevmeyenler gerçek mânâda iman etmiş sayılmazlar. Çünkü iman sevgiden doğar, sevgi ile kemâl bulur. Selâmlaşmak müminler arasındaki sevgi bağlarının kuvvetlenmesine vesîledir. Mü'minlerin birbirlerini sevmemeleri, iman zayıflığının işaretidir.

MÜ'MİNLER, BİR VÜCUD OLMALIDIRLAR

Numan b. Beşir *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*: **"Müminleri birbirlerine rahmet, sevgi ve şefkatte bir beden gibi görürsün. Vücudun bir uzvu rahatsızlanınca bedenin diğer uzuvları uykusuzluk ve ateşle ona katılırlar."**[24] buyurmuşlardır.

Resûlullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* Efendimiz cemiyeti ve hususan Mü'minler cemaatini, yani bir küll olarak ümmeti, bir bedene benzetmiştir. İnsanların her biri Mü'minlerden müteşekkil bu küllî bedenin bir uzvu durumundadır. Nasıl ki bedende sadece bir uzuv ve mesela bir parmak rahatsız olsa o beden bütünüyle huzursuz olur, uykusuz kalır, hararet basar vs. Şu halde Mü'min, parçası olduğu cemiyette bazı uzuvlarının ızdırabı karşısında ilgisiz kalamaz, onlara şefkat ve merhamet duygularıyla bağlıdır. Bu duygular, insanlığımız ve bilhassa imanımız icabı herkeste olması gerekir.

Bu Hadisi şerif, müminlerin içtimai hayatta ve ümmet kavramı içerisinde bir bütün olduklarını bir kez daha vurgulamaktadır. Bu birlik ve bütünlüğün meydana gelebilmesi ancak hadis-i şerifte sayılan hasletlerle mümkündür. Bu hasletler rahmet, saygı ve şefkattir. Bunlar olmadan ümmet olmanın hazzı hissedilemez. Bu hasletlerle dolu olan müminler bu ümmetin müreffeh bir yaşantıya kavuşmasında yapı taşı konumundadırlar.

24) Buhari, Edeb: 27, 5/2238, No:5665; Müslim, Birr: 66

Bu güzel huyların zıttı olan sevgisizlik, acımasızlık ve merhametsizlik olup, bunlar da bir toplumun ve ümmetin dağılmasının sebebidir.

Hadis-i Şerif'te ümmetin her bir ferdi vücudun birer uzvu olarak belirtilmiştir. Bu teşbihten yola çıkınca, içtimai hayattaki farklı vazifelerde ve teşkilatlarda bulunmanın ilahi bir rahmet olduğu da ortaya çıkar.

Her insan bulunduğu vazifeyi ilahi bir görev gereği yapar ancak bağlı bulunduğu yer ve teşkilat İslam bünyesinin bir uzvu olduğundan, yeri ve zamanı gelince diğer uzvun acısını kendine acı sızı edinen uzuv gibi, ümmetin derdi ile dertlenir.

Dünyanın neresinde ve hangi coğrafyasında olursa olsun İslam'a mensup her müminin derdini kendine dert edinir ve o acıyı kendi de hisseder. Bu anlayış ayrılmanın, tefrikanın, taassubun ve milliyetçiliğin de panzehiridir. Bu ahlakî prensipler, İslâm kardeşliğinin temelidir.

Bugün yaşadığımız asırda dili, ırkı ve coğrafyası ne olursa olsun tüm mü'minleri arayıp sormak, onların hallerini yakından takip etmekten de sorumluyuz. Bir uzvun diğer bir uzuvdan habersiz olması nasıl mümkün değilse, bir Mü'min de diğer dünya üzerindeki müminlerden ve onların hallerinden habersiz olamaz. Müminler birbirlerinin dert ve tasaları ile ilgilenecekleri zaman bu üç hasletle birlikte aradaki suni sınır farklılıklarına aldırış etmeden iman dairesindeki her bir ferde ulaşma şevk ve gayreti içinde olmalıdırlar.

KÜÇÜKLERİ SEVMEK, ONLARA MERHAMET ETMEK VE BÜYÜKLERE SAYGI DUYMAK, HÜRMET ETMEK KARDEŞLİĞİN VAZGEÇİLMEZ İKİ UNSURUDUR

Enes b. Malik *(Radıyallahü Anh)*'dan rivayete göre, Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'le görüşmek isteyen ihtiyar bir adam geldi. Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'in yanında bulunanlar onun yerini genişletmek, ona yer vermek hususunda ağır davrandılar. Bunun üzerine Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*:

"Küçüklerimize merhamet, büyüklerimize hürmet etmeyen biz müslümanlardan değildir." buyurdu.[25]

İşte İslam, toplumun fertleri arasındaki ilişkileri en güzel şekilde düzenleyen, onları kardeşlik bağları ile birbirine bağlayarak düzenli bir toplum hayatını amaçlayan bir dindir.

Ne mutlu bu dinin gereklerini yerine getirenlere.

25) Tirmizî, Birr:15, No:1919, 4/321

KEMAL ARKUN

Osmanlı Adalet Sisteminin BOZULMASI (III)

Sevgili Lalegül Dergisi okuyucuları! Sizlere gerekli olan dünyevi ve uhrevi bilgilere ulaştığınız derginizde yazmaya başladığımız günden beri mümkün mertebe tarihten günümüze intikal eden ve önemli olduğuna inandığımız konuları objektif şekilde sunmaya gayret ediyoruz. Hepimize düşen görev tarihte yapılan hatalardan ders alarak, o hataları tekrarlamamak, tarih boyunca milletimize güç veren, milli bünyemize uygun düşen hususları da uygulamaya devam etmektir.

Müslüman Türk Milleti tarihinin hiçbir devresinde son asırda yaşadığı sıkıntıları yaşamamış, hiç bu kadar yok olmakla karşı karşıya kalmamıştır. Son iki asır boyunca Osmanlı Devletini yıkarak tasfiye etmeyi planlayan başta İngilizler olmak üzere emperyalist haçlı ülkeler Osmanlı Devletini yerli işbirlikçilerinin de yardımıyla yıktıktan sonra, Müslüman Türk Milletinin milli bünyesini tahrip edip bin yıllık dünya hakimiyeti mefkuresini ortadan kaldırma gayreti içine gir-

diler. Bu çalışmada öncelikle Türk Milletine hayatiyet veren en önemli unsurları teker teker ortadan kaldırdılar. Sevgili Peygamberimizden *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* **sonra dünya Müslümanlarını tek çatı altında idare eden ve Hazreti Ebubekir** *(Radıyallahü Anh)* **ile başlayan halifelik makamını ortadan kaldırdılar.**

Hilafetin kaldırılmasıyla emperyalist haçlıların önünde Müslümanları katletmeleri ve İslam ülkelerini sömürmeleri hususunda hiçbir engel kalmadı.

Akabinde devrim adını verdikleri haçlı kültür emperyalizmi uygulamalarıyla Müslüman Türk milletinin bin yıldan fazla zamandır kullandığı İslam harflerini değiştirerek tarihin bu muhteşem milletini bir gecede okuma yazma bilmeyen bir topluluk haline getirip Müslüman Türk Milletinin dünya medeniyetinin banisi olan atalarıyla irtibatını kestiler.

Peşinden Kuranı kerim, dini kitap ve ezanı Muhammedi okunması yasaklandı. Sayısız vakıf eser ve cami gayrimüslimlere satıldı, dinini, imanını kaybetmiş bir nesil yetişti. Bu kadar olumsuz bir ortamda adalet mekanizmasından bahsetmek mümkün olabilir mi?

Binlerce İslam âlimini Ankara'da oturdukları yerden "sanığın idamına tanıkların bilahare dinlenmesine karar verilmiştir..." diye hüküm vererek şehid eden İstiklal mahkemelerinin adaletine güven duyulabilir mi?

Cumhuriyet dönemi boyunca adaleti katleden bu sistem nasıl kurulmuştur? Tüm dünyaya adalet dağıtan, "adalet ustaları" diye nam salan bu necip millete adeta zulmeden bu adalet sistemini zulümleriyle dünyaya nam salan Fransızlardan ithal ederken hangi gerekçe öngörülmüştür? Bu sistemi milletimize dayatanlar İslamiyet'ten ilham almayan bir adalet sisteminin zulüm olacağını bilmiyorlar mıydı?

Sevgili Lalegül Dergisi okuyucuları bu suallerin doğru cevaplarını bilmektedirler ama gene de adalet sistemimizin bozulması öyküsüne bu suallerin ışığında devam edelim.

FRANSIZ ADLİYESİ

A. ESKİ REJİM DEVRİ

Roma hâkimiyeti sırasında Fransa'da Roma adlî sistemi uygulanıyordu. Barbarların istilâsından sonra ülkede Cermen etkisi yayıldı. Yargılama, adı verilen mahkemelerde yapılır, halk da dinleyici olarak duruşmalara katılabilirdi. Bu arada Frank kralları da bulundukları yerlerde kurdukları divanlarla bizzat yargılama yaparlardı. Bunlar hâkimlerin verdikleri kararların da istinafen görüldüğü mercilerdir. Osmanlı Devleti'ndeki Divan-ı Hümâyun'a benzeyen bu divanlar sonraları kurulan krallık divanlarının da temelini teşkil eder.

Feodalitenin yayılmasından sonra yargı fonksiyonu, kral, feodalite, şehir ve kilise mahkemeleri arasında paylaşılmış haldeydi.

Derebeyinin başkanlığındaki feodal mahkemeler hür vatandaşların dışında kalan halkı muhakeme edebilmekteydi ve en önemli delil de düelloydu. Hür vatandaşların davalarına ise küçük taşra şehirlerinde kral tarafından atanan ve *prevôt* denilen hâkimler bakardı. Feodal mahkemeler de aşağı, orta ve yüksek olmak üzere üç derece olup aşağı ve orta derecede verilen kararlara karşı yüksek dereceli feodal mahkemeye itiraz edilebilirdi.

Bu dönemde kilisenin de dâva görme yetkisi bulunmaktaydı. Ruhban sınıfının dâvalarına burada bakılırdı. *Eveque*'in başkanlık ettiği ruhanî mahkemeler daha sonra yargı yetkilerinin sınırını genişleterek ruhban sınıfının dışında kalan halkın evlilik ve vasiyetle ilgili dâvalarına da bakmaya başladılar.

Yine bu devirde kendi içlerinde serbestileri bulunan şehirlerde, derebeylerin yargı yetkisini sınırlamak maksadıyla kralların desteğiyle kurulan şehir mahkemelerinde *echevin* ve *jure* denilen hâkimler dâva görme hakkını elde etmişlerdir. Feodal mahkemeler yerine kral mahkemelerine bidâyeten veya istinafen müracaat edebilme imkânını ilk kez Kral Philippe Auguste vermiştir. Daha ileri giderek feodal mahkeme kararlarına karşı kral mahkemesine

istinafen başvurabilme imkânını getiren Kral Saint Louis, böylece feodal yargı yetkisini zayıflatmayı düşünmüştür. Senyörler tabiatiyle buna razı olmamış ve şiddetle muhalefet etmişlerdir. Ancak bunların muhalefeti, istinaf usulünün iyice yerleşmesi ve Krallık Divanı'nın nüfuzunun artmasından, dolayısıyla merkezî otoritenin güçlenmesinden başka bir işe yaramamıştır.

Bu arada şehirlerin gelişmesiyle beraber ticaret de gelişmiş; bunun neticesi olarak şehirli tüccar ve esnaf derebeyleriyle uzlaşıp şehir hayatının sürdürülmesini sağlayacak bir takım imtiyazlar elde etmişlerdi. Bu imtiyazlardan biri de kendi mahkemelerini kurmak ve şehir surları içinde kendi kurallarının uygulanmasını sağlamaktı. Şehir mahkemeleri de böyle doğmuştu.

ORTAÇAĞDA KRALLIK DİVANI

Ortaçağ'daki Krallık Divanı, Frank krallarının divan kurma geleneğinin bir devamıydı. Bunun yanında bir de kralın başkanlık ettiği krallık feodal mahkemesi vardı. Her ikisine birden Krallık Mahkemesi *(Curia Regis)* denirdi. İki mahkemede de râhip, saray subayı ve baronlar üye olarak bulunurdu. Krallık Divanı'nın üyeleri sonradan meslekten hukukçulardan ve devamlı statüde atanmaya başlandı.

Bu arada Kral Philippe Auguste tarafından *prevôt* denilen mahallî hâkimlerin üzerinde, *bailliage* (ve Güney Fransa'daki ismiyle senechaussee) adı verilen mahkemeler oluşturulmuştur. Bunlar, derebey ve *prevôt* mahkemelerinin kararlarına karşı gidilebilecek istinaf mercileri olmanın yanı sıra, kralın yargı otoritesine giren dâvalara bidâyeten de bakmaya yetkiliydi. Bir anlamda derebey ve *prevôt* mahkemeleriyle parlemanlar arasında bir derece teşkil ederlerdi. Önceleri dört tane iken sonra sayıları arttırılarak ülkenin her yerine yaygınlaştırılmıştır. Kralın yanı sıra derebeylerin de kendileriyle ilgili hukukî işlere bakan *bailliage*leri vardı. Bu mahkemelerde dâvalara bakanlar *bailly* ve *senechal* değil, bunların tâyin ve azledebildiği yardımcılardı *(lieutetant)*. Sonradan bunları krallar tâyin etmeye başlayınca *bailly* ve *senechal* kuru birer ünvandan ibaret kalmıştır.

Esasen derebeylerin yargı yetkisiyle kral'ın yargı yetkisinin sahası tam olarak belirlenemediği için kral mahkemeleri giderek derebey mahkemelerinin nüfuzunu kırmaya hizmet etmiştir. Bunların kararları da Krallık Divanı'nda denetlenirdi. *Prevôt* denilen hâkimlerin klasik Osmanlı kadılarının muadili olduğu anlaşılmaktadır. Onun da adlî işlerinin yanı sıra mâlî ve idarî yetkileri bulunmaktaydı.

Önceleri yılda dört kez yortu günlerinde toplanan Krallık Divanı 1344 yılında Paris Parlamentosu'na dönüşmüştür. Burada Kral Saint Louis, muhalefetlerinden çekindiği baronları sürekli bir işle meşgul ederek kendi tahtını emniyet altına alma maksadını gütmüştür. Parlamento, yılda iki kez Paskalya ve Azizler yortularında toplanıyor ve bu, ikişer ay kadar sürüyordu. Daha sonra XIV. yüzyılın ikinci yarısında sürekli toplanmaya başlamıştır. Krallık Divanında prensler ve baronların yanı sıra "Uzun Elbiseliler" denen hukukçular da üye olarak yer alırdı. Gitgide senyörler toplantılara katılmamaya başlamış ve yargı yetkisi de tamamen hukukçu üyelere intikâl etmiştir. Üyelere müşavir mânâsında *"conseilles"* denirdi.

Bu parlamento, bekleneni vermiş, krala bağlı olmayan senyörler de bağlılık bildirerek parlamentoya girmişlerdir. Parlamentonun başında bulunan kral da artık yerini başvekile bırakmıştır.

(Aynı durum Osmanlı Devleti'ndeki Divan-ı Hümâyun'da da söz konusu olmuştur. Krallık Divanı ile Divan-ı Hümâyun birbirine oldukça benzemektedir. Nitekim bu devirde Fransız ve Osmanlı adlî teşkilâtının pek çok bakımdan benzerliğine işaret eden yazarlar vardır.)

1467 yılında Kral XI. Louis'nin fermânıyla ömür boyu bir görev durumuna getirilen hâkimliğe atanabilmek için yirmi beş yaşını doldurmak ve yapılan imtihanı başarmış olmak gerekmekteydi. Ancak bu yirmi beş yaş şartına çoğu zaman uyulmayarak hâkimler küçük yaştaki oğullarını hâkimliğe geçiriverirdi. Öte yandan söz konusu imtihan da pek ciddî sayı-

lamazdı. Bu arada Kral I. François zamanında her türlü krallık mahkemesi hâkimliğinin ömür boyu olmak üzere bu iş için kurulmuş resmî bürolar aracılığıyla açık arttırmayla alınıp satıldığını; IV. Henri devrinde daha da ileri gidilerek (halk arasında ilk tahsildarının adıyla *Paulette* vergisi diye anılan bir yıllık vergi ödemek şartıyla) vârislere intikâl etmeye başladığını, ölen bir hâkimin vârislerine para ödeyerek de hâkimliğin elde edilebileceğini eklemek gerekir. Paris Parlamentosunda bu fiyat beş yüz bin, taşra parlamentosunda otuzelli bin, müşavirlik için merkezde seksen-yüz elli bin, taşrada ise otuz bin altın frank civarındaydı (O zaman frankın değeri günümüzden dört misli fazlaydı).

Yine bu dönemde halkın hâkimlere hediye vermesi âdetti, bu hediyelere *epices* adı verilirdi. Önceleri badem şekeri, baharat gibi ufaktefek şeylerden ibaretken sonraları paraya dönüştü ve hâkim gelirlerinin önemli bir kısmını oluşturan bu hediyelerin verilmesi 1402 tarihli bir fermânla mecburî hale getirildi. Taşra hâkimlerinin yıllık geliri çoğunlukla iki bin altın frangı geçmediği için, hâkim olabilmek için ödenen paranın yanında bu miktarlar çok az kalırdı. Bu sebeple genellikle arazi sahibi zenginler hâkimlik yapar, bu işi biraz da fahrî olarak görürlerdi. Klasik devir Fransız adlî sisteminin hâkimliğin parayla alınıp satılması ve hâkimlere *epices* adıyla resmen hediye verilmesi usulü yanında üçüncü bir tipik hususiyeti daha vardı ki, bu da bazı topluluk veya fertlere tanınmış commitimus denilen imtiyazlardı. Onlara aleyhlerinde açılmış dâvaları istedikleri mahkemeye götürebilme imkânı sağlayan bu imtiyaz, 1789 yılında ihtilâlle beraber kaldırılmıştır.

KİLİSE MAHKEMELERİ

Bu devirde Fransa'da bir takım hususî ve istisnaî mahkemeler de vardı. Kara ve deniz ticaretine bakan mahkemeler yanında, çoğunlukla kişilerle hükümet arasındaki ihtilaflara bakan çeşitli yargı mercileri bulunuyordu. Kilise mahkemeleri de iki kısımdan ibaretti. Bunlardan sırf ruhânî olan birinci kısmı bugün de mevcuttur. İkinci kısmı ruhban sınıfının işleriyle halkın nikâh, vasiyet, adak gibi dinî nitelikteki dâvalarına bakardı. Bunların yetkileri istinaf usulünün de yardımıyla giderek daralmış, ihtilâlden sonra da tamamen kaldırılmıştır. Fransa adliye tarihinin başından beri kral bizzat dâva dinleyip hüküm verebilirdi. Kralın, esasen bütün monarşilerde de rastlanan bu yetkisini XVII. yüzyılda bile hâlâ koruduğu ve kullandığı görülmektedir.

Kralın önemli (ve daha çok politik) dâvalarda olağanüstü cezaicra eylediğimiz adliye ıslâliatuuu da bunca seneler çalıştıktan sonra ınâlhun şekilde ve hiç derecesinde neticeler vermesi şaşılacak bir şey değildir. Yine Said Halim Paşa diyor ki: "*...Bu yeni kurulanlar (mahkemeler) ise, Fransız mahkemelerinde üstünkörü alınmış olduklarından, getirildikleri muhit ile hiç ilgisi yoktu. Memleketimize Fransa'nın kendisi kadar yabancı idiler.*" O halde, mademki Tanzimat reformları kaçınılmazdı, o halde şu veya bu devletin numune alınmasının veya millî karakterde olmasının esasen pek önemi yoktur. Hele reformcuların bu işi kerhen yaptıkları düşünülürse. Ancak şu kadar ki, daha önce de geçtiği üzere Osmanlı sistemine yakınlığı sebebiyle, İngiltere modelinin seçilmesi, belki uzun vadeli bir fayda temin edebilirdi.

Bulunduğu yerden dolayı *Châtelet* denilen Paris'teki *prevôt* mahkemesi gerçekte bailliage fonksiyonunu da hâiz olup doğrudan parlamentoya bağlıydı. Burada hukuk dâvâlarına bakan yardımcısı *(lieutetant civil)* bugünkü Seine Mahkemesi'nin görevini yapmaktaydı ve çok itibarlı bir kişiydi. Krallık Divanı'nın istinafen baktığı dâvaların sayısı o kadar artmış ve bazı yerlerde uzaklık sebebiyle tarafların başvurusu çok zor ve masraflı olmaya başlamıştır ki, 1551 yılında *presidaux* adıyla yeni bir yüksek mahkeme teşkil edilerek (daha doğrusu bazı bailliageler bu kuruma dönüştürülerek) *bailliage* ve *senechaussee* adlı mahkemelerin 250 livr değer ve 10 livr gelir üzerindeki hükümlerini istinafen görmekle görevlendirilmiştir. (Livr, frankın o zamanki adıdır). Burada iki amaç söz konusuydu. Birincisi temyiz başvurularını azaltmak (tabiî bundan hediyeleri azalacak

olan parlamentolar memnun olmadılar), ikincisi de yeni hâkimlikler oluşturarak o zamana kadar sınırlı olan kadroları genişletmek.

Paris Parlamentosu'nun bağımsız başkanı vardı ve bu, yüksek rütbeli bir hâkimdi. Krallar, yüksek mahkeme hâkimleriyle iyi geçinmeye çok itina gösterirdi. Birinci başkanın yanı sıra president morlier denilen hâkimler ile laik ve rahip danışmanlar, ayrıca şeref üyesi olarak da prensler, yüksek saray adamları ve fahrî müşavirlerin bulunduğu parlamento birçok dâireye ayrılmıştı, bunlar bazen krala arıza gönderileceğinde bir araya gelerek genel kurulu *(assamblee generale)* oluştururdu. Daha ziyâde genç üyelerin bulunduğu sorgu dâiresinde savunmalar yapılır, büyük dâirede *(grande chambre)* hüküm verilirdi. Sorgu dâiresi üyeleri biraz kıdem aldıktan sonra büyük dâireye geçerlerdi. Parlamento'nun *chambre des regutes* denilen dâiresi imtiyazlıların dâvalarına, *tournelle* denilen dâire de ceza dâvalarına bakardı.

1515 yılında kurulan bu dâirenin müstakil üyeleri yoktu, *grand chambre* ile *chambre des requetes* üyeleri nöbetleşe burada görev yaparlar (aynen Tanzimat sonrası nizamiye mahkemelerindeki mürettep üyeler gibi); insanları cezaya mahkûm etmenin kalp yumuşaklığını giderdiği düşünüldüğü için bu görevde üç aydan fazla kalamazlardı. Rahipler, kilisenin kan dökmeye karşı tavrı sebebiyle zâten ceza dâvalarına katılmazlardı. Daha sonra Paris'de geçici dâireler, taşrada da *Bordeaux* ve *Grenoble*'da Protestanların işlerine bakan dâireler kuruldu.

Bu ikincilerini XIV. Louis 1669 yılında kaldırmıştır.

FRANSIZ ADLİYESİNDE SAVCILAR

Fransız adliyesinde XV. yüzyıldan beri savcılara rastlanır. Bunlar kral adına bütün suçları izlemekle görevliydi. Zâten her bir tarafın mahkemede kendisini temsil için savcısı, savunmak için de avukatı vardı. Kralın savcı ve avukatları da giderek bütün mahkemelerde amme menfaatini temsil etmeye başladılar. Bunlar önceleri kürsüde değil, tarafların yanında hazır bulunurlardı.

Fransız mahkemelerinde tarafları savunan avukatlar da itibarlı bir meslek sınıfıydı ve baro çatısı altında örgütlenmişlerdi. 1344 yılında çıkarılmış bir emirname avukatlarla ilgili bilinen ilk düzenlemeydi ve avukatların staj yapması şartını getiriyordu. Önceleri hemen her mahkemenin bünyesinde görev yapan noterler vardı ve düzenledikleri belgeler îlâm gücündeydi. Kral Güzel Philippe, ilk defa mübaşirliği örgütlemişti. Bu mahkemelerde mevzuat olarak, ancak XV. yüzyılda çeşitli emirnamelerle yazılı hale getirilmiş Paris âdetleri, Roma hukuku kuralları, derebeylik kuralları, krallık emirnameleri ve parlamento içtihatları uygulanıyordu. Dolayısıyla hukuk, bölgeden bölgeye değişmekteydi. Önceleri bizzat kralın ilgilendiği adliye işleri, özellikle VII. Louis'den itibaren kral tarafından atanan başbakana *(chancelier)* devredilmiştir.

Merkezî otorite feodalite aleyhine güçlendikçe XIV. Yüzyıldan itibaren (Güzel Philippe'in 1302 fermânıyla) taşralarda da *(Rouen, Toulouse, Troyes gibi)* parlamentolar oluşturulmaya başlandı. Kral artık yegâne müstakil yargı otoritesiydi, gerek bidâyeten bir dâvayı görür, gerekse bir mahkeme hükmünü Krallık Divanı'nın bir kısmı olan Conseil des Parties'de (diğerleri hususî şûra ve devlet şûrası idi ve yargıdan çok siyasî ve idarî görevleri vardı) değiştirebilirdi. Burada izlenecek usul, sonradan bugün bile bazı hükümleri yürürlükte olan 1738 tarihli kararnameyle belirlenmişti.

Avrupa'da İngiltere hariç hemen her yerde krallar, kilisenin ve derebeylerin mahkemelerini doğrudan doğruya ortadan kaldıramamakla beraber bunları iki usulle zayıflatmayı başardılar: Birincisi önemli dâvaları kendi mahkemelerinde gördürüyor, ikinci olarak da kilise ve derebeylik mahkemelerinin kararlarını temyiz ve istinaf yoluyla inceliyorlardı. Nitekim giderek XIX. yüzyılın başına gelindiğinde her iki mahkemenin de ortadan kalktığı görülmektedir. *Conseil des Parties*'nin kuruluş amacı politikti. Mahallî parlamentoların krallık emirnamelerine aykırı davranmalarına engel olmak ve böylece merkezî otoriteyi güçlendirmek için kurulmuştu. Parlamentoların kral emir-

namelerine aykırı kararlarının iptali, Krallık Divanı'ndan *(Conseil du Roi)* istenebilmekteydi. Giderek bu divan bünyesinde bu talepleri inceleyecek *Conseil des Parties* adlı özel bir bölüm oluşturulmuştur. Görülüyor ki burada hukuk birliğini sağlamaktan önce, merkezî otoritenin güçlendirilip hâkim kılınması amacı göze çarpmaktadır.

Fransa'da temyiz baştan beri ancak kralın kullanabildiği bir yol idi. Çünkü temyiz kralların diğer mahkemeleri zaafa düşürerek ortadan kaldırmak için kullandığı bir usul olarak doğmuştu. Taraflara başvuru hakkı XVI. yüzyılda verilmiştir. Temyiz sebepleri ise önceleri usul kurallarına aykırılıktan ibaret iken, örf-âdet hukuku ve kral emirnameleriyle Roma hukukuna dayanırdı. Tanzimat sonrası Osmanlı mahkemeleri işte tarihi seyrini sunmaya çalıştığımız Fransız adalet sistemini kopya etmek şeklinde gerçekleşmiş, bu kopyalama cumhuriyet döneminde çoğalarak devam etmiştir. AB standartları çerçevesinde tüm hukuk sistemimizi dizayn etmemiz tanzimatta başlayan batı taklidi politikamızın devamından başka bir şey değildir.

Adalet sistemindeki batı taklitçiliği Osmanlı varisi Müslüman Türk Milletini iki asra yakın süredir büyük bir zulüm girdabında inletmiştir. Sultan II. Abdülhamid'e ve ailesine yapılan zulümlerden, Sultan Abdülaziz'in şehid edilmesine giden yol İstiklal mahkemeleri vasıtasıyla binlerce ak sakallı alimin şehid edilmesine, Adnan Menderes'in büyük bir adalet skandalıyla idam edilmesine uzanmış, her on senede yapılan darbeler direkt olarak adaletin kantarına darbe vurmuştur.

28 Şubat darbesi sadece merhum Erbakan Hoca'yı başbakanlıktan etmemiş, asıl darbeyi millete vurmuş, millet bir anda 300 milyar dolar fakirleşmiş, milyarlarca dolar para cunta yandaşlarının cebine aktarılmıştır.

Cumhuriyet tarihi boyunca Cenabı Hakkın emri olan başörtüsünün, ezan-ı Muhammedinin, Kuranı kerimin yasaklanması örnekleri adalet sistemimizin ne hallere düştüğünün göstergesidir.

Bunun sonucunda dinden, imandan, Allah korkusundan mahrum olarak yetişen insanlarımız içinde milyonlarca alkolik, uyuşturucu müptelası, hırsız, katil, terörist, ırz düşmanı türemiş, bir zamanlar erenlerin, dervişlerin mekânı olan doğu ve günaydoğu Anadolu dağları bebek katili eşkıya tarafından işgal edilmiş, ülkemiz dürüst insanlar için adeta işkence alanına dönmüştür.

Son bir yıldır hayatını İslam'a, ilim ve irfana adamış olan Cübbeli Ahmed Hocanın uğradığı iftira ve sonunda yaşadığı hukuk skandalı kamu vicdanında derin yaralar açmıştır. Türk toplumunda evlatlar ana-babalarını, öğrenciler öğretmenlerini öldürüyor. Akla, hayale gelmeyen suçlar işleniyor. Halk can, mal ve ırz emniyetinden mahrum... Her türlü tedbire başvurulmasına rağmen kadınların kocaları tarafından öldürülmesine mani olunamıyor. Bu durum milleti karamsarlığa sürüklerken halkı arayış içine sokuyor. Bu ortam bizlere Fatih Sultan Mehmed Han döneminde yaşanan bir anekdot'u hatırlatıyor;

Fatih Sultan Mehmed Han İstanbul'u fethettikten sonra Bizans zindanlarında yatan üç papaz tespit ederek huzuruna çağırıyor ve niçin zindana atıldıklarını sorduğunda şu cevabı alıyor; Bizler Bizans kralına Bizans'da adalet olmadığını, zayıf ve güçsüzlerin ezildiğini, adaletin devamlı güçlüden yana tezahür ettiğini, halkın mal, can ve ırz emniyetinin kalmadığını bu sebepten Bizans halkının Osmanlı adaletine özlem duyduğunu eğer böyle giderse Osmanlıların Bizans'ı fethedeceğini söyledik bunun üzerine Bizans kralı bizleri zindana attı diyorlar.

TC. yetkilileri bu anekdotu hiçbir zaman unutmamalıdır. "*Kelin ilacı olsa başına sürerdi*" derler atalarımız. Avrupa'dan adalet sistemi ithal etmeye kalkanlar ülkeyi batının zulüm girdabına sokmaktan başka bir iş yapmamış olurlar.

Gerçek adalet ancak İslamiyettedir. İslamiyetin dışında huzur ve adalet arayanlar beyhude bir çaba içindedir.

ŞAMİL ŞEYHOĞLU

MEHMET ÂKİF'İN ÖBÜR YÜZÜ

İstiklal Marşı şâirimiz Mehmet Âkif Ersoy 20 Aralık 1873'te doğmuş, 27 Aralık 1936'da vefat etmiştir. 2012 yılı, vefatının 76. senesi idi. Doğumu da vefatı da Aralık ayında olduğu için, Aralık 2012'de çeşitli yerlerde Âkif'i anma toplantıları yapıldı. Dinî yayın yapan gazetelerin köşe yazarlarından bir çoğu da Aralık ayının son haftasında Âkif'ten övgüyle bahsettiler.

Mehmet Âkif, İstiklal Marşı şâiri olmasaydı, her halde bu kadar meşhur olmaz, hakkında bu kadar şey yazılmaz ve bu kadar sevilmezdi. Ne var ki, biz Müslümanlar bir kimseyi severken de yererken de aşırı gitmemeli orta yolu tutmalıyız. Olur ki, bir gün sevdiğimizle aramız açılabileceği gibi, bir gün gelip kızdığımızla da dost olabiliriz.

"Hayru'l-umûr evsatuhâ/işlerin hayırlısı orta olanıdır" buyurulmuş. Eski büyüklerimiz, bu Arapça ifadeyi şaka yollu yarı Türkçe yarı Arapça olarak şöyle söylerlermiş: **Hayru'l-umûr ortasuhâ.**

Konu Mehmet Akif olduğuna göre, onu sevmekte aşırıya mı gidiliyor ki böyle söylüyoruz?

Galiba öyle... Çünkü Âkif adeta toz kondurulamaz bir şahsiyet olup çıktı. Âkif'i hafiften tenkide yeltenenler bile şiddetle karşılık buluyorlar.

Meselâ Sayın Kadir Mısıroğlu -üstelik gayet haklı olarak- birazcık tenkit etti de kendisi ne tenkitlere uğradı. Oysa Âkif dokunulmaz da değil, **lâ yüs'el ammâ yef'al**/yaptıkları sorulamaz, hatadan uzak bir şahsiyet de değildir...

Eğer toz kondurmayacak şekilde seveceksek, buyurun sevebildiğimiz kadar Peygamberimiz'i *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* sevelim. Sevebildiğimiz kadar Onun şanlı ashabını sevelim.

ÂKİF VE EVLATLARI

Kuvvetli bir şâir olan Mehmet Âkif'in, Müslüman bir şahsiyet olduğunu bilmiyor değiliz. Fakat şiirlerinin çoğu doğru ve güzel olmakla beraber, bazı şiirlerinde yenilir yutulur cinsten olmayan hatalar olduğu da bir gerçek. Öyleyse, onu överken de yererken de ölçülü olmalı, aşırıya gitmemeli ve Âkif'in kalbinden sökülüp kaleminden dökülen şiirlerine peşin fikirle yaklaşmamalıyız.

Mehmet Âkif Ersoy; dindar, ilim sahibi ve Nakşîbendî tarikatına mensup bir babanın evladıdır. Geleneğe uyularak, 4 yıl, 4 ay ve 4 günlük iken Besmele çektirilerek mektebe başlatıldı, aynı usül ve aynı gaye ile yetiştirilmeye çalışıldı. Yetişkinlik çağında, İslâmî hüviyetiyle bilinen meşhur Sırâtımüstakîm ve Sebîlürreşad dergilerinde yazılar yazdı.

Yalnız, İslâmî hüviyetli de olsa, 1908'de yayına başlayan Sırâtımüstakîm'de, aynı yıl ve onu takip eden yıllarda Mısırlı meşhur Mason Muhammed Abduh'un makalelerinin tercümelerini görüyoruz. Âkif, Abduh'dan birçok tercümeler yapmıştır. Aynı derginin 1909'daki nüshalarında ise Sultan Abdülhamid aleyhinde şiddetli yazılar bulunmaktadır.

Akif'in, dinsizliğiyle meşhur olan ve inançsızlığını ilan eden Tevfik Fikret'le yazı kavgaları da oldu. Ama ne acıdır ki, birbirine muarız olan bu iki şâirin her ikisinin de çocuklarının hali hiç iç açıcı olmadı. Tevfik Fikret'in, yeni aydın tipinin sembolü olması ümidiyle, **"Git yeni bir ışık getir"** diye İskoçya'ya gönderdiği oğlu Haluk papaz oldu, izini kaybettirmek için Amerika'ya gitti ve 1965'de Hıristiyan papazı olarak öldü.

Mehmet Âkif'in ise iki oğlundan Mehmet Emin, uyuşturucu müptelası, ayyaş ve alkolik olarak feci bir hayat sürdü ve cesedi Beşiktaş'ta bir çöp konteynerinin içinde bulundu. Küçük oğul Tahir Ersoy ise kendi halinde bir hayat sürdü, ömrünün son demlerinde Üsküdar belediyesinin sahip çıkmasıyla hayata tutunabildi.

Hekimoğlu İsmail, 5 Şubat 2005 tarihli Zaman'da, Âkif'in oğlunun, **"Babam bana Safahat'ı bırakacağına biraz para bıraksaydı keşke"** dediğini yazdı. Âkif'ten bahsedenler, onun oğullarıyla ilgili bu bilgileri hiç vermezler. Oğulları böyleydi, kızı öyle değilse de damadı da ayrı bir teldendi...

MUÂRIZINI ANLAYAMAMAK

Mehmet Âkif'de dinî gayret olmakla beraber, babasındaki kalbî şuur/ileri görüşlülük ve firâset kendisine miras kalmamış gözüküyor. Akif meselâ düşüncelerine muhalif olduğu İttihat ve Terakkî Cemiyeti'nin bozuk fikrini anlayıp farkına varamamış ve gidip İT'e üye olmuştu. Halbuki, İttihat ve Terakkî bu millete en büyük kötülüğü yapan bir cemiyetti.

Âkif o cemiyete millete faydalı olmak niyetiyle katılmıştır denilecektir. Zaten biz de aksini söylemiyoruz. Cemiyetin kötülüğünü bile bile üye oldu demiyoruz. Bilemedi, anlayamadı diyoruz. Kalbî/mânevî bir kontrola, firâsete sahip değilmiş ki, onların ihanetlerini görememiş, hissedememiş diyoruz.

Nakşî olan babası gibi kâmil ve mükemmil (mükemmel değil mükemmil) bir mürşide bağlanmış olsaydı, o vasıtayla kalbine gelen firaset nuru, ona şuur verir ve İttihat ve Terakkî Cemiyeti'nin ne olduğunu hissettirirdi. Nitekim Peygamberimiz *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyuruyor:

"Mü'minin firasetinden çekinin. Çünkü o Allah'ın nuruyla bakar."

Allah'ın *(Celle Celâluhu)* nuruyla bakamayan kimse, sadece görüneni görür ama, perde arkasını hissedemez. Firaseti/kalbî bir bakışı olmaz ki hissedebilsin.

MASON DAMAT

Âkif, Mısır'da tanıştığı Ömer Rıza Doğrul gibi bir masonu kendisine damat edinip ona kızını vermiştir ki bu da gafletinin başka bir tezahuru olsa gerek. Niyeti iyi bile olsa, böyle bir iyi niyet insanı kurtarmıyor işte...

Gürkan Hacır'ın, 11/9/2011 tarihli ve "Rakı masasında Kur'an tefsiri olur mu?" başlıklı yazısından bazı bölümleri aktarmak istiyorum:

".....Ünlü şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un damadı olan Mason Ömer Rıza, Atatürk dönemindeki ilk cesur Kur'an tefsirlerinden birini hem de rakı masalarında kaleme aldı.

.....Mısır'a göç etmişlerdi. Ezher'de hukuk eğitimi gördü ama gazeteciliğe ilgi duydu ve mesleğe Mısır'da başladı. Hayatının akışını değiştirecek kişi olan Mehmet Akif Ersoy'la da Mısır'da tanıştı.

.....Akif'in kızı Cemile'ye aşık oldu. Evlendiler...

(Ömer Rıza Bey'in Cemile Hanım'la evliliğinden üç çocuğu oldu. Bülent, Nazan ve Rezzan. Küçük bir hatırlatma! Rezzan Hanım'ın oğlu **TKP** (Türkiye Komünist Partisi) Genel Başkan'larından Aydemir Güler'dir. Yani Aydemir Bey, Ömer Rıza Bey'in torunudur.)

Ömer Rıza, Milli Mücadele yıllarında Mustafa Kemal ve arkadaşlarını destekleyen yazılar yazdı. Hatta İslam inancının aslında Cumhuriyet ideolojisiyle özdeş olduğunu ispatlamaya çalıştı. Ancak buna

Abdülhamid Han hakkında, **"Ah efendim, o herif yok mu kızıl kâfirdi"** diyen kimsenin halini de fıkha havale etmek gerekir...

En son 1966 baskılı Safahat'ta bulunan ve sonraki baskılarda yer verilmeyen şu mısralar, Müslümanların dindarlığıyla bilinen halifesi Abdülhamid Han'ı bırakın, sıradan bir Müslüman hakkında bile söylenemeyecek sözler değil midir:

"Herifin sofrada şampanyası hala ayran,
Bari yirminci asırdan sıkıl artık hayvan"[3]

Şampanya içmeyip ayran içen birine bu sözü bir gayrimüslim söyleseydi mantık zemininde bir mânâsı olurdu. Ama bunlar edepli bir müslümanın ağzına yakışacak sözler midir?

Bunu bir şair söylerse, o sadece bir şairdir, ama asla edepli ve dindar bir kimse değildir. Çünkü artık o kimsenin kini, edebini mağlup etmiştir.

Bu mısralar, olsa olsa İslam tenkit ve ikaz ölçülerine uzak, sınırsız ve iflah olmaz bir kinin eserleri olmalıdır. Bu sözler karşısında artık kalem duruyor. Bunun üzerine başka hiçbir şey söylemeye lüzum olmasa gerek...

PİŞMANLIK EMARELERİ VAR MI?

Âkif acaba daha sonra gerçekleri anlamış ve yanlışlıklarına dair bir pişmanlık duymuş mudur? Duymuşsa bu pişmanlığına delil sayılacak bir şeyler yazmış mıdır?

Değerli okuyucular, bilenler bildiriversin biz buna dair hiçbir kayıt bilmiyoruz. Oysa Abdülhamid Han hakkında Âkif gibi yanlışlığa düşenlerin daha sonra bu pişmanlıklarını dile getirdiklerini biliyoruz. Meselâ Süleyman Nazif ve Rıza Tevfik Bölükbaşı bunlardandır. Bilhassa Rıza Tevfik'in **"Sultan Abdülhamid Han'ın Ruhâniyetinden İstimdat"** şiiri, bir suç itirafıdır. O meşhur şiirin ilk kıtası şöyledir:

Nerdesin şevketli Sultan Hamid Han
Feryadım varır mı bârigâhına
Ölüm uykusundan bir lahza uyan
Şu nankör milletin bak günahına

Gerçi Âkif'in hiç pişmanlığı yok değil, bilinen bir pişmanlığı var. Ama bu pişmanlık başka türlü bir pişmanlık. Şöyle ki:

Duâlarla açılan ve fesle girilen birinci meclis açıldıktan bir müddet sonra şapka kanunu çıkınca, Akif soluğu Mısır'da almıştı. Mısır'dan son dönüşünde bu küskünlüğünden **pişmanlık** duyduğunu **"Ne varsa bizim millette varmış"** diyerek dile getiriyor, Mustafa Kemal hakkında da şöyle diyordu: **"Allah ömrüm kaldıysa benden alsın ona versin"**[4]

Âkif 1920'de Ankara'ya gelir gelmez, Hacı Bayram Câmii'nde va'za başlamış, gittiği yerlerde de bu hareketin dine ve halifeye hıyanet için yapılmadığını, bunun bir cihat olup katılmanın farz olduğunu söylemiştir.

Sonunda Akif ilk mecliste Burdur milletvekilidir. Ayrıca, Konya isyanının bastırılmasında Kastamonu, Balıkesir ve başka yerlerde yaptığı konuşma ve çalışmalarında, halkın Ankara Hükümetini kabullenmesinde çok etkili olmuştur. Buna rağmen, 1925 hükümetinde devletin başında bulunanlar Âkif'i polis takibi altına alırlar o da Türkiye'yi terk edip 11 sene kalacağı Mısır'a gitmeye mecbur kalır...

MÛSİKÎŞİNASTI

Âkif'in bir yönü de mûsikîşinaslığıdır. Mısır'da olsun Türkiye'de olsun mûsikî cemiyetlerinin müdâvimidir. Ağır bestelerin çoğunu ezbere bilirdi. Nısfiye denilen neyden küçük aleti çaldığı biyografilerinde geçmektedir... Oysa derviş ruhlu, ibâdetine düşkün bir kimsenin böyle toplantıların müdavimi olmaması beklenir...

Âkif, şiirlerinin bestelenmeye uygun olmasını çok önemser, bu hususta hassasiyet gösterir ve üzerinden yıllar geçse bile kulağını tırmalayan her kafiye bozukluğunu giderirmiş. Ama asıl düzeltmesi gereken, yukarıdaki şampanya-ayran mısraları gibi bütün imanlı kalpleri inciten bazı sözlerine aynı özeni hiçbir zaman göstermemiştir. Bu neyle izah edilecektir?

BEDİR MÜCÂHİTLERİNİN RUHUNU İNCİTMEK

Müslümanları inciten mısralarından birisi de Çanakkale Destanı'nda geçen şu mısradır:

"Bedrin aslanları ancak, bu kadar şanlı idi."

Böyle bir sözü, ancak ashab-ı kiramı bilmekten uzak olanlar kaleme alabilir ve bu sözün sahibini yine ancak öyleleri müdafaa edebilirler. Ama bazı kimseler, ne pahasına olursa olsun Âkif'i ille de tebriye etmek gayretine düşüyorlar.

Oysa Mehmet Âkif hatadan masun değildir ve işte her şey ortadadır ve bu mısra basbayağı hata hem de katmerli bir hatadır. Gelin görün ki bazı profesör ünvanlı kişiler bile, bunun bir teşbih olduğunu söylemek gülünçlüğüne düşüyorlar.

3) Safahat 1966, sa: 422

4) Muhittin Nalbantoğlu'nun Yeniçağ'da 27-28 Aralık 2003'te yayınlanan yazı dizisinden.

İnsan, **"Bu bir teşbihtir"** derken teşbihin ne olduğunu düşünür de öyle konuşur değil mi? Teşbih bu cümlenin neresinde ey profesörler? Bu mısrada **"Gibi"** kelimesi var mı?

Çanakkale harbi tabii ki küçümsenemez. Ancak, Çanakkale'de mücâhitleri abartılı bir şekilde o kadar övülüyor ki, açıkça **"Bedrin Aslanları bunlardan üstün değillerdi, olsa olsa ancak bunlar kadar şanlı idiler"** deniliyor. Var mı daha ötesi!...

Halbuki, yeryüzünün gelmiş geçmiş en büyük mücahitleri Bedir mücahitleridir. Hiçbir ordunun o ordudan, hiçbir komutanın da o şanlı komutandan yani Hazreti Rasûlüllah'tan üstün olma ihtimali yoktur. Diğer bir husus var ki o da şudur: Bu, ciddi bir meseledir ve doğrudan doğruya imanla alâkalıdır.

Fatih Sultan Mehmet Han'ın, Peygamberimiz'in müjdesine mazhar olan ordusu bile Bedir mücâhitlerinin yanında hiç mesabesindeyken, Çanakkale'de savaşanlara böyle cüretkâr bir yakıştırma nasıl yapılabilir?

Yeni bir nesil yetiştirme gayretinde olan ve hiçbiri dindar olmayan ittihatçı kalemler, bu ve benzeri birçok sözler söyleyip İslâmî kaideleri tepetaklak etmeye çalışmışlardır. Onlar öyle de bize ne oluyor?.. Biz, kıyamete kadar gelecek Müslümanların hiç birinin ashabı kiramın derecesine yetişemeyeceğini nasıl unuturuz? Âkif nasıl unutur? Nasıl unutur da böyle bir şey yazar!..

Bakınız! **"Şu ceylan, aslan kadar kuvvetli"** denilse, aslanın kuvveti dile getirilip ceylanın kuvveti ona kıyasla anlatılmış olur. Ama **"Şu aslan ceylan kadar kuvvetli"** denilirse, bu söz aslana hakaret ve onun kuvvetini hafife almak olur. Öyleyse, **"Bedrin aslanları ancak, bu kadar şanlı idi"** ne demek olur?

MASON VE DİNDE REFORMCULARI ANLA(YA)MAMAK

Mısırlı mason, dinde reformcu Abduh'u, muhteşem üstad kabul etmesi, onun talebesi ve tescilli İngiliz ajanı Cemalettin Afgani'yi de övmesi ise Âkif'in menfî hanesine yazılan maddelerden bir başkasıdır. İşte Abduh ve Afgânî hakkındaki mısraları:

"Mısır'ın en muhteşem üstadı Muhammed Abduh..."

"...Çıkarıp gönderelim hâsılı şeyhim yer, yer;
Oradan âlem-i İslam'a Cemaleddin'ler."[5]

Âkif, Abdülhamid Han'ın **"Bir maskara"** dediği Cemaleddin Afgânî ile mason Muhammed Abduh'un, dinde inkılab/değişiklik istediklerini bilmektedir. Ve bunu mısralarda bizzat kendisi dile getirmektedir. Buna rağmen gösterdiği bir tepki yoktur. Ve bu konuşmayı fütursuzca şöyle mısralara dökmektedir:

Mısır'ın en muhteşem üstadı Muhammed Abduh,
Konuşurken neye dairse, Cemaleddin'le,
Der ki tilmizine (talebesine) **Afganlı: Muhammed dinle!**
İnkılab istiyorum başka değil hem çabucak.

MEAL MESELESİ

Türkiye'de bir dizi inkılâplar uygulamaya konulurken, Akif'e de Kuran-ı Kerim meali yazma görevi verilir. Akif, bu teklifi önce kabul etmemiş ortaya konan büyük paraya rağmen bu işe temkinli yaklaşmıştır. Sonra ikna olup, paranın bir kısmını alıp Mısır'a giderek yazmaya başlamıştır.

Bu meal biter ama yayınlanmaz. Çünkü Akif, yeni düzenin ibâdetleri Türkçeleştirme çalışmalarını duymuş, meali Mısır'da dostu Yozgatlı Müderris İhsan Efendi'ye bırakarak:

"Dönersem alırım, dönmezsem yakın" demiştir.

Ama dönemez. İhsan Efendi de meali yakamaz. Akif'in damadı Ömer Rıza Doğrul, meali İhsan Efendi'den almak için çok uğraşırsa da alamaz.

Meali, İhsan Efendi'den almak için hatırlı kimseler araya girer ama İhsan Efendi: **"Yakıldı"** diyerek işi bitirir. Oysa yakılmamıştır. İhsan Efendi, ölüm döşeğindeyken oğlu şimdiki İslam Konferansı Teşkilatı başkanı Ekmeleddin İhsanoğlu'nu çağırır, yakmasını vasiyet ederek meali ona teslim eder.

Ekmeleddin Bey'le, son Osmanlı Şeyhülislamlarından Mustafa Sabri Efendi'nin oğlu Prof. İbrahim Sabri ve onlardan başka üç kişi Mısır'da bir evde buluşurlar. Metal bir leğen içinde mealin mührünü sökerek sayfaları tek tek yakarlar.

Prof. İbrahim Sabri Bey, yakma işi bitince, dünya durdukça mealden din öğrenmeğe kalkanların suratına şamar gibi inmeye lâyık olan şu mısrayı söyler:

" O bir eserdi ki, yangın denilse lâyıktı.
Eğer kalaydı yakar kül ederdi imanı.
O bir ateşti ki, sönmezdi etmeden ihrak (yakmadan sönmezdi)
Yakıldı, sönmesi kurtardı nass-ı Kuran'ı"[6]

Bu konuyla alâkalı olması bakımından, okuyucularımıza Merhum Ahmed Davudoğlu Hoca'nın, **"Dini Tamir Davasında Din Tahripçileri"** kitabını tavsiye ederiz.

5) Safahat 1966, sa: 440

6) Dil ve Edebiyat dergisi, sayı 37, Mehmet Karagözoğlu makalesi.

Mealle alâkalı diğer bir anekdot da şöyledir:

Âkif Mısır'dan İstanbul'a dönünce, kendisine yaptığı meal sorulur. Alkışlanmaya değer şu cevabı verir:

"Tercüme güzel oldu, hatta umduğumdan daha iyi. Lâkin onu verirsem, namazda okutmaya kalkacaklar. Ben o zaman Allah'ımın huzuruna çıkamam ve Peygamberimiz'in yüzüne bakamam."

Âkif 1936'da hasta yatağındayken, Mustafa Kemal, önce Hakkı Tarık Us'u göndermiş, o başaramayınca, o zaman Âkif'in hayatta olmayan arkadaşı Hasan Tahsin'in kızı Süheylâ ile kocası Hayrettin Karan gönderilerek ve -on yıl ne yiyip ne içtiği sorulmayan, Mısır çöllerinde karaciğeri çürütülen hastaya- on bin lira (sekiz bin dolar) teklif edilerek tercüme ele geçirilmeye çalışılmış ama muvaffak olunamamıştır.

İNSANIN İMANINI TİTRETEN ŞİİRLER

Mehmet Akif'in, mümin tavrıyla asla bağdaşmayacak olan Allah'a isyan şiirleri, insanın imanını titreten cinstendir. Âkif, Hazreti Allah'a hitaben bakın neler söylüyor:

"Nur istiyoruz, sen bize yangın veriyorsun.
Yandık diyoruz, boğmaya kan gönderiyorsun."[7]

* * *

"Madem ki ey adl-i ilâhî yakacaktın,
Yaksaydın a melunları, tuttun bizi yaktın."[8]

* * *

"Ey bunca zamandır bizi te'dib eden Allah!
Ey âlemi İslam'ı ezen inleten Allah!"[9]

* * *

"Allah'a dayanmak mı? Asırlarca dayandık.
Düştükse bu hüsrana O'nun narına (ateşine) yandık.
Yetmez mi çocukluktaki efsaneye hürmet?
Hâla mı reşit olmadı, hâlâ mı bu ümmet?
Mâziyi ateşe vermeli baştan başa yansın,
Ben kanmıyorum, git de sen aptalları kandır."[10]

Değerli okuyucular! Mehmet Âkif'in dindar olup olmadığı ve ne kadar dindar olduğu şimdi bizim meselemiz değil. Çünkü o artık Allah *(Celle Celâluhu)* huzuruna gitti. Öbür taraftaki hali ise mechulümüz. Yukarıdaki mısralardan dolayı tevbe etmiş midir? Etmemişse hesabını Allah'a *(Celle Celâluhu)* verebilmiş midir, bilmiyoruz.

Fakat üzerinde durulması icap eden nokta, Âkif'in, 1400 yıllık İslamî birikimi kökten sarsıcı ve Müslümanlıkla asla bağdaşmayan şiirleri ortada dururken, günümüzde onun dindarlara örnek bir müslüman olarak sunulmasıdır. Oysa Âkifin yukarıdaki mısraları Müslümanların imanını ifsad etmeye yeter...

Âkif'in, İttihat ve Terakkicileri, Ömer Rıza Doğrul gibi bir masonu, yine başka bir mason olan Abduh'u ve Cemaleddin Afgânî'yi anlamaması, İslâmî şuurla izah edilebilecek bir mesele değildir...

Belki, **"O zamanlar Abdüh ve Afgânîler'in nasıl kimseler olduğu henüz şimdiki kadar bilinmiyordu"** denilecektir. Ama gelin görün ki, Âkif'in hakaretlerin en ağırını reva gördüğü Sultan Abdülhamid, onun anlayamadıklarını anlamış ve **"Bir maskara"** diye andığı Cemaleddin Afgânî'yi İstanbul'da kıskaca alarak dışarı çıkmasına müsaade etmemiştir.

İşte İslâmî şuur böyle olur...

Yukarıdaki mısralar kadar ağır olmasa da Akif'in şu mısralarına da dikkat çekmek isteriz:

İnmemiştir hele Kur'an şunu hakkıyla bilin,
Ne mezarlıkta okunmak ne fal bakmak için.

Ne demek! Kur'an tabii ki fal bakmak için inmemiştir. Ama mezarlıklara gidip vefat etmiş ölülerimizin ruhlarına Kur'an okumuyor muyuz? Okumamalı mıyız? Fal bakmakla mezarlardaki ölülerimize Kur'an okumak aynı şey midir? İkisi nasıl aynı kefeye konulur?

Kur'an bal gibi mezarlarda okunur, ama tabii ki sadece mezarlarda okunmak için indirilmiş değildir. Âkif'in şiirinde işte bu vurgu olmalıydı, ama yok...

Bazıları belki, **"Âkif'in hep kötü taraflarını ele alıyorsunuz, iyi tarafları da var"** diyeceklerdir.

Tabii ki var. Var da bir kimse 999 satır **"Allah var"** yazıp, bir satırda (haşa) **"Allah yok"** yazsa ne olur? O bir satır, 999 satırı yok etmez mi?..

Öyleyse, Mehmet Âkif'in, Hazreti Allah'a karşı fütursuzca döşendiği yukarıdaki mısraları ne yapacağız?...

Netice: İslam büyükleri, 99 hali küfrüne bir hali imanına delalet eden kişinin, Müslüman olduğuna hüküm vermişlerdir. Biz de Mehmet Âkif'in imanlı gittiği hüsn-i zannıyla **"Allah taksîrâtını affetsin"** diyoruz.

Not: Bu makaledeki bilgilerin bir kısmını gönderen, ismini bilmediğim kardeşimize teşekkürlerimi arz ediyorum...

7) Safahat 1966, sa: 213
8) Safahat 1966, sa: 214
9) Safahat 1966, sa: 301
10) Safahat 1966, sa: 490

ALİ KARA
www.alikarahoca.net

KENDİNİ PEYGAMBERLERİN VASIFLARIYLA VASIFLAYANIN HÜKMÜ

Noksanlık kasdetmemesi, bir ayıbı zikretmemesi ve sövmemesidir, lakin bazı vasıflarının zikrinde (haktan) meyleder veya Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in üzerine caiz olan bazı dünyevi hallerini darbı mesel (örnek) olarak gösterir, kendisi için ve başkası için delil yapar veya onları (başka bir şeye) benzetir veya zulme ve sıkıntıya uğradığında (bu vasıflarına benzetir), ancak (bunları yapması) gerçek ve tahkik üzere değildir. Belki kendini veya başkasını yüceltmek maksadıyla veya Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e tazim etmeksizin misal getirmek kastıyla veya sözünün şaka yollu nadir olduğunu ifade eder: Şöyle diyen gibi:

Benim hakkımda kötü konuşuluyorsa, muhakkak peygamber hakkında da söylendi.

Şayet yalanlanmışsam, muhakkak Peygamberler de yalanlanmıştır.

Günah işlemişsem, onlar da günah işlemiştir.

Ben, insanların lisanından emin oldum, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* Peygamberleri ve Resulleri emin olmadılar.

Muhakkak büyük azamet sahibi Resuller gibi sabrettim.

Eyyüb'ün sabrı gibi sabrettim. Veya Allah'ın *(Celle Celâluhu)* Peygamberi, benim sabrımdan daha fazlasıyla düşmanlarına sabretti ve yumuşaklık gösterdi.

Şair Ebu Tayyib Ahmed bin Hüseyin'in sözü gibi:

Ben bir topluluk içindeyim ki Allahu Teâlâ,
Semud'un içindeki Salih gibi onları garib eylemiştir.

Sözlerinde haddi aşanların, kelamda serbestlik yapanların şiirlerinde bunun benzeri vardır. Mearri'nin (Ahmed bin Abdullah bin Süleyman) sözü gibi:

Sen Musa oldun, Şuayb'ın kızı ona geldi.
Şukadar var ki, sizde fakirlik yok.

Son beyt (mana bakımından şiddetlidir) ağırdır, Peygamber *(Aleyhisselam)* hakkında noksanlık ve tahkirdir, başkasının halini ondan üstün tutmaktır.

(Mearri'nin) Şu sözü de böyledir:

Muhammed'den sonra vahiy kesilmeseydi,
"Muhammed, babasının benzeridir" derdik.

Fazilette onun gibidir, ancak;
Cebrail risaleti ona (babasına) getirmemiştir.

Bu kısmın ikinci beytinin baş tarafı, peygamber olmayanı fazilette Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e benzettiği için çok şiddetlidir (ağırdır.)

İkinci beytin sonu, iki manaya ihtimallidir.

Birincisi: Şu fazilet, medh edilende noksanlık ifade eder.

İkincisi: Risaletten müstağnidir (peygamber olmasına gerek yok.) Bu ise, daha şiddetlidir.

Bunun benzeri, başka bir şairin (Abdurrahman el Mağribi) sözüdür:

Sancakları yükseltilince,
Cebrailin iki kanadı arasında dalgalanır.

Bizim asrımızdan birinin sözü gibi:

Cennetten kaçtı bize sığındı.
Allah kalbine (Cennet bekçisi) Rıdvan sabrı versin.

Endülüs şairlerinden Hassanı Masisî'nin, Mutemid Billah diye bilinen Muhammed bin Abbad ve veziri Ebu Bekir bin Zeydûn hakkındaki sözü gibi:

Sanki (vezirin) Ebu Bekir, (Raşid halife) Ebu Bekir Sıddık (Radıyellahu Anhu) gibi,

(Şairin) Hassan, Hassan (bin Sabit Radıyallahu Anhu), sen de Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) gibisin.

Bunun benzerleri çoktur.

Şahitleri çoğaltmamız, anlatılması bize ağır gelse de, misalleri bilinsin de insanların pek çoğu gevşeklik ederek dar yollara girmesin, şu ağır şeyleri basit görmesinler. Bunlarda bulunan günahı azımsamasınlar, hakkında bilmedikleri hususlarda konuşmasınlar.

Bunu basit zannederler, halbuki bu, Allahu Teâlâ katında ağırdır. Özellikle şairler. Bu hususta en şiddetlisi, dili uzun olan Endülüslü Hanî, ibni Süleyman el Muarrî'dir. Bilakis bunların sözlerinin ekserisi, hafife almak ve noksanlık isnad etmek haddine geldi, açık küfre vardı.

Bunlara (geride geçen sözlerimizle) cevap verdik, şu an maksadımız, misalleri zikrettiğimiz şu fasıl hakkında konuşmaktır; zira bunların hepsi sövmek manası içermese de, melekler ve peygamberlere noksanlık nisbet etmese de, (ancak bu sözümle Muarri'nin iki beytinin sonunu kasdetmiyorum), bunları söyleyen noksanlık ve kusur kasdetmemiş olsa da, yine de Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e hürmet etmemiş, risalet makamına tazim etmemiş, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* resul seçtiklerinin hürmetini kollamamış, keramet yakınlığını kıymetli saymamıştır.

Hatta elde ettiği keramete benzettiği peygamberi benzetmiş, veya vasfettiği şeyden uzak olduğunu kasdetmiş, veya meclisini hoş etmek için darbı mesel yapmış, kelamını süslemek için Allahu Teâlâ'nın kıymetini büyüttüğü ve kadrini şereflendirdiği, tazimini ve iylik edilmesini gerekli kıldığı, kendisine karşı sesli konuşulmayı ve yanında sesi yükseltmeyi men ettiği kişinin vasıfları hakkında haddi aşmıştır.

Bu kişinin hakkı (gerekli olan ceza), öldürülmemesi, sözünün gereğince ve kelamının çirkinliği miktarınca şiddetlice dövülüp hapsedilerek edeplendirilmesi, benzerini adet edindiği veya nadir söylediği kelamının nişanı veya söylediğine pişman olması ile (ölümden aşağı tazir cezası verilir.)

Evvelkiler, bu şekilde gelen sözleri, sürekli inkar edegelmişlerdir. Harun Reşid, Ebi Nuvvas'ın şu sözünü red etmiştir:

Eğer Firavunun sihrinin kalıntısı sizdeyse;
Muhakkak Musa'nın Âsâ'sı da, cömert eldedir.

Ona karşı şöyle dedi: Ey Kokuşmuş'un oğlu! Sen, Musa'nın Âsa'sı ile alay mı ediyorsun? O gece, asker içinden çıkartılmasını emretti.

Kuteybi şöyle zikretti: Onun (Nuvvas'ın) sorumlu tutulduğu, hakkında küfre nisbet edildiği veya buna yakın durumu.

Sözünü, Halife Muhammed El Emin hakkında kullandığı ve Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e benzettiği sözlerinden dolayıdır. Şöyle demiştir:

Ahmedler çekişti, benzerlikte,
Karıştılar, yaratılış ve ahlakta,
Ayakkabı bağının iki (eşit parça) ye bölünmesi gibi.

Muhakkak onun şu sözünü de inkar ettiler:

Umudu sana nasıl yakın olmasın;
Cemaatinden olan Allahın Resulü.

Zira Resulün hakkı, O'na tazimin gereği, makamının yüceliği, başkasının ona nisbet edilmesidir, O'nun başkasına izafet edilmesi değildir.

Bu gibilerinde hüküm, fetva yolu üzere geride anlattıklarımızdır. Bunun üzerine gelen, mezhebimizin imamı Malik ibni Enes *(Rahimehullah)* ve ashabının fetvalarıdır.

İbni Ebi Meryem'in Malik'ten nevadir eserlerde, fakirlik sebebiyle birini ayıplayana karşı şöyle diyen kişi hakkında: Beni fakirlikle mi ayıplıyorsun, halbuki Resûlullah *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'de koyun güttü?

Malik der ki; Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* hakkında yerinde olmayan bir usulle tariz yaptı, edeblendirilmesini (dövülmesini) uygun görüyorum.

Şöyle dedi: Günah işleyenlerin, kınandıkları zaman şöyle demeleri uygun değildir: "Bizden evvel peygamberler de hata etti."

Ömer ibni Abdulaziz *(Radıyallahu Anhu)* adamın birine şöyle dedi: Bizim için bir katip bul, babası arap olsun. Katibin biri ona dedi ki: Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in babası kafir idi.

Ömer bin Abdulaziz: Bunu misal yaptın. Onu görevinden azletti ve dedi ki: Benim için ebediyyen yazma (katiplik yapma.)

Sahnûn, teaccüb (bir şeyi beğenme) anında Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* üzerine salat okumayı mekruh gördü. Ancak sevap ve iyilik umumduyla, Allahu Teâlâ'nın bize emrettiği gibi tazim ve hürmet için olursa müstesnadır.

El Kabisî'ye bir adam hakkında sordular, yüzü çirkin olan bir adam için **"Sanki o, sorgu meleğinin yüzü gibidir"** demişti. Asık yüzlü biri için "Sanki o, cehennem bekçisi malik'in öfkeli yüzüdür" dedi. Malik cevaben dedi ki: Bununla neyi kasdetti. Nekir, kabirdeki fitnenin (sorgu meleğinin) biridir. Bu ikisi de (Nekir ve Malik) melektir. Ne şeyi kasdetti? Yüzünü gördüğü zaman hissettiği korkuyu mu? Yoksa yaratılışını hakir zannederek görünüşünü çirkin mi gördü? Eğer bundan ise, bu şiddetlidir, zira sözü, tahkir ve basite alma yerinde kullanıldı. Bu, ceza bakımından çok şiddetlidir. Bunda meleğe açıkça sövmek yoktur. Ancak sövmesi, muhatab üzerine vakı'dır. Edebin sopa ve hapisle olması, (sefihler) ahmaklar için cezadır.

Cehennem bekçisi Malik'i zikreden, başkasının asık suratından halini inkar ettiğine karşı bunu zikrederek ona eziyet verdi. Ancak asık yüzlü olanın kuvveti olup asık suratlılığından korkulursa, sözü söyleyen de onu zem yolu üzere şu fiilinde (Malik'e) benzetirse, rabbisine itaatkar melek olan Malik'in vasfını, zulmünün luzumuna benzetirse, sanki şöyle demiş gibi olur: Sanki o, Allah *(Celle Celâluhu)* için malik'in kızması gibi gazablanır. Bu durumda daha hafif olur.

Bu gibisiyle tariz etmemesi lazımdı; şayet asık suratlılığını medh edecekse, Malik'in vasfıyla delil getirirse, bu daha şiddetli olur. Şiddetle cezalandırılır. Bunda meleği zem etmek yoktur, şayet zemmi kasdederse, öldürülür.

Ebul Hasen el Kabisî, iyilikleriyle bilinen bir genç hakkında soruldu; Bu genç başka bir adama bir şey söyledi, adam dedi ki: Sus! Sen ümmisin. Genç dedi ki: Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* de ümmi değil miydi? Sözü çirkin görüldü ve insanlar onu küfre nispet ettiler. Genç dediğinden dolayı korktu, bunun üzerine pişmanlığını açıkladı.

Ebul hasen der ki: Ona kafir denmesi hatadır, lakin bu genç Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in vasfıyla kendi lehine delil getirmekte hata etmiştir. Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in ümmi olması, O'nun için alamettir. Bu gencin ümmi olması noksanlık ve cehalettir.

Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in sıfatıyla kendine delil getirmesi de cehaletindendir. Lakin bu, istiğfar edip tevbe etti, hatasını itiraf ederek Allah'a *(Celle Celâluhu)* sığındı, hali üzerine bırakılır (dokunulmaz.) Zira söz, öldürülme derecesine ulaşmaz. Bunun yolu edeplendirilmesidir. Bunu söyleyenin, bunun üzerine isteyerek pişman olması, ondan geri durmayı gerektirir. Aynı şekilde vakı' olan bir meselede, Endülüs Hakimlerinden olan Şeyhul kadı ebu Muhammed ibni mansur *(Rahımehullah)*, başkasının kendisini ayıplayan bir kişi hakkında fetva sordular. Bu kişi, kendisini ayıplayana şöyle demiş: Sen sözünle benim noksanlığımı talep ediyorsun, ben de bir beşerim, bütün beşere noksanlık gelebilir, hatta Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* de.

Bu kişi, eğer sövmeyi kasdetmemişse, uzun süreli hapiste kalması ve şiddetli şekilde dövülerek edeblendirilmesiyle fetva verdi. Bazı Endülüs fukahası, bu kişinin öldürülmesiyle fetva verdi.

BU SÖZLERİ BAŞKASINA NAKLEDENİN HÜKMÜ

Sözü söyleyen, bunu başkasından hikaye ederek nakleder. Anlatışına ve sözünün alametlerine bakılır. Bunlardaki ihtilafa göre hüküm dört vecihte değişir. Vacip, mendup, mekruh ve haram.

Şayet bunu şahadet olsun diye ve söyleyeni tanıtmak için nakletmiş, onun sözünü inkar edip haber vermiş, bundan nefret eder ve söyleyeni noksanlaştırırsa, bu durum kabul edilir ve böyle yapan medh edilir. Aynı şekilde bunu, söyleyene karşılık (reddiye olarak) bir kitapta nakletmiş veya bir mecliste red ve iptal için aktarmışsa, fetva lazım gelen şekildedir.

Bu, nakleden kişiden vacib olandır. Hikaye edenin hali ve hikaye edilen şeyin gereğince müstehab olan kısmı da vardır.

Eğer bu gibi sözü diyen kişi, kendisinden ilim alınan veya hadis rivayeti yapan kişi ise, veya hükmü ve şehadeti geçerli olan (emir-hakim) gibi biriyse, veya haklar hususunda fetva veren biriyse, bunu dinleyen üzerine, işittikleri üzerine şahit tutmak ve insanları bu kişiden nefret ettirmek, dedikleriyle aleyhine şahitlik etmesi vaciptir.

Kendisine bu haber ulaşan müslümanların imamlarından olanlar üzerine de gerekli olan şey, bunu inkar etmek, küfrünü ve sözünün fesadını açıklamak gereklidir ki, müslümanlara vereceği zararı kesilmiş olsun, Resullerin Efendisinin *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* hakkı ile kaim olunmuş olsun.

İnsanlara vaaz eden veya çocukları terbiye eden biriyse hüküm aynıdır, zira içinde bu hali gizleyen, başkalarının kalbine de bunu atmasından emin olunmaz. Bu gibilerinin inkar ve red edilmesi, Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in hakkı ve şeriatının hakkı için kuvvetli bir şekilde vacip olur.

Bu sözü söyleyen kişi, bu kişilerden değilse, Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in hakkı için kaim olmak vaciptir. Irzını korumak kesinlik kazanır. Eziyetlere karşı O'na yardım etmek, diri veya ölü olsun bütün müslümanlar üzerine vaciptir. Lakin hak kendisine zahir olan kişi

bununla kaim olursa, hüküm bununla ayrılırsa, iş ortaya çıkarsa, diğer kalanlardan farziyyet hükmü düşer. Bunun üzerine şehadeti çoğaltmak ve ondan sakındırmayı takviye için müstehablık hükmü kalır.

Muhakkak evvelki alimler, hadiste töhmet edilen kişinin halinin açıklanması üzere icma etmişlerdir, bu gibisi hakkında durum nasıl olur?

Ebu Muhammed bin ebi Zeyd'e, Allahu Teâlâ hakkında bunun gibi bir şey işiten şahid hakkında soruldu; **"Şahitliğini eda etmesi caiz midir?"**

Dedi ki: Şayet şehadetiyle hükmün geçerli olması umulursa şehadet etsin.

Hakimin, kendi şehadetiyle öldürmeyi caiz görmediğini bilse de durum aynı şekildedir. Tevbe etmesini ve edeplendirilmesini görürse, şahitlik etsin, üzerine bu lazımdır.

Mubah olan vechine gelince; şu iki maksattan başka bir şekilde nakletmesidir. Bu babta bunun bir tesiri olduğunu görmüyorum. Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in ırzıyla oynamak, başkasına kötü bir şekilde zikretmek olarak görmüyorum. Mubah olan şer'i maksattan başka bir şeyle, zikredici ve nakledici değildir. Amma geride geçen maksatlar için zikretmesine gelince, vacip ve müstehab olması arasında tereddütlüdür.

Muhakkak Allahu Teâlâ kendi ve Resulleri üzerine iftira edenlerin sözlerini, inkar üzere Kur'anında zikretmiştir, küfürlerinden sakındırmak için, üzerine azap tehdidi için, üzerlerine ret olması için bize Kitabında okuduğu muhkem (kati) ayetlerle beyan etmiştir.

Aynı şekilde bunların benzerleri, Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in sahih hadisi şeriflerinde, geride geçen vecihler üzere vakı' olmuştur.

Hidayet üzere olan imamların selef ve halefi, kafirlerin ve sapıkların sözlerini kitaplarında ve meclislerinde hikaye yolu üzere zikredip, insanlara beyan ederek, şüpheleri iptal ettikleri üzerinde icma vardır. Her ne kadar Ahmed bin Hanbel'in, bunların bazısını Haris bin Esed üzerine inkarı olsa da.

Muhakkak Ahmed bin Hanbel, kendisi Kur'anın mahluk olduğunu söyleyen sapık Cehmiyye fırkasına red için bu gibisini yapmıştır.

Şu (geride geçen) vecihlerde, nakiller caizdir. Ama bunların zikri, bu vecihlerin gayrısı üzere sövmek ve makamını noksanlaştırmak üzere hikaye edilirse, gece konuşmaları kabilinden insanların sözlerinde itimad edilen veya değer verilmeyen şekilde nakledilirse, maskaraları güldürmek, sefihlerin lakırdıları, kîl-u kâl (dedikodu) olarak, faidesiz lakırdılar olarak nakledilmesinde (hüküm), bunların hepsinin men edilmiş olmasıdır. Bunların bazısı, men ve ceza bakımından diğer bazısından daha şiddetlidir.

Bunu söyleyerek nakledenin kastı olmayıp naklettiğinin miktarını bilmese, veya adeti böyle değilse, veya kelam o yerde kerih (çirkin) olmamışsa, bu sözü nakleden kişi yanında güzel ve doğru bulunmamış ise, (yine) bundan (nakletmesinden) men edilir, tekrar yapmasına mani olunur. Bazı edeplerle kuvvetlendirilirse, bu kişi bunu hak etmiştir.

Eğer lafız kullanıldığı yerde çirkin ise, edeplendirilmesi şiddetli olur.

Nakledildi ki adamın biri, İmamı Malik'e, **"Kur'an mahluktur"** diyen kişi hakkında sormuş;

Malik dedi ki: Kafirdir, onu (söyleyeni veya nakledeni) öldürün.

Adam dedi ki: Bunu başkasından naklettim. Malik dedi ki: Ancak biz, onu senden işittik.

Bu tavır, İmamı Malik tarafından men etmek ve sert olmak yolu üzeredir, zira öldürülmesi hükmünü tatbik ettirmedi.

Şu nakleden kişi, naklettiği hakkında -kendisi bunu söylemiş, fakat başkasına nispet etmiştir- diye töhmet edilse, veya bu şey onun adeti olsa, veya bu şeyi güzel gördüğü anlaşılsa, veya bu gibisiyle oynayıcı (şaka yapar) olsa, bu gibisini hafife alsa, veya bunun gibisini ezberlemeyip korumayı talep etse, Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* ile alay eden ve söven şiirleri rivayet edip nakletse, bu kişinin hükmü, bizzat kendisi sövenin hükmü gibidir, sözü ile sorumlu tutulur, bunu başkasına nispet etmesi de ona fayda vermez. Hemen öldürülür, anası olan ateşe çabucak gönderilir.

Ebu Ubeyd el Kâsım bin Sellam, Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'i tahkir eden şiirlerin beytinin bir kısmını ezberleyen kişi hakkında; o küfürdür dedi.

İcma kitabı telif eden bazı alimler, Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'i tahkir eden sözün rivayetinin, yazılmasının, okunmasının ve nerde bulunursa yok edilmeyip öylece bırakılmasının, müslümanların icmasıyla (ittifakıyla) haram olduğunu zikretmişlerdir.

Allahu Teâlâ, evvel geçen ve dinimizi koruyan alimlerimize çok çok rahmet eylesin; kıssalar ve siyet (tarih) hakkında bu şekilde gelen bir çok hadisi düşürüp terk ettiler, ancak çirkin olmayan az bir kısmını, bunları söyleyenlere Allahın *(Celle Celâluhu)* verdiği cezayı ve iftira edenleri günahları sebebiyle yakalamasını (insanların) görmeleri için, evvelki vecihlere benzer şekilde zikrettiler.

İşte bu, ebu Ubeyde el Kâsım bin Sellam *(Allah ona rahmet eylesin)*, arap şiirlerinden bazılarını kitabında delil olarak kullanmaya mecbur kaldığında ciddi şekilde araştırdı. Hicvedilen kişinin ismi yerine vezinle kinaye yaptı ki, dinini korusun, rivayeti veya nakliyle bir kişiyi kınamakta başkalarıyla ortak olmaktan sakınmış olsun.

Nebi *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in ırzına dokunmaya ulaşan şeyi nakletmek nasıl (caiz) olsun!

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
www.mustafaozsimseklerhoca.com

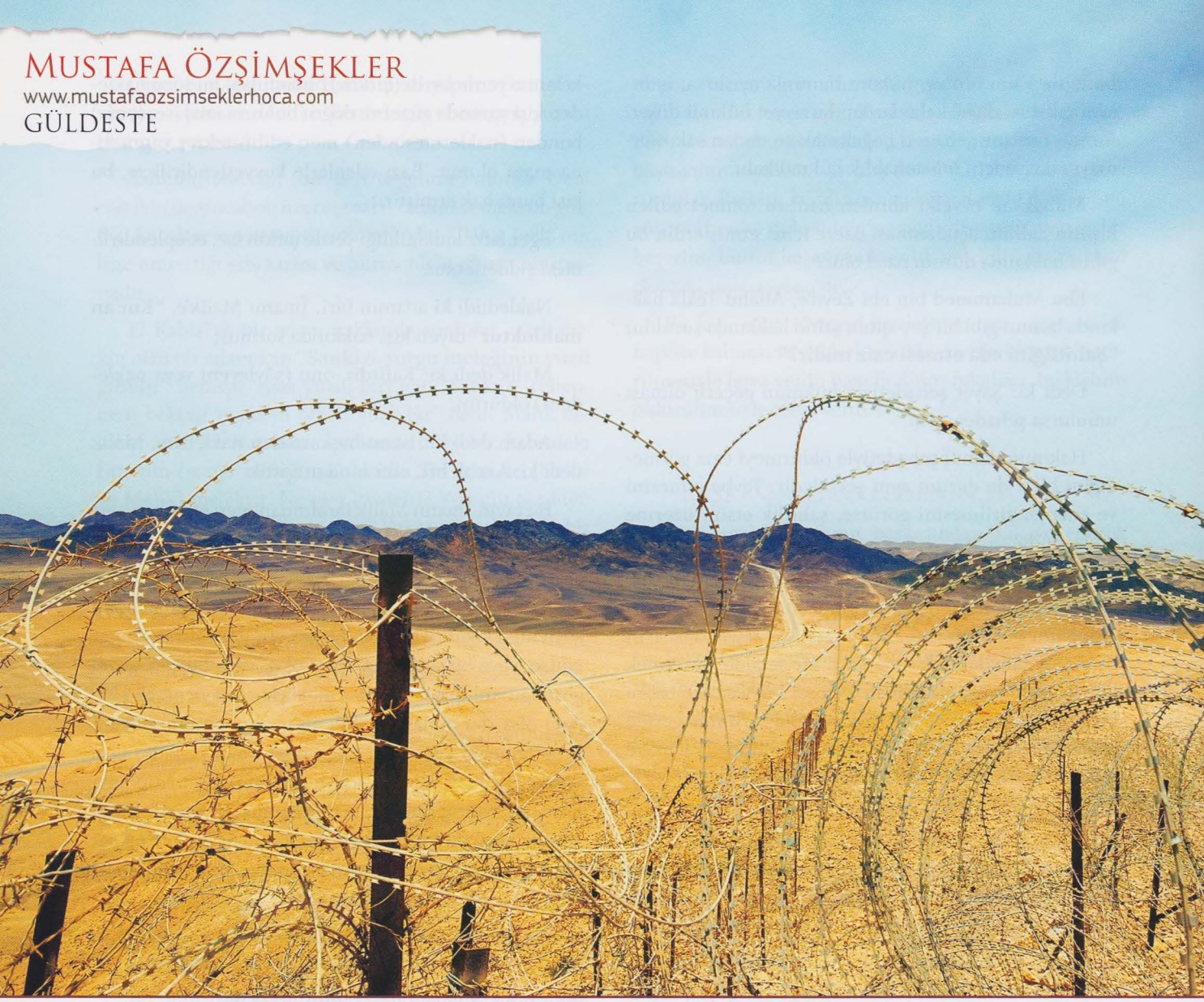

ARZ-I MEV'UD II

Geçen ayki yazımızda Yahudilerin Nil ile Fırat Nehri arasını kapsayan coğrafyayı, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* kendilerine va'dettiğine inandıkları Arz-ı Mev'ud meselesini Kur'an-ı kerim'e göre anlatmaya çalışmıştık.

Son olarak ise; Musa *(Aleyhisselam)* kavmine Arz-ı mukaddese girmelerini emretmiş ama İsrailoğulları bu emre uymamıştı, hatta peygamberlerine karşı gelerek isyan etmişlerdi. İşte bundan dolayı Allah-u Teâlâ va'detmiş olduğu kutsal topraklara girmeyi onlara yasaklamıştı. Neticede İsrailoğulları Allah *(Celle Celâluhu)* tarafından cezalandırılıp kırk yıl Tih Sahrasında adeta hapsolunmuşlardı.

Nihayet aradan kırk yıl gibi bir zaman geçince, isyan eden o kavimden kimse kalmadı ve onların ardından imanlı ve başlarındaki peygambere muti olan yeni bir nesil yetişti.

Şöyle bir düşünecek olursak kırk sene az bir zaman değil yani İsrailoğulları Tih Sahrasına girdiklerinde o gün doğan bebekler, artık kırk yaşına gelmiş ve kocaman birer adam olmuşlardı.

Musa *(Aleyhisselam)*'dan sonra, yeğeni (kız kardeşinin oğlu) olan Yuşâ b. Nûn *(Aleyhisselam)* peygamberlik göreviyle bu yeni ve imanlı neslin başına geçti. Bu imanlı ve zinde nesil peygamberlerine tabi olunca, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* yardımıyla oradaki cebbar kavme galip geldiler ve biiznillah Arz-ı Mevud'a girdiler.

Yani Allah-u Teâlâ bu beldenin fethini, isyanları dolayısıyla cezalandırılan eski nesle değil, Yuşâ b. Nûn *(Aleyhisselam)*'ın önderliğindeki itaatkar olan yeni nesle nasip etti. Böylece İsrailoğulları Allah'ın *(Celle Celâluhu)* kendilerine va'detmiş olduğu bu mukaddes topraklara yerleştiler. Dolayısıyla Allah'ın *(Celle Celâluhu)* va'dettiği topraklar o günkü İsrailoğullarınaydı ve bu va'd o zaman yerine geldi, böylece bu iş tamam oldu.

Yuşa *(Aleyhisselam)*'ın fethettiği topraklarda o gün cebbar ve zorba bir kavim olan, sağa sola saldırıp etrafındaki milletleri huzursuz eden "Amalika" isminde bir kavim yaşıyordu. O gün İlâhî kanun hükmünü icra etti ve yeryüzünün Mâiki olan Allah-u Teâlâ o kutsal beldeyi zalimlerden alıp Kendine itaat eden ve emrine muti olan salih kullarına verdi.

Bu gün ise o topraklarda "Amalika" kavmi gibi aynı cebbarlığı ve zulmü etrafına reva gören "Siyonist İsrail" var. Onların Filistin'e ve Gazzeye yaptığı saldırılarda masum sivilleri ayırt etmeden kundaktaki bebeklere kadar katlettikleri ve nice zulümler irtikab ettikleri artık tüm dünyanın malumu. Hal böyle olunca, böylesine bir vahşet ve zulüm yapanları Allah-u Teâlâ muvaffak eder mi?..

Dün o mübarek topraklardan zalimleri sürüp çıkaran Allah *(Celle Celâluhu)*, bu gün de oradaki zalimleri sürmeye Kâdir'dir. Zaten bu olay; zulmün ve zâlimlerin sürekli pâyidâr olmayacağını ve hâkimiyetin, eninde sonunda sâlihlerin eline geçeceğinin mukadder olduğunu bizlere açıkça ifâde etmektedir. Nitelim Mevla Teâlâ bir ayeti kerimesinde:

"Andolsun ki, Zikir (Tevrat)**'dan sonra** (Davud'a indirilen) **Zebûr'da da 'yeryüzüne salih kullarım varis olacaktır' diye yazmıştık."** *(Enbiya Sûresi: 105)* buyurmuştur.

Demek ki, Mevla Teâlâ yeryüzünün hükümranlığını fitne ve fesat çıkaranlara değil salih kullarına vaat ediyor. Sâlih kul olmak için de, Müslüman olmak ve Muhammed Mustafa'ya tabi olup Kur'an'a uymak şarttır. Zîra Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'den önceki bütün kutsal kitap ve şerîatlar Kur'an ile neshedildiği için, son kitap olan Kur'an'a uymadan ve Onunla amel etmeden Allah'ın *(Celle Celâluhu)* sâlih kulu olmak mümkün değildir.

Hulâsâ-i kelam; Musa *(Aleyhisselam)* döneminde yaşayan İsrailoğulları, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* beyan ettiği salih kullardan olamamışlar ve o gün peygamberlerine isyan etmeleri sebebiyle bu topraklar onlara nasip olmamıştır. Bu gün ise her türlü zulme, zorbalığa ve entrikaya başvurup bu topraklara sahip olmaya çalışmak siyonistlere hiç bir fayda vermeyecektir. Çünkü Allah'ın *(Celle Celâluhu)* vadi kesindir, oralara Allah'ın *(Celle Celâluhu)* **zâlim** kulları değil, **sâlih** kulları varis olacaktır.

ARZ-I MEV'UD PLANINDA HESAP TUTMADI

İsviçre'nin Basel şehrinde 1897 de yapılan siyonist kongresinden sonra yüz seneden fazla zaman geçti. Orada alınan bir takım kararlar çerçevesinde yapılan yüzyıllık plan, **Batı'nın verdiği tüm desteğe rağmen suya düşmüş durumdadır. Zira** İsviçre'nin Basel şehrinde Theodor Herzl başkanlığında yapılan toplantıda; ilk elli yıl içerisinde Filistin toprakları üzerinde İsrail devletinin kurulması, yüz yıl (yani ikinci elli yıl) içerisinde ise; Arz-ı Mev'ud inancı çerçevesinde Nil'den Fırat'a kadar olan coğrafyada "Büyük İsrail" devletinin kurulması kararı alınmıştı.

Evet, Batı dünyasının onlara yaptığı kayıtsız şartsız destek sayesinde ilk elli yıllık planlarını gerçekleştirebildiler. Lakin ikinci elli yıllık planları tutmadı, yani 1897 de yapılan toplantıdan sonra aradan yüz yıldan fazla zaman geçmesine rağmen "Arz-ı Mev'ud"u hala gerçekleştiremediler. Dolayısıyla onların temel inancı olan Arz-ı Mev'ud projesinin akamete uğraması, bir manada inançlarının sarsılmasına da sebebiyet vereceğinden, bu durum doğal olarak Siyonist lobileri endişe ve telaşa düşürdü.

MÜSLÜMANLAR, YAHUDİLERLE SAVAŞMADIKÇA KIYAMET KOPMAZ

Müslim'in Sahîh'inde geçen bir hadîs-i şerîfte Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyuruyor:

"Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyamet kopmayacak, sonra yahudiler taş ve ağaç arkasına saklanmaya mecbur kalacak kadar aciz ve yenik duruma düşeceklerdir. Her ağaç ve taş; arakasında saklanan yahudiyi; 'Ey Müslim! Ey Allah'ın kulu! burada yahudi bir kimse var, gel ve onu öldür!' diyecektir. Ancak ğarkad ağacı müstesna." *(Müslim, Fiten: 82, No: 2922)*

Bu hadisi şerif kıyamete yakın ortaya çıkacak olan Müslümanlarla Yahudiler arasında yapılacak savaşı haber veriyor ve Müslümanların zaferiyle neticeleneceğini bizlere müjdeliyor. Gerçekleşecek olan bu savaşta bir Yahudi, şayet Müslümanların silâhından canını kurtarıp bir taşın veya ağacın arkasına saklanacak olsa, o taş veya ağaç dile gelip konuşacak ve yahudiyi kovalayan mücâhide, aradığı kişinin kendi arkasına saklandığını haber verecektir.

Günümüzde Siyonist İsrail'in başta Filistin olmak üzere Ortadoğu'yu ne derece ateş topuna çevirdiği malumdur. Bu Hadis-i şeriften anladığımıza göre; demek ki kıyamet alametlerinden biri olan bu savaşın gerçekleşeceği vakte kadar Yahudilerle Müslümanların mücadelesi devam edip gidecek ve neticede Yahudiler müthiş bir bozguna uğrayacaktır.

Çok enteresandır ki, Yahudiler -inanmadıkları halde- kendileriyle alakalı olan ayet ve hadisleri biliyorlar, hatta buna göre tedbir alıyorlar.

Mesela hadisi şerifte "Her ağaç ve taş; arakasında saklanan yahudiyi haber verecek, **ancak ğarkad ağacı müstesna**" buyruluyor ya, ne garip tir ki, İsrail'de bu cins dikenli ağacın dikilmesine müthiş bir şekilde ilgi gösterildiği artık herkesin malumudur.

Demek ki, inanmasalar ve itibar etmeseler bile yine de içleri rahat değildir. Çünkü geçmiş tarihi tecrübelere bakılınca, yaptıkları bunca katliam ve zulümlerin hesabının er geç kendilerine döneceğinin ve yaktıkları bu fitne ateşinin bir gün kendi başlarını da yakacağının az çok farkında olduklarından, "ne olur ne olmaz" diyerek *tedbiren de olsa bu ağacı* ülkenin her yanına *dikmeye devam ediyorlar.*

Onlar ğarkad ağacı dikmekle uğraşacaklarına, yaptıkları zulümlere bir son verseler daha isabetli hareket etmiş olurlar, bu durumda belkide kendilerini daha güvende hissederler. Çünkü zulümle âbâd olunmaz... Zalimin hasmı Allah'tır... Hiç Allah *(Celle Celâluhu)* ile hasım olunur mu?!

Filistinde ve Gazze'de yapılan katliamlar, o bölgeyi harap eden ve yaşanmaz hale getiren saldırılar elbet bir gün bumerang gibi geri dönecektir. O zaman değil sadece İsrail'i velev ki dünyayı baştan başa ğargat ağacı ile donatsalar yine de onları kurtaramayacak, akıttıkları kan ve gözyaşlarında bir gün boğulacaklardır. Gerçi onların bu zalimane ve kural tanımaz tavırlarına karşı artık diğer dünya ülkeleri de seslerini yükseltmeye, hatta desteklerini yavaş yavaş çekip tepkilerini göstermeye başladıklarına şahid oluyoruz.

BU ZULME TÜM DÜNYA TEPKİLİ

Siz bakmayın Siyonist İsrail'in Filistin ve Gazze'de yaptığı katliamların sadece İslam dünyasında tepki oluşturuyor gibi göründüğüne, İsrail'in yıllar yılı bölgede uyguladığı ölçüsüz şiddet ve yapıp edegeldikleri haksızlıklar, tüm dünya ülkelerinde gizliden gizliye derin bir nefretin oluşmasına zemin hazırladı.

Bakın yakın zaman önce Filistin'in Birleşmiş Milletler'e sunduğu resmi tanınma talebi neticesinde, sembolik bir önem arzetmiş olsa da Birleşmiş Milletler'de Filistin'e gözlemci devlet statüsü verildi.

Filistin'in bağımsız bir devlet olarak tanımasında önemli bir kapı aralayan bu oylamaya, İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu'nun şiddetle karşı çıkmasına, ayrıca Filistin'in yaptığı bu talebin kabul edilmemesi yönünde İsrail ve ABD'nin keskin muhalefetine rağmen, yine de Birleşmiş Milletler genel kurulunda 138 tane Devlet bu karara 'evet' oyu kullandı. (İnşallah bu karar işgalin sona ermesine ve Filistinlilerin meşru haklarını elde etmesine kapı aralar.)

Bakın bu hadise çok önemli tarihi bir olaydır. Çünkü Dünyanın önde gelen medya kuruluşlarının genelde Yahudi sermayesinin kontrolünde ve onların hükümetler üzerinde ne derece etkili olduğunu düşünürsek, "evet" oyu kullanan 138 Devletin hükümetleri; "bu medya kuruluşları acaba aleyhimizde bir kampanya yürütürler mi, hakkımızda yapılan asılsız haberlerle bizi yıpratırlar mı?" endişesiyle hareket etmeden, üstelik

Amerika ve İsrail'in baskısına rağmen saflarını belirlediler ve Filistin için "evet" diyebildiler.

Bu demektir ki; dünyanın gözü önünde Siyonist İsrail'in Filistinlilere yaptığı bu zulümler, artık diğer ülkelere de "illallah" dedirtti. Daha şimdiden bu kadar ülke, onların bu "keyfe mâ yeşâ" tavırlarından yaka silkmiş durumda...

Demek ki, herkesin gözü önünde cereyan eden bu zulme karşı dünya kamuoyunda oluşan tepki dalgası zamanla öylesine büyüyecek, yapılan vahşet ve zulümler devam ederek öyle bir raddeye gelecek ki, bu haddi aşan zorbalıklar karşısında -tabiri caizse- ağaçların ve taşların bile canına tak edecek, sonunda onlarda buna tahammül edemeyip (Hadisi şerifte buyrulduğu üzere) dile gelerek arkasına saklanan bu zalimler gürühunu ihbar edecekler.

HELE SİZ ORAYA BİR TOPLANIN BAKALIM

Yukarıda zikrettiğimiz bu hadisi şerife rastlayan bir haham, müslüman bir ilim adamına bunu sormak istiyor. İlk fırsatta da karşılaştığı bir müslüman âlime soruyor:

Hadis kitaplarında sizin Peygamberinizin böyle söylediğine dair bir hadis gördüm.

Bunu okuyunca çok merak ettim doğrusu. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Çünkü biz dünyanın her tarafına yayılmışız, kimimiz şurda kimimiz buradayız, deyince o İslam âlimi hahama cevaben diyor ki:

Doğrusunu istersen bu Hadisi Şerifle ilk karşılaştığım zaman "acaba bu nasıl mümkün olacak?" diye, ben de çok merak etmiştim. Zîra dediğiniz gibi, siz dünyanın her tarafına yayılmışsınız. Ama ne zaman ki gelip bir şekilde Filistin'de İsrail devletini kurdunuz, işte o zaman bir kez daha anladım ki benim Peygamberim'in her söylediği Haktır ve gerçektir. Hele siz oraya bir toplanın bakalım, sonrası Allah Kerim...

Hadis kabul etmeyen bir çok naylon müctehidin olduğu günümüzde, bu Hadisi Şerifi de bir bahane bulup kabul etmeyenler olabilir. Tabi dileyen dilediği gibi inanabilir ama şunu ifade edelim ki; tüm İslam aleminde kaynak Hadis Kitabı olarak kabul edilen "Kütübü Sitte"nin, en muteber ikinci hadis kitabı olan "Sahih-i Müslim'de bu Hadisi Şerif geçiyor. Ve birçok Müslüman tüm kalbiyle bu hadisi şerife inanıyorlar.

Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* asırlarca öncesinden nübüvvet dürbünüyle bu günlere bakarak pek çok haberler vermiştir. İstanbul'un Fethi de bunlardan biridir.

Vakit saat gelince nasıl ki köhne Bizans fethedilerek Efendimizin bu mucizesi tahakkuk ettiyse, vakti gelince bu hadisi şerifte verdiği haber de mutlaka gerçekleşecektir. O Muhbiri Sadık'tır. Ne buyurdu ve duyurduysa hepsi Haktır ve gerçektir.

Tabi şunu da kendimize sormadan geçmeyelim. Hadisi şerifte haber verilen, kıyamete yakın gerçekleşecek olan bu büyük savaşta galip gelecek olan Müslümanlar acaba hangi vasıflara sahip Müslümanlar olacaktır?..

Dinini tam bilmeyen, Kur'an'dan pek haberi olmayan, Müslim'de geçen bu Hadis-i şerifi belki de hiç duymamış olan bir Müslümana bu zafer nasip olur mu, ne dersiniz?..

Henüz bu hadisi duymayan bir Müslüman acaba, ağaç ve taşların **'Ey Müslim! Ey Allah'ın kulu! burada yahudi bir kimse var, gel ve onu öldür!'** çağrısını duyabilir mi?..

Onun için biz önce, ağaçların ve taşların nida edeceği "Müslim ve Allah'ın kulu" vasıflarına haiz Müslümanlardan olmaya bakalım. Hayatımızı Kur'an ve Sünnete göre tanzim edip Sırat-ı müstakîmden ayrılmayalım inşAllah...

Yazımı, çok enteresan bulduğum yıllar önceki bir haberi sizinle paylaşarak bitirmek istiyorum.

Efendim bundan yıllar önce gazeteciler, İsrail Devleti'nin (9. cumhurbaşkanı olan) o günkü başbakanı Şimon Peres'e "Kur'an-ı Kerim, sizin devletinizin yıkılacağından haber veriyor" diye hatırlattıklarında, Peres şu şaşırtıcı cevabı veriyor:

"Kur'an'ın bahsettiği Müslümanlar gelsin, düşünürüz." *(Tercüman Gazetesi, Ergun Göze, 1986)*

Mevla Teâlâ cümlemizi Kur'an ahlâkıyla mutasıf, istikamet üzere daim eylesin.

Başta Filistin olmak üzere, dünyanın her neresinde mazlum, boynu bükük Müslüman kardeşlerimiz varsa, Rabbim hepsine yardım ederek vatanlarında emniyet ve huzur içerisinde yaşama imkân ve fırsatları ihsan eylesin. Amin!

Fi emanillah!

ALİ ULVİ UZUNLAR

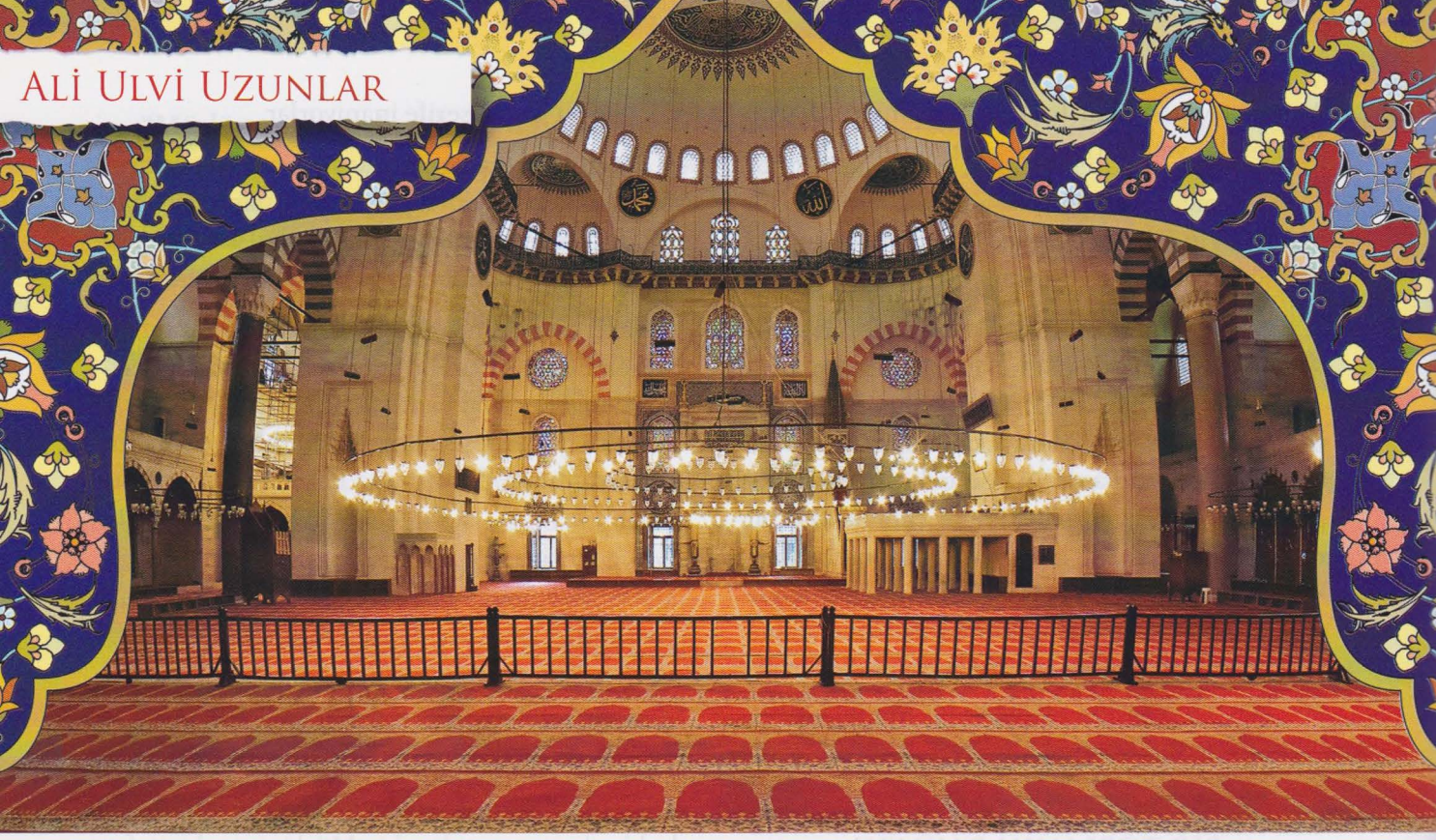

HOCAEFENDİLERİMİZ VE MESCİDLERİMİZ

Muhterem okuyucularımız, bu haftaki yazımız diyanet tarafından din görevlisi olarak nitelendirilen aslında toplumumuzda Hoca Efendi olarak hitap edilen peygamber varisi bir sorumluluğu yerine getirmeye çalışan muhterem şahsiyetler de olması gereken vasıfları ve camilerimizin, mescidlerimizin nasıl kullanılacağı ile ilgili müzakereler yapacağız...

Allah *(Celle Celalühü)*, Kainatın Efendisi Hz. Muhammed *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* Efendimizi yeryüzüne rehber olarak gönderdi. Onun rehberliğiyle karanlık aydınlığa kavuştu, şirk ve küfür tortuları birer birer ayıklandı ve insanlık saadete erdi.

Allah Resülü *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* Hak davaya inanmış ve gönül vermiş müminleri, yine bu davanın kalbi olarak inşa ettiği mescidinde topladı. İşte İSLAM'ın dünyevi ve uhrevi olarak her türlü meselesinin paylaşıldığı, ibadetlerin topluca tek yürek olarak ifa edildiği mekanı MESCİT oldu. Müminlerin emiri ve önderi olma sıfatıyla Resüllallah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* aynı zamanda mescidin de imamıydı. O muhteşem imam mescidinde her daim sağladığı ilahi ahenk ve insicamla adeta cennetin bir örneğini mescit görünümünde biz ümmetine sundu. Müminler orada emindiler, huzurluydular. Allah Resulünün yanında geçirdikleri her dakika, her saniye, ahirete ait nefhaların doldurduğu bir umman gibiydi. Mescide gelen her mümin yıkanıyor, arınıyor, daha mescide adımını atar atmaz sevap rahatlığıyla mest oluyordu. Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'in mübarek dudaklarından dökülen inci gibi değerli sözler, birer müjde gibi müminlerin gönüllerinde yayılarak, vahyin olgunlaştırıcı tesirini oluşturuyordu. Resullulah'ın *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* o mübarek simasında dünya ve ahiretin tüm güzelliklerini temaşa eden sahabe, Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'e olan aşklarının ifadesi olarak; "ANAM, BABAM SANA FEDA OLSUN YA RESÜLALLAH!" diyecek duruma gelmişlerdi. Böylece her yer, müminlerin kalplerinden süzülen takva zerreleriyle baştan başa inşa ediliyor, bu haliyle mescit vahdetin, adaletin ve bereketin merkezi haline geliyordu. Yeryüzünün ilahi nabzı orada atıyordu. Orada herkes, her şey, Allah'ı *(Celle Celalühü)* tesbih ve takdis ediyordu.

Asr-ı saadette cahil bir topluluğa gönderilen Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'in tesis ettiği kardeşliğin temeli Allah'ın *(Celle Celalühü)* rahmetiydi. Rahmetin Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* ile tecellisiydi.

Rabbimiz ayet-i kerime de şöyle buyurmuştu:

"Allah'ın rahmeti sayesinde sen onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer kaba ve katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi."[1]

İşte Allah *(Celle Celalühü)* ve Resülünün *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* bize sunduğu MESCİT ve HOCA EFENDİ - İMAM gerçeği ve misali budur.

Muhterem OKUYUCULARIM!

Arap lisanında secde edilen yer manasına gelen mescid kelimesiyle isimlendirilen ibadethanelerimiz toplumumuzda toplanma, mefhumen toplanılan yer anlamında cami olarak isimlendirilmiştir.

Camilerimiz, MESCİDLERİMİZ kardeşliğin son noktaya çıktığı, şeytanın ameli olan sınıf ayrılığının, gurur ve kibrin kapıda bırakıldığı, zenginin fakirin, amirin memurun, komutanın sivilin bir safta omuz omuza Allah'ın *(Celle Celalühü)* rahmetinde kaybolup dirildiği ilahi mekanlardır.

Camilerimiz, mescidlerimiz uhrevi ve dünyevi sıkıntıların çözüm bulduğu, eşiyle problemi olanın geldiği, işiyle problemi olanın geldiği, huzursuz olanın geldiği, maddi ve manevi sıkıntısı olanın geldiği, yardıma muhtaç olanın geldiği, dil ırk makam gözetmeksizin her türlü insanın gelince huzur ve çözüm bulduğu mekanlardır. Her ne kadar camilerimiz ve imamlarımız bir takım huzurlu ortamı sevmeyen mihraklarca kitle iletişim araçlarında uzun bir müddet kötü gösterilmeye çalışılsa da nurun karanlığa üstünlüğü gibi, halkımızın ve gençlerimizin sağduyusu cami cemaatimizin çoğalarak ve gençleşerek imanın ve ibadetin dinamizm kazanması şeklinde ortaya çıkmıştır.

Dostlar bendiniz Kocatepe camiinde, Bayrampaşamızda İmam Hatibim. İmam ve müezzinler olarak biz de insanız. Bizim de hiç şüphesiz eksik ve kusurlarımız var. Ancak biz, Resülüllahı *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* ve Hz. Bilal-i Habeşi'yi temsil etme makamında olmanın ağır sorumluluğu ve idrakiyle her zaman sizlere iyiliği emredip, kötülüğü nehyetmekle vazifeliyiz. Her şeyden önce özellikle İslami konularda bizlere tevcih ettiğiniz mesele ve suallerinizi dosdoğru cevaplamak ve sizleri hakkıyla aydınlatmak zorundayız. Sizlerinde bizi, vahyi gerçekler doğrultusunda ikaz etme ve düzeltme gibi sorumluluklarınız var. Yani siz ve biz birbirini yıkayan eller gibi olmalıyız. İyi niyetle ve samimiyetle birbirimizi yıkamalıyız.

Din görevlisi, Hoca Efendi tertemiz ve leke kabul etmeyen bir elbise gibidir. Din görevlisi sosyal olmalıdır. Cematinden hasta olanları, vefat edenleri, borçlu olanları, yeni çocuğu olanları, evlenenleri, çocuğunu sünnet ettirenleri takip etmeli gerektiğinde tebrik edip, gerektiğinde ise uhrevi telkin terapileri yapabilmelidir. Din görevlilerimizin bu tür davranış ve kaynaşmayı sergileyebilmeleri içinse, cematimizin, imam ve müezzinine gereken değeri veren, onu Allah *(Celle Celalühü)* rızası için gönülden sevip, kollayıp aleyhinde dedikodu yapmayan nitelikte ve özellikte olması gerekir. Toplumda sadece diyanet mensubu olanlar Hoca Efendi gözüyle değerlendirilmemelidir. Nice ehli ilim, ehli hal vardır ki resmi bir hoca efendiden Allah *(Celle Celalühü)* Katında belki de daha üstündür. Üstünlük takva iledir. Dolayısıyla değindiğimiz konular sadece resmi kadrolar için değil, toplum içinde hocaefendi vasfıyla muttasıf zat-ı muhteremler içinde aynı derece ehemmiyete haizdir.

"Siz nasılsanız, öyle yönetilirsiniz" hadis-i şerifi fehvasınca diyebiliriz ki, "siz nasılsanız, imamınız da öyle olacaktır." Fedakarlık karşılıklı olduğu takdirde bir anlam ifade eder. Allah Resülü bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki;

"Şüphesiz Allah Teâlâ Hazretleri, insanlara hayrı öğretenlere rahmetiyle tecelli eder, melekleri, semavat ehli, hatta yuvasındaki karıncalar, denizdeki balıklara varıncaya kadar yer ehli bunlara dua ederler."

Aziz dostlarımız şu yazıyı okurken bir tefekkür edelim..

Şu fitne asrında kendimizin ve çocuklarımızın, ailemizin cehennem ateşinden korunması için her daim akan ve çeşme gibi kana kana manevi feyz ve bereket içtiğimiz hoca efendilere ihtiyacımız var. Bakınız! son zamanlarda özellikle ramazanlarda hatimlerle teravihler kılınan camilerin sayısı hızla artıyor. Müminler olarak bizler huşuyla Rabbimizin huzurunda Onun manevi atmosferini derin derin, uzun uzun hissederek namaz kılmanın huzurunu yaşıyoruz. Yapılan bu ibadetler ve emniyet içerisinde ibadetlerimizi icra ettiğimiz camiler bizim için büyük nimetlerdir. Gaflette olmayalım. Namaz için camiye cemaate koşalım, müminler olarak saflarda ruhen ve bedenen kenetlenelim ve Rabbimizin huzurunda arınıp saadete erelim.

1) Ali İmran Sûresi: 3/159

ADEM ŞENER

Ebû Hureyre *(Radıyallâhu Anh)***dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **şöyle buyurmuştur: "Allâh-ü Sübhânehû:**

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَقُولُ اللهُ سُبْحَانَهُ: اَلْكِبْرِيَاءُ رِدَائِي وَالْعَظَمَةُ إِزَارِي، مَنْ نَازَعَنِي وَاحِدًا مِنْهُمَا أَلْقَيْتُهُ فِي جَهَنَّمَ.»

'Büyüklük Benim ridâm (kaftanım)**, ululuk da Benim izârım** (peştemalım konumunda)**dır. Bunlardan herhangi biri hakkında Benimle çekişmeye kalkışanı cehenneme atarım' buyurmuştur."** (İbni Mâce, Zühd:16, no:4174, 2/1397; Ebû Dâvûd, Libâs:29, no:40-90, 2/456)

KİBİR

Kibir sözlükte büyüklük, ululuk, kendini büyük görme, başkalarından üstün tutma, büyüklenme anlamlarını taşır.

Kibir; nefsin kendisinin yüksek bir seviyede olduğunu düşünmesidir. Kalbin ahlakındandır fakat etkisi dışta olur. Kibrin aslı, kendini başkalarından üstün görmek, iyi bilmek ve kalben bundan sevinç duymaktır. Kalpte meydana gelen bu sevinç ve neşe havasına kibir denir.

Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* buyuruyor ki:

"Kibir havasından Allah'a sığınırım."

Bir kimsede kibir havası meydana gelince, başkalarını aşağı görür ve onlara hizmetçi gözüyle bakmaya başlar. Öyle ki, bazen onları hizmetine bile layık görmez. Bu, kendini Allahü Teâlâ'dan bile yüksek görmek derecesinde büyük bir kibirdir.

Zira Allahü Teâlâ, herkesi kulluğuna ve kendisine secdeye kabul etmektedir. Kibirli kimse bu dereceye gelmese de, yürürken ve otururken öncelik gözetir. Giderek öğüt kabul etmez. Kendisine öğütte bulunanlara öfke ile söylenir. Bir şey öğretmeye kalkışıldığında kızar; insanlara başka bir mahlûkatmış gibi bakmaya başlar.

Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'e: "*Mütekebbir kimdir?*" diye sordular. Şöyle buyurdular:

"Hakka boyun eğmeyen ve insanlara hakaret gözüyle bakan kimsedir."

Kibir, kul ile Allahü Teâlâ arasında büyük bir perdedir. Bütün kötü huylar bundan doğar, insanı bütün iyi huylardan uzaklaştırır. Zira efendilik, kendini üstün görmek ve gururlanmak gibi huyları kendisinde bulunduran kimse, kendisi için istediğini, diğer Müslümanlara layık görmez. Bu ise mü'minlerin sıfatı değildir. Kimseye alçak gönüllü davranmaz. Bu da günahtan sakınanların hali değildir. İnsanlar, kendilerinde üstün bir özelliğin bulunduğunu anlayıp, başkalarında bulunmadığına inandıkları için büyüklenirler.

KİBRİN BAZI BELİRTİLERİ ŞUNLARDIR

Önünden ayağa kalkınmasını veya ayakta durulmasını istemek. Onun için Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* kendisi için ayağa kalkılmasını istemezdi.

Başkasını ziyaret etmemek, kendi ziyaretine gelinmesini istemek.

Yanında fakirlerin oturmasını istememek. Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* eline fakire verir ve fakir elini çekmeden o çekmezdi.

Kendi evinde iş yapmamak. Resulullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* evlerinde meydana gelen her işi kendileri yaparlardı.

Evinin ihtiyaçlarını bizzat evine götürmemek. Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* eşyasını evine kendisi götürür ve elinden almak isteyenlere; **"Eşyayı sahibinin götürmesi daha iyidir"** buyururdu. Hz. Ebu Hüreyre *(Radıyallahü Anh)* şehrin emiri iken odunu sırtına yükleyip götürür ve yolda "*Emirinize yol verin*" derdi.

Süslü elbise giymeden dışarı çıkmamak. Yalnız her zaman için güzel elbise kibrin belirtisi değildir. Zira bazı kimseler her şeyin iyisine ilgi gösterirler. Yalnız iken de iyi elbise giyen, iyi elbiseyi kibir için giymiyor demektir. Bazı kimseler de eski elbiselerle kibirlenirler. Zira bu şekilde kendilerini zahid gösterirler.

Resulullah *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurdu:

"Bir kimse ayakkabısını kendi diker, yamalı ayakkabı giymekten utanmaz, bineğine kendisi biner, koyununu kendisi sağar, zavallı kimselerle oturup kalkmaktan utanmazsa Allahü Teâlâ ondan kibri alır."

KİBRİN YEDİ SEBEBİ VARDIR

Sebep ilimdir: Kendini âlim zanneden kimse, başkasını aşağı görür. İnsanlardan riayet, saygı ve öncelik bekler. Bunlardan birisi yapılmasa hayret eder ve incinir. Birisine iltifat etmesi veya davetine gitmeyi ona minnet sayar. Allahü Teâlâ yanında kendini başkasından ileri bilir. Başkasının onun sayesinde cehennemden kurtulduklarını zanneder. Bunun içindir ki, Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"İlmin afeti, kendini büyük görmektir."

Gerçek âlim için ise durum tam tersidir. İlmi sayesinde gerçekleri görür ve yerini anlayıp büyüklenmeye yeltenmez.

İlim iki çeşittir:

Hakiki ilim olan dini ilim. Bu ilimden kibir meydana gelmez. Bilakis gerçekleri öğrendiği için dertlenip ızdırap duyar. Fakat tıp, fen, astronomi, nahiv, lügat, münazara vs. gibi ilimler kibri arttırır.

Allahü Teâlâ'nın sevdiği en değerli ilim fetva ilmidir. Zira insanların ona ihtiyacı vardır. Ancak yalnız fetva ilmini okuyup diğer ilimleri okumamak kalbi karartır ve kibir meydana gelir.

Ancak vaizlerin içerikten çok anlatım özelliklerine dikkat etmeleri, süslü-püslü kelimeler kullanmaya çalışmaları, insanları heyecan ve galeyana getiren sözler söylemeleri, mezhepler arasındaki ince farkları dile getirip taassubu artırmaları kalpte kıskançlık ve kibir tohumlarını eker.

Kur'an-ı Kerim tefsiri, hadis-i şerif ve geçmiş büyüklerin hayatları gibi faydalı ilimler. Bu ilimlerden de kibir meydana gelebilir. Zira bazıları bu ilimleri, başkasına üstünlük ve bilgiçlik taslamak için okurlar.

Sebep zahitlik ve ibadette kibirlenmektir: Abid, zahid ve sofuların kibirden kurtulmaları zordur. Başkalarının kendilerini ziyafet etmelerini sever, ibadetleri için insanlara minnet ederler. Başkalarının mahvolduğunu, kendilerinin ise affedildiklerini sanırlar. Kendisini inciten birisine bir bela gelince, bunun kendi yüzlerinden olduğunu sanırlar.

Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* buyuruyor ki:

"Bütün insanlar helak oldu diyen de helak olur."

Yine Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* buyuruyor ki:

"Bir din kardeşini aşağı görenin günahı, son haddini bulmuştur."

Genellikle cahil abidler, kendilerini inciten kimselere, Allahü Teâlâ'nın rahmet etmeyeceğini sanırlar. Oysa kâfirler Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)*'i incittiler fakat Allahü Teâlâ dünyada onlardan intikam almadı. Hatta bazılarına Müslümanlığı nasip etti.

Öyle ise intikamlarının alındığını sanıp, kendilerini peygamberden kıymetli tutma gafletine düşmek ancak cahil abidlerin işidir.

Başkasından hayırlı olduğuna kesinlikle inanan kimsenin ameli batıl olur.

Kibir, âlim ve abidler için büyük bir tehlikedir.

KİBİR HUSUSUNDA ÜÇ TABAKA VAR

Birinci Tabaka: Kalplerinde kibir olmakla beraber, nefisleriyle mücadele edip, alçakgönüllülük gösterirler.

İkinci Tabaka: Kalbinde kibir vardır. Dilini de tutup kibir göstermez. "Ben herkesten aşağıyım" der. Fakat işlerinde kibir sayılacak şeyler yapar. Mesela yürürken veya otururken kendisine öncelik tanınmasını ister.

Üçüncü Tabaka: Kalben olduğu gibi, dili ile de belli eder. Kendini övüp başkasının noksanlıklarını ve hatalarını sayar. İlmini göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmaz. İlginç şeyleri öğrenip ilminin fazlalığını sergilemek ister. Bu anlattıklarımızdan tamamen arınmış çok az kimse vardır. Oysa Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* buyuruyor ki:

"Kalbinde zerre kadar kibir taşıyana cennet haramdır."

Sebep soy ve sopla olan kibirdir: Soy ve soptan dolayı hiç kimse başkasından üstün olamaz; seyyid veya hocazade olduğu için başkasını daha aşağı göremez.

Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* buyuruyor ki:

"Hiçbir beyaz çocuğunun, zenci çocuğundan üstünlüğü yoktur."

Yine Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* buyuruyor ki:

"Cehennemde kömür olmuş kimselerle övünmeyi bırakın. Yoksa pisliği kâh koklayan, kâh da ağzına alıp çiğneyen çocuktan da aşağı olursunuz."

Sebep güzellik ve yakışıklılıkla olan kibirdir: Bu en çok kadınlar arasında olur. Rabbimiz ayet-i kerimede şöyle buyuruyor:

"İnsanlardan (kibirlenip) **yüzünü çevirme. Yer**(yüzün)**de şımarık yürüme. Zira Allah her kibir taşıyanı, kendini beğenip öğüneni sevmez."**

Sebep zenginlikle olan kibirdir.

Sebep kuvvetlinin zayıfa karşı yaptığı kibirdir:

Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* buyuruyor ki:

"Kuvvetli olmak başkasını yenip yıkmak değil, belki nefsi arzularını yenmektir."

Sebep birisinin maiyetinde olmakla yapılan kibirdir:

Kendini büyük görmenin sebepleri bunlardır. Ama asıl görünen sebep düşmanlık ve kıskançlıktır. İkiyüzlülük de kibrin sebebi olabilir.

Zerre miktarı kadar dahi insanı cennetten uzaklaştıran kibir hastalığının tedavisi farzdır. Allahü Teâlâ'nın dilediği müstesna, hiç kimse bu hastalıktan arınmış değildir. Kibirden kurtulmanın birçok yolları vardır. Bu yolların temeli ve özü iki hakikatin, ilim ve amelin birleşiminden oluşur: Şöyle ki:

İlim ile: Büyüklük ancak Allahü Teâlâ'ya mahsustur. İnsan ise aciz, hakir ve zelildir. Bunu bilen kimse kibri içinden söküp atar.

Kendini tanımayan kimse, Kur'an-ı Kerim'deki şu ayetlere dikkatle baksın: Yüce Allah buyuruyor ki:

"Kahrolsun o inkâr eden kâfir insan. Onlar ne kadar da nankör şey. Allah insanı neden yarattı? Bir damla sudan (meniden) **yaratıp merhalelerden geçirerek ona insan şeklini verdi. Sonra** (rahimden çıkarmak için) **ona yolunu kolaylaştırdı. Sonra da onu öldürür ve kabre koyar. Dilediği zaman onu tekrar diriltir."**[1]

Allahü Teâlâ ayet-i celilede durumu belirtiyor ve ilk hali ile son hali arasındaki gelişmeleri bildiriyor. Onun ne kadar değersiz bir şeyden yaratıldığını anlatmak için "Onu neden yarattı?" buyuruyor. Yani insanın yaratıldığı şeyden daha hakir ve değersiz bir şey olmadığını belirtiyor.

Bu değersiz şeyden meydana gelen insanın kibirlenmeyi bir tarafa bırakıp, yaratanına ibadet etmesi gerekir, insanın yaradılış sebebi de yaratanını bilip, ona ibadet etmesi değil midir?

1) Abese Sûresi: 17-22

Meniden oluşan insan geliştikçe birçok şeye ihtiyaç duyar. Yani eksiksiz değildir. Yine çaresiz, zayıf ve muhtaçtır. Sonunda da ölüp gider. Bütün güzelliği, vücudu, duyu organları yok olur, çürür, kokuşur.

Öyle ki başkaları yanından geçerken burunlarını kapatırlar. Vücutça bu hale geldiği gibi ruhça da birçok yargılarla karşılaşır.

Bütün bunları göz önünde bulunduran bir kimse çeşitli halleriyle kibirlenip övünmez.

Amel ile: Her zaman ve her durumda alçakgönüllülüğü korumaktır. Peygamber Efendimiz *(Sallallahü Aleyhi ve Sellem)* yerde yemek yer ve yerken bir yere dayanmazdı. Namazın hikmetlerinden biri de rükû ve secde ile meydana gelen tevazudur. Zira secdede organların en değerlisi olan yüz, en aşağı şey olan toprağa konulur.

Demek ki kibre kapılmamak için, kibrin emrettiği her şeyin tam tersini yapmak gerekir.

Hasan Basri *(Radıyallahü Anh)* kendisiyle yürümek isteyenlere müsaade etmez, *"Belki kalp bundan bir şeyler kapar"* derdi.

Ebu Derda diyor ki: *"Arkandan ne kadar çok adam yürürse, o kadar Allah'tan uzak olursun."*

Kibre karşı koymanın uzun ve garanti yolu, dünyadaki kendi fonksiyonunu düşünmek, acizliğini idrak etmek ve ahireti unutmamaktır.

Bilmek gerekir ki, bütün güzellikler, zenginlikler, varlıklar, oğullar hep geçicidir. Dünyada her zaman yok olma tehlikesi ile karşı karşıyadır. O halde biraz sonra yok olacak bir şey için kibirlenmek akıl kârı değildir.

İlim ve ibadetten dolayı yapılan kibrin hem tedavisi daha zor, hem de azabı daha çoktur. Âlime büyük değer verildiği gibi, mesuliyet ve azabı da daha ağırdır. Bunun için gerçek âlim ve şeyhler daima alçak gönüllü olurlar. İbâdetin en büyüğü alçak gönüllülüktür.

Allahü Teâlâ bizleri kibirden ve kibre götürecek hal ve davranışlardan muhafaza eylesin. Tevazuda daim ve riyadan salim kılsın.

Rabbim yar ve yardımcımız olsun... (Âmîn.)

SALİH MEMİŞOĞLU

CİNLER, SİHİR, BÜYÜ VE NAZAR HAKKINDA BİLİNMEYENLER

Allah'ın *(Celle Celâluhu)* rahmeti ve bereketi üzerinize olması dileğiyle bu ayki yazımıza başlamak istiyorum.

Geçtiğimiz aylardaki yazılarımızı okuyan ve bizi televizyonlar da izleyen birçok kişinin ortak sorularına cevap vermek isterim. Sorulan sorular genelde şunlardan ibaret:

1- Dünyada cinler var mı? Ne yer ne içerler? Veya hayatları nasıldır?

2- Sihir ve büyü var mı? Varsa nasıl tesir ederler veya belirtileri nelerdir?

3- Cinlerle tedavi mümkün mü? Mümkünse nasıl yapılır?

4- Nazar var mı? Varsa nasıl tedavi edilir ve nasıl korunmalıyız?

Şimdi bu sorulara açıklık getirecek olursak cevaben:

Birinci sorumuzun cevabı: Cin kavramı gizli gözle görülmeyen elle tutulmayan ve ateşin dumanı tarafından yaratılmış bir varlıktır ve bütün semavi dinlerde mevcuttur ki; kimisi ruh der kimisi şeytan der kimisi enerji der. Latinler ise bu

isme *genius* der. Bunlar da kendi hallerinde yerler içerler ve evlenirler. Onlar da hayatlarında bazı acılı ve neşeli anlar yaşar. Mesela onlarında Müslümanları Kuran dinler kafirleri ise müzikle tatlanırlar.

ÇOK HIZLI HAREKET EDERLER

Cinlerin de insanlar gibi yeryüzü sakinleri olduğunu Kuran-ı Kerim haber vermektedir. Kutsal kitapların hepsi kafir cinlerin büyüğü olan iblis isimli şeytandan bahseder. İnsanları sapıtmak ve onlara zarar vermek içinde her şekle girer ve zarar verirler. O kadar hızlı hareket ederler ki, bir anda bakarsınız dünyanın başka bir ucundan akar gelir.

Mesela bu konuda ben bazı seanslara katılırım. Daire kurma gibi işlemler yapılırken, bir hastayı doktor tedavi ederken ben de orada bulunurum. Kişi bayılıyor ve şam'daki bir evden bahsediyor. Maymun şekline giren cin taifesinden bir cin veya enerji ne derseniz deyin senin beni yakmayacağını bilirsem senin evine konulan ve sana yapılan muskayı gelip bulurum diyor bu esnada ben daireyi kurdum ve seansı doktorun gözetiminde hazırlayıp davet ettim. Davete semud kavminden adı sueyban olan cini hasta gördü ben sordum önce imana davet ettim bana ben yuhannaya bağlıyım diyerek iman edemeyeceğini söyledi o zaman muskayı evde bul diye ayetle bul diye tehdit ettim bir de baktım ki dairede olan hastaya muska yastığının içinde demiş ve hasta kalkıp muskayı yastığın içinde buluyor.

Bu olay bir ifrit yani kafir cinin irtibatıyla bulunur ama kafir cin oldukları için bazen de yalan söylerler yani şunu söylemek için bu olayı anlattım şamdan suriyeden bir dakika içinde davetiyeye icabet ediyor evi arayıp muskayı bulabiliyor onun için onlar çok hızlı hareket ederler.

YEME - İÇMELERİ

Yeme içmelerine sıra gelince; onların Müslümanları badelenirler yani şerbet içerler, kafirleri ise tezek kemik veya yuğşen denen dere kenarlarında bulunan leşlerle beslenirler. Ben bu konuda bunlardan kurtulmanın bir yolu olduğunu size sadece kelimeyle anlatayım. Her ne olursa olsun faydası olur.

Bir bardak su veya zemzem olabilir Cin Sûresi, Rahman Sûresi ve Hud Sûresi 1-5 arası 1 Ayetel kürsi, 11 Fatiha okuyup o suyu 7 bardak çoğaltarak 7 gün sabah tan yeri ağarmadan veya güneş batmadan içerlerse biiznillah şifa bulunur.

Geçelim ikinci cevabımıza:

Önce bu konuda yüce kitabımız ne diyor ona bakalım! Mesela Bakara Sûresi 102. ayet bu konuda biz Müslümanlara yeter. Felak, Nas Sûreleri evet büyü vardır ama Allah *(Celle Celâluhu)* istemezse hiçbir şey tesir etmez. Daha önceki yazılarımızda bunları yazdım ama yine de az da olsa değinmek isterim.

Mesela Peygamber Efendimiz *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'e yapılan büyü zigervan kuyusunda bulundu.

Bazen insanlar kendi kendilerine büyü yaparlar mesela bir kızın hocaya gittiğini ve hocanın kısmetini açmak için siyah bir ipe 41 düğüm atılıp o ipi 3 yol ağzı olan bir yerde bir taşın altına koyacağını söylemiş kız da aynısını yapmış ve baş ağrısından inim inim inlemeler başlamış. Gece yatağına birilerinin geldiğini, sesler duyduğunu anlatınca ben de kendi çözümümle baktım ve o ipin sihre dönüştüğünü öğrendim zaten unutmuştu ben söyleyince aklına geldi sonra gereken işlemleri yapmasını söyledim 3 günde kızcağız kendine geldi. Yani bu işleri iyi bilmek lazım hemen her ufak şeyde hocaya gitmemek lazım. Evlilikler, doğumlar, ölümler Allah'ın *(Celle Celâluhu)* levhi mahfuzunda belirlenmiştir. Ama birileri bir şey yaparsa onunda büyüsünü bozmak için yolları vardır Kuran'dan çıkmamak lazım.

YAŞANAN İBRETLİK OLAY

Mesela bir doktorla günün birinde bir eve gittik genç bir çocuk bir kızla nişanlanmış burasını iyi anlamaya çalışın genç çocuk nişanlısından kaçıyor. "*Neden böyle davranıyorsun*" diye sorduk. Diyor ki "*Ben o kızı kardeşim gibi seviyorum ona ısınamadım ama ondan da ayrı duramıyorum ve her gece onun annesi rüyama giriyor ve bana bir bardak su veriyor ben de içiyorum sabahleyin kalktığımda 1 saat başım ağrıyor ve düğün günü yaklaştıkça sıkıntılar başlıyor.*"

Ben orada acaba bunlara bir şey mi yapıldı diye araştırırken bakın ardından ne çıkıyor! Çocuk 14

yaşındayken bayılır ve bir hocaya gider hoca da çocuğun annesine sen bir doğum yapılan hastaneye git ve orada kız çocuğu doğurmuş olan 3 ayrı annenin sütünden iç diyor ve kadında uyguluyor ve onlar da kardeş oluyorlar sonra da o annenin kızını oğluna alıyor oysa *onun süt kardeşi oluyor* ve işi çözüyoruz tabii ardından işler karışıyor ve ağlaşmaya başlıyorlar.

Yani ne kadar yalan ve hurafelerle dolu bir dünya da yaşıyoruz eğer anlamasak iki kardeş evlenecekler Allah *(Celle Celâluhu)* korusun. Onun için çok iyi ve sağlam bilgilerle hayatımızı yönlendirmeliyiz.

CİNLERLE TEDAVİ MÜMKÜN

Üçüncü sorumuzun cevabına gelince: Ben sizin yerinizde olsam önce doktorlarla tedavi yolunu araştırırım sonra olmazsa alternatif olabilecek arayışlara girerim.

Evet cinlerle tedavi mümkün. Sonuçta cinlerin varlığını haber veren dini kaynaklardır. Bunlardan rahatsız olanlara tıpta atipik algılama denir. Mesela incilden bahsedeyim; matta ve luka. İncillerinde yazdığına göre cinler tarafından delirtilmiş kabirlerde yatıp kalkan aylak dolaşan bir kimseyi Hazreti İsa cinleri kovarak tedavi etmiştir. Ayrıca cinlerin sara hastalığına, deliliğe, dilsizliğe sebep olduğu Hazreti İsa'nın cine tutulmuş dilsiz bir adamın cinini kovarak iyileştiğini luka 9/3234, matta 12/22/ 29, markos 3/20 incillerinde anlatılmaktadır.

Hazreti İsa *(Aleyhisselam)* cinleri çıkartma işlemini görev olarak havarilerine de vermiştir. Bunu anlatan bölüm incilde şöyle geçer: Ve cinleri çıkarmaya kuvvetleri olsun diye 12 kişiyi tayin ettik.

Bizim inancımıza göre ise imamı şibli şöyle demiştir: Bir kadın oğlunu Rasulullah'ın *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* yanına getirir ve "*ey Allahın rasulü bu çocukta delilik var! Ara ara hastalığı tutar*" der ve Peygamberimiz onun göğsünü mesheder ve şifa bulur.

Bir gün Peygamber Efendimiz ile *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* beraber bir sefere çıktıklarında bir kadın Rasulullaha yanaşır ve bu oğlumu her gün 3 defa şeytan hasta yapıyor der. Peygamber Efendimiz çocuğu kucağına alır bineğinin ön tarafına oturtur ve 3 kere "*uzaklaş ey Allahın düşmanı ben Allahın elçisiyim*" buyurur sonra da çocuğu annesine verir. Peygamberimiz *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)*'in dönüşünde aynı kadın Peygamberin yolunu gözler ve yanına 2 tane koç alır ve "*ey Allahın rasulü o günden beri çocuk düzeldi ben bu 2 koçu sana hediye etmek istiyorum*" der. Peygamber Efendimiz *(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)* koyunlardan birini kabul edin der ve alır.

Evet cinlerle tedavi mümkün ama ehli olmak lazım çünkü bilinmeyen bir enerjiyle karşı karşıya iseniz neyin ne olacağını bilmezseniz hem hastaya hem de kendinize zarar verirsiniz.

Ben bir gün bir doktorla hocaya gittim. Sadece cin çıkarma seansını izlemek için. Ne görelim! Kocaman bir sopa hastanın sırtına vurarak ey cin çık ey cin çık diye kadının sırtını simsiyah etmiş yanında bir de kocası var o da seyrediyor sanki ben senden hırsımı alamadım döv hoca döv diyor. Biz de dayanamadık sorduk "*sen de bu ilim var mı böyle olur mu bu iş*" diye... Adam ağzında sigara elinde çay bardağı "*siz anlamazsınız bu iş böyle olur*" diye cevap vermez mi!..

Hayır o iş böyle olmaz deyip ona bir örnekle insanın üzerinden cinler bu yöntemle çıkar deyip gösterdik. Hoca şaşırdı "*bu ne kolaymış dedi ve ardından akşamları hanımla kavga ediyoruz onun sinirini bunlardan çıkartıyorum rast gelir bir kişi düzelir o da reklam oluyor demez mi*" vah vahhh...Ne hallere kaldık dedik ve oradan ayrıldık.

Ben yurt dışında bir çok cin veya 3 harfli veya enerji, ismine ne derseniz deyin çıkarma seanslarına katıldım. Mesela genelde bir kilise de papazın kız üzerinden cinin çıkarma anında gözcü oldum ve tevratı kullandı ama cin hastayı daha fena yaptı ve hasta üzerini soyup hemen papazın üzerine atladı ve idrarını yaptı papazın zorlandığını gördüm ve uzaktan müdahale ettim ve kız bana döndü "*işte sen işte sen*" diye almanca söyledi ve kendine geldi.

Almanya'da bir çıkarma seansında bulundum. Orada bu işle uğraşan 3 papaz 1 rahip ve 1 faslı vardı. Bir kombizon kurup hastaları sıraya koyup yanlarında bir doktorla beraber harikulade tedavi yaptılar şahit oldum. Bu işler çok zordur önce hastanın hazırlanması lazım sonra hastanın üzerindeki cinin hangi kavime ait olduğu bilinmesi lazım ki; o kavmin padişahı ile görüşmek lazım sonra eften püften yalandan cinlerle konuşmak öyle elemtere fiş kem gözlere şiş ile bu işler olmaz

ve kişi abdestli olacak davetiyesi kuvvetli olacak ve cinin ismini bizzat kendisi duyacak çünkü isminde bir harf eksik olsun bir daha o kurukan daireye gelmez.

Ben bu konuda sizlere küçük bir iki örnek vereyim bunu herkes yapabilir eğer olmazsa hastayı bırakıp eziyet etmemek lazım ve bu konuları mümkünse mecburiyet hariç uygulamamak lazım. Bir hasta evde bayıldı veya baygın halde yatıyor sesi çatallaşarak kalınlaşarak abuk sabuk isimler söylüyor veya Kuran'a, İslama küfürler ediyorsa:

Hemen bir bardak suya Ayetel kürsi okunur yarısını işlemi yapan kişi içer yarısını hastaya içirir. İçmezse suratına döker eğer şiddetlenirse bir kağıt üzerine bir daire kurar bir kenarını açık bırakır o kağıdı elinin içine alır ona 11 sefer ya **ALLAH ya FETTAH el AZİM el KERİM** der ve o kağıdı hastanın gözünün önünde yakar ve o anda hasta kalkar kendine gelirse işlem bitmiştir. Aksi halde eğer hasta kendine gelmezse bir bardak suya 3 sefer **estade esade mezcalin ya hüddam** deyip suratına atarsınız.

İkinci işlem ise böyle bir hastanın yanında az bir şey defne yaprağı yakıp hasta üzerine **Cin Sûresi veya Ayetel kürsi** okunur hasta bağırmaya başladığında 3 sefer **lailahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin** dersiniz ve üflersiniz. Eğer kendine gelmezse sağ elinin bileğine tutarak **üskün üskün üskün desturu ya gamisin** dersiniz.

Bakın bunlar mecbur kaldığınız anda olacak çünkü bunların bir kısmı doktorluk olursa yaptığınız işlemler boşa sayılır ve hastaya eziyet edersiniz.

NAZAR VARDIR VE HAKTIR

Dördüncü sorunun cevabına gelecek olursak evet nazar vardır ve haktır. Bu konuda bir çok ayet ve hadis mevcuttur.

Eskiden insanlar birbirlerine nazar etmesin diye kapılarına at kafası nazar boncuğu hatta Eskimolarda eski Uygurlarda bir köpeğin dişinin nazara karşı insanları koruduğuna inanılırdı. Bunları uygulamak inancımıza ters olduğu için Allahımız *(Celle Celâluhu)* bize en güzel bir ayeti gönderdi. Kalem süresi 51 ve 52. ayetler ve Ayetel kürsi...

"Ey Kullarım! Sizi koruyacak olan bu ayetlerdir. Bunları okuyarak Bana sığının."

Ama bizler ne yapıyoruz kurşun dökmeye devam nazar boncuğu takmaya devam düşünmek lazım Allahın *(Celle Celâluhu)* ayetlerini bir kenara itiyor ve bir cam parçasına, taşa, kurşuna inanıyoruz. Allah *(Celle Celâluhu)* korusun bunlar yanlış şeyler bu konuda bir insan nazardan etkilenebilir hatta çok iyi işler yapacak işleri bozulabilir iyi ticaret yapacak ticareti bozulur eviyle karısıyla arası iyidir birden arası bozulur bunların hepsini de nazara yormamak lazım iyi düşünmek lazım.

NAZARDAN KORUNMAK İÇİN

1 bardak suya 1 Ayetel kürsi, 1 Felak, 1 Nas, Kalem Sûresi 51-52 okunur içilirse biiznillah şifa olunur.

Ayrıca 7 tane hurma üzerine ya Rahim el Kuddüs ya Cami, 1 Fatiha okunur 7 hurma aynı anda yenilirse biiznillah nazar olmaz.

Bir de kokulu gül üzerine elinin sağ iç tarafını sürüp **ya ALLAH ya FETTAH el AZİM el KERİM er RAHİM el KUDRET** deyip elini çiçeğe sürer ve onu 10 dakika koklarsa biiznillah şifa olur.

Biz bir defa Kuran'a da inansak, tevrata veya bazı dinlere de inansak önce aklımız var onu kullanacağız. Hangi dine aitsek o din o işleme müsaade ediyor mu, helal mi, haram mı bakmak lazım.

Bir gün bir hocaya gittik hoca sara hastasına *"hemen haçları bırak ve kendi idrarını iç"* diyor ve hastayı takip ediyoruz hasta ilacını bırakıyor sonunda hastanelik oluyor. Vücut içerisi idrardan dolayı mikrop kapıyor sonra hocaya gittik dedik *"senin hastan idrarını içince fena oldu ne yapmak lazım"* adamın dediği *"ben ona komposto iç ondan sonra idrarını iç dedim adam tuzlama çorbası içmiş ne yapayım"* der pişkin pişkin de güler.

Bu konuda inşallah gelecek sayıda tecrübelerimizle edindiğimiz bilgileri aktararak bilinçlendirmeye gayret edeceğiz.

En güzel günler, en güzel saatler, Allah'ın *(Celle Celâluhu)* rahmeti ve bereketi üzerinize olsun...

Âmin.

MEHTAP KAYAOĞLU
Psikolojik Danışman ve Psikoterapist

"Panik" mi Oldunuz?

ENDİŞELENMEYİN!

Herkese sevgiler ve mutluluklar sevgili okurlar!

Bundan sonra sizlerle birlikte, işinize yarayacağını ümit ettiğim konularda yazılar yazmaya gayret edeceğim. Psikolojik içerikli, aile içi ilişkilerinizi toparlamaya çalışan yazılar.

Düşündüm... ilk konu ne olsun diye. Ve hemen aklıma geldi. Ülkemizde çok rastladığımız ve doktor arkadaşlarımızla birlikte çalışarak sizlere yardımcı olduğumuz bir konuyu sizlerle paylaşayım dedim.

PANİK ATAK

Hiçbir neden yok... aniden başlayan bir çarpıntı... terleme... göğüste sıkışma... nefes darlığı... baş dönmesi... dengesizlik... fenalaşma... baygınlık geçirme... nefes alamama duygusu... bulantı... karın ağrısı... titreme/sarsılma... ürperme... başta karıncalanma... beyinde uyuşma duygusu... ani ateş basması... nedensiz üşüme... ve en sonunda kendinize teşhis koyuyorsunuz; "Eyvahhh... kalp krizi geçiriyorum...!" "Bana felç indi...!"

...tüm bunların arkasından ciddi bir ölüm korkusu...

Bazen de başınızda bir tuhaflık hissedersiniz... sersemlik hissi.... Kendisini ve çevresini bir değişik hissetme... kontrolünü kaybedeceğini zannetme... hatta çıldırma korkusu... ve ilaveten kendisine veya çevresindekilere zarar vereceği endişesi...

Bu gibi durumlarda kişiler genelde acil servislere kaldırılırlar. Orada bir çok muayene, film çekimi, elektrokardiyografi, tomografi ve diğer tüm incelemelerde hiçbir şey bulunmaz. Kaygılanırsınız. Doktorunuza ne olduğunuzu sorduğunuzda aldığınız cevap nettir: *"Bir şey yok... stresten olmuş... sinirsel..."*

Ve eve gönderilirsiniz. Sadece sakinleştirici bir iğne yapılarak.

Aniden başlayan ve zaman zaman tekrarlayan, insanı dehşete düşüren yoğun sıkıntı veya korku nöbetlerine **"Panik Atak"** diyoruz. Geçmişte yeterince bilinen bir hastalık değildi ama son yıllarda ilköğretim düzeyindeki çocukların bile tanıdığı bir isim oldu. Nereye baksak, başımızı nereye çevirsek buna benzer ataklar yaşayan birileriyle mutlaka karşılaşıyoruz. Neredeyse her ailede bir tane panik ataklı kişi yaşıyor.

Panik ataklarının en tipik özelliği, tekrarlayıcı olmasıdır. Kişi sık sık bu atakları yaşamaya başladıkça, hastanelerin acil servislerine de sık sık taşınmaya başlamış olur. Kaçınılmaz son yani...

Her seferinde yeni muayeneler... her seferinde yeni filmler... doktorların bir şey olmadığına dair söylediği hiçbir cümle tatmin etmez... gözden kaçan bir şeyler mutlaka vardır diye incelemelere devam ettirilir.

Bazen de yanlış tanı konularak hasta antibiyotikten nefes açıcıya, çarpıntı ilacından tansiyon ilacına kadar bir sürü yanlış ilaç kullanır. Ve bir türlü iyileşmez doğal olarak... bu durumda da sürekli morali bozulur...

Ataklar devam ettikçe hasta, ataklar arasındaki dönemlerde de gergin ve huzursuz olmaya başlar. Endişeli, sıkıntılı bir hal alır. Ha geldi ha gelecek diye bekler durur... ama keyifli bir bekleme değil tabii ki tahmin edeceğiniz gibi... korku dolu bir bekleme...

...bir de ne zaman nerde geleceği belli olmadığı için daha da çok kaygılanır. Ya yolda gelirse...? Ya markette gelirse...? Ya iş yerinde gelirse...? Ya otobüste gelirse...? Ya komşuya gidince dedikoducu insanların arasında gelip de utanılacak bir durum yaşatırsa...? Ya sınav anında gelip, en önemli finalde geçer not aldırmazsa...? Ya yolun ortasında kalp krizi geçirip, tanımadığı insanların arasında ölüp giderse...?

Zamanla yalnız kalma korkusu da ilave olmaya başlar. Çünkü evde kimse yokken atak gelirse, düşüp bayılırsam, beni kimse hastaneye yetiştiremezse, ölürsem, ölümü bulurlarsa...vs. gibi bağlantılı düşünceler gelişir. Ya da ölmese bile, başkalarının yanında komik duruma düşme kaygısı.

Bir süre sonra bir bakarsınız ki artık kendinizi tanımamaya başlamışsınız. Siz sanki artık eski siz değilsiniz. Eskiden sevecen, neşeli, girişken olan siz gitmişsiniz... yerine korkak, asabi, her şeyden etkilenen, her şeyden kaygılanan, kendine olan güvenini tamamen yitirmiş bir siz gelmişsiniz...

...artık hayatınız tamamen bir **"önlem cenneti"**ne döner... Yoksa **"önlem cehennemi"** mi deseydim?

Evet evet... **cehennem...!** Ataklara neden olabileceğini düşündüğünüz her şeyden vazgeçersiniz. Faaliyetlerden, yiyecek/ içeceklerden... hatta bir çok kişinin evden çıkmadan önce yatıştırıcı ilaç veya alkol aldıklarını görüyoruz. Kendilerini yatıştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar kendilerince...

Öyle çok önlem var ki... isterseniz bazılarını sıralayabilirim;

...atak sırasında kendini kaybedip çocuklarına zarar vereceğini düşünen bayanlar, mutfaktaki tüm bıçakları kilit altında bulundurup, ulaşılması güç hale getiriyor,

...çocuklarıyla evde yalnız kalmak istemiyor,

...yine sokaklarda bayılmaktan korkan bayanlar, bayılınca ziynetleri çalınmasın diye, altın türü hiçbir takı eşyasını eline koluna takmıyor,

...çantalarında tüm yakınlarının ulaşılabilecek en kolay yere, telefon numaraları ve adreslerini yazıyor... hatta doktorunun kartvizitini bile yanında taşıyor,

...uç noktalarda acil servisi olan hastanelerin yakınına evini taşıyor...

...iş yerinde bayılma korkusu geçiren beyler, işlerinde istifa edip evde oturuyor.

...gittiği her yere evliyse eşini, evli değilse aileden birini taşıyor,

...üniversite öğrencileri okulu bırakıyor veya sınav günleri anneleriyle birlikte okula gidiyor,

...otobüse binip fenalaşmamak için saatlerce yol yürüyor...vs...vs.

Panik ataklar ve panik bozukluklar, psikiyatrist ve psikoterapistlerce en iyi tanınan rahatsızlıktır. Toplumumuzda en sık görülen hastalıklardan birisidir. Birçok kişi bu hastalığı ya daha önce geçirmiştir ya da hâlihazırda geçiriyordur.

Her yaşta görülebilen bu rahatsızlık özellikle 18-35 yaşları arasında başlıyor. Kadınlarda daha sık rastlanıyor.

Hiç merak etmeyin, panik ataklar ve panik bozukluklar tedavi edilebilen rahatsızlıklardır. İyi bir psikoterapist bulduğunuzda, hiç ilaç kullanmadan sadece terapötik destekle aşabiliyorsunuz. Ortalama 6-7 ay süren ve belirli aralıklarla, düzenli olarak gideceğiniz psikoterapi seanslarıyla, kolaylıkla yatıştırılan bir hastalık.

Şimdi gelelim en önemli noktaya... panik ataklar yaşıyorsanız lütfen aşağıya yazılacak durumları içinize sindirmeye gayret edin.

* Panik bozukluk, kesinlikle bir kalp hastalığı değildir.

* Panik bozukluk, ölümle sonuçlanmaz, ölüme yol açmaz.

* Panik bozukluk bir akıl hastalığı değildir.

* Her ataktan sonra, yatıştığınızı ve atağın bir süre sonra sizi terk ettiğini görmeye çalışın. Ve yeni bir atak geldiğinde, bu bilgiyi aklınıza getirmeye çalışın. **"Şimdi geldin ama... biliyorum... 10 dakika sonra yok olup gideceksin ve ben de rahatlayacağım..."** demeye gayret edin. Gittikten sonra atağı ve atağın sizde oluşturduğu durumu düşünüp durmayın. Gitti-bitti... siz normal yaşantınıza devam etmeye gayret edin. Deneyimli ve ataklar karşısında güçlü olmanız son derece önemli.

* Ataklar en fazla 10 dakika sürer. Bu nedenle atakla en fazla 10 dakika süren bir savaş yaşayacaksınız. Ne olursa olsun bu süreye tahammül edebilirseniz, yeni ataktan daha kısa sürede kurtulmanız kaçınılmaz son olacaktır

* Atak sırasında nefes alış-verişinizi kontrol altına almaya çalışın.

İsterseniz pratik bir teknikle nefes alış-verişinizi nasıl kontrol altına alabileceğinizi de örnekleyeyim. Hatta tekniği atak geçirmeyenler de uygulayabilir. Vücudu gevşetip rahatlatmaya yarayan bir uygulama.

1. Öncelikle rahatlıkla oturup uzanabileceğiniz bir duruma geçin.

2. Burnunuzdan derin bir nefes alıp, onu içinizde 10'a kadar sayarak tutun.

3. 10'a geldiğiniz zaman nefesi ağzınızdan verip, kendinize "rahatla, gevşe, kendini iyi hisset" şeklinde komutlar verin.

4. Bu periyodun ardından 3 saniyede nefes alıp, ardından 3 saniyede nefes verin. Ve nefes alıp vermeyi bu tempoyla sürdürün. Böylece her 1 dakikada ortalama 10 kez nefes alıp vermiş olacaksınız. Normal şartlarda alıp vermeniz gereken sayı zaten buydu. Atak sırasında nefes alışverişiniz arttığı için de kalbiniz hızlı hızlı atıyordu. Sayıyı doğal olana indirdiğinizde, atağı durdurmak için ciddi bir iş yapmış olacaksınız. Bu arada her alışınızda "iyi ve güzel olan her şeyi içinize çektiğinizi", her nefes verişinizde de "sıkıntı ve zorlukları dışarı attığınızı" düşünmeyi ihmal etmeyin.

5. Her 1 dakika sonunda, 10 saniye boyunca nefesinizi tutup, ağzınızdan geri verin. Daha sonra 3 saniyelik döngülere devam edin.

6. Panik atağınız hafifleyinceye ya da ortadan kalkıncaya kadar bu alıştırmaya devam edin.

Ortalama 4-5 dakika sürecek bu minik "Nefes yavaşlatma tekniği" ile panik atağını kendinizden uzaklaştırma şansınız olacak. İlaç+psikoterapi dışında "**hipnoz**" yöntemiyle yardım almanız da mümkün.

Ortalama 8-10 seans süren hipnoz çalışmalarıyla nefes alışverişinizin kontrolünü ele geçirmenize, bilinçdışı korkularınızda kurtularak ataklardan uzak durmaya çalışmanıza yardımcı oluyoruz. Çok da işe yarıyor doğrusu. Zararın neresinden dönülse kardır misali, atağın neresinden uzaklaşılırsa keyiftir diyelim...

www.yuzlesme.tv
mehtapkayaoglu@gmail.com

DUALAR VE ZİKİRLER
NAFİLE NAMAZLAR
CEMÂZİYELEVVEL AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelevvel ayının ilk gecesi (12 mart salıyı 13 mart çarşambaya bağlayan gece) iki rekat namaz kılınır. Birinci rekatta Fâtiha'dan sonra Cuma Sûresi, ikinci rekatta Müzzemmil Sûresi okunur.

Cemâziyelevvel ayının ilk günü (13 mart çarşamba günü) dört rekat namaz kılınır. Her rekatta Fâtiha'dan sonra yedi kere Nasr Sûresi (İzâ Câe Nasrullâhi) okunur.

Cemâziyelevvel ayının üçüncü gecesi (14 mart perşembe gününü 15 mart cumaya bağlayan gece) halk arasında meşhur değilse de ekserî meşâyıha göre Kadir Gecesi kabul edilir. O gecenin on selâmla (ikişer rekat olarak) kılınacak yirmi rekatla ihyâ edilmesi gerekir ki her rekatta Fâtiha'dan sonra on kere Kadr Sûresi okunur. Namaz bitince de sabaha kadar:

«يَا عَظِيمُ تَعَظَّمْتَ بِالْعَظَمَةِ، وَالْعَظَمَةُ فِي عَظَمَتِكَ، يَا عَظِيمُ.»

"Ey büyük olan **Allâh**! Azametinle dâimâ her şeyden büyük oldun, bütün azametler sadece Senin azametinde toplanmıştır. Yâ **Azîm**!" tesbihine devam edilir. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:53-54)*

SAFER AYININ SON ÇARŞAMBA GECESİ, BİR DE ESKİ MART AYININ İLK ÇARŞAMBA GECESİ OKUNACAKLAR

(19 mart salıyı 20 mart çarşambaya bağlayan)

Safer ayının son çarşamba gecesi, bir de (eski) mart ayının ilk çarşamba gecesi yani salıyı çarşambaya bağlayan gece akşam namazından sonra bir senelik belâlardan korunmak için okunacak dualar:

On iki kere:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۞ اَلرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ۞ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ۞ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۞ اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۞ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

"O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh'ın ismiyle! Bütün hamdler (ve övgüler) **tüm âlemlerin Rabbi** (yaratıcısı ve yöneticisi) **olan Allâh'a; O Rahmân'a; O Rahîm'e mahsustur.**

O dîn (ceza) **gününün Mâlikine!** (O yüce Allâh'a itaat eden kullar:) **"**(Ey Rabbimiz!) **Ancak Sana ibadet** (ve kulluk) **ederiz ve yalnız Senden yardım dileriz!"** (derler.)

"Bizi o dosdoğru yola hidâyet et! Kendilerine (ikrâm ve) **inâm etmiş bulunduğun o** (peygamberlerin, sıddîkların, şehitlerin ve salih) **kimselerin yoluna!**

(Senin tarafından) **kendilerine gazap edilen** (Yahudi)**lerin** (yo luna) **değil,** (doğru yoldan sapıtarak) **dalâlete düşen** (Hristiyan tâife)**lerin**(in izine) **de değil!"**

Yüz kere:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

"O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh'ın ismiyle!"

Yüz kere:

«بِسْمِ اللهِ الَّذِي لاَ يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْئٌ فِي الْأَرْضِ
وَلاَ فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمْ.»

"O Allâh'ın ismiyle (akşamladım) **ki, O'nun ismiyle birlikte** (olana) **ne yerde, ne de gökte hiç bir şey zarar veremez. O, hakkıyla işiten, çok iyi bilendir."**

Yüz kere:

«لاَحَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إِلاَّ بِاللهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

"Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak yüce ve ulu olan Allâhu Teâlâ'nın yardımıyladır."

Yirmi yedi kere Kadr Sûresi:

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ❁ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ❁ لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ ❁ تَنَزَّلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ❁ سَلَامٌ هِيَ حَتَّى مَطْلَعِ الْفَجْرِ

"O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh'ın ismiyle!

Muhakkak Biz onu (o ebedî mucize olan Kur'ân-ı Kerîm'i) **Kadir Gecesi'nde** (Levh-i Mahfûz'dan, birinci kat semaya) **topluca indirdik!**

Kadir Gecesi'nin ne (kadar büyük bir gece) **olduğunu sana bildirmiş olan şey de nedir?** (Kimse bilemez ki bildirsin! İşte şimdi Ben sana bildiriyorum ki;)

Kadir Gecesi (içerisinde Kadir Gecesi bulunmayan) **bin aydan daha hayırlıdır!**

Melekler de, Rûh (diye adlandırılan Cebrâîl *(Aleyhisselâm)*) **da** (o geceden bir dahaki seneye kadar takdir edilmiş olan) **her önemli işten dolayı Rablerinin izniyle onda iner de iner.**

(Başka zamanlarda Allâh-u Teâlâ hem bela hem de selâmet takdir ederken,) **o** (geceki takdirler)**, fecir doğuncaya kadar ancak bir selâmettir/!"**

Sonunda şu salevât-ı şerîfe okunur:

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا.»

"Ey Allâh! Nebiyyi ümmî olan kulun, peygamberin ve rasûlün Muhammed'e, âline (Ehl-i Beyt'ine) **ve sahâbesine salât et ve çokca selâm et!"**

DÜNYADAKİ TEK SERMAYEMİZ OLAN İMANIMIZI MUHAFAZA ETMEK İÇİN OKUNMASI GEREKENLER

1) Her kim, her gün sabah namazından sonra şu âyet-i kerîmeleri sırasıyla okursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle imanı muhafaza olur. Okunacak âyet-i kerîmeler şunlardır:

a) Bakara Sûresi'nin 255. âyet-i kerîmesi (Âyete'l-Kürsî)

b) Bakara Sûresi'nin 285-286. âyet-i kerîmeleri (Âmene'r-Rasûlü)

c) Ali Imrân Sûresi'nin 18-19. âyet-i kerîmeleri (Şehidellâhü...)

d) Ali Imrân Sûresi'nin 26-27. âyet-i kerîmeleri (Kulillâhümme Mâlike'l-Mülk...)

Âyet-i kerîmelerin sırasıyla okunuşu şöyledir:

﴿اَللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَؤُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ۞ أٰمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ

أٰمَنَ بِاللّٰهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ۞ لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ۞ شَهِدَ اللّٰهُ أَنَّهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ۞ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللّٰهِ الْإِسْلَامُ ۞ قُلِ اللّٰهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۞ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ۞

Okunacak Âyet-i Kerîmelerin Manaları

a) "Allâh ki Kendisinden başka hiçbir ilâh yoktur. (Başı sonu olmayan, Zât'ına ait bir hayatla) **Hayy'dır,** (yaratıklarını yönetme ve koruyup kollama işini daima üstlenmiş bulunan bir) **Kayyûm'dur.**

Ne (uyku öncesindeki) **bir gevşeme, ne de bir uyku Kendisini tutmaz. Göklerde olanlar ve yerde bulunanlar** (mülkiyet ve hâkimiyet bakımından) **sadece O'na aittir. Kimdir şu kimse ki, O'nun izni olmadan nezdinde şefaat edebilecektir?!**

O, (yaratıklarının) **önlerinde olanları da, arkalarında bulunanları da** (onların geçmiş-gelecek, dünya-âhiret, görülen ve görülmeyen her şeylerini) **bilmektedir.** (Öğretmeyi) **dilediği şeyler hariç, onlar O'nun ilmi**(nin tealluk ettiği sonsuz bilgileri) **nden hiçbir şeyi kavrayamazlar.**

(Arş'ının önündeki tahtı olan) **Kürsü'sü** (ise) **gökleri ve yeri kaplamıştır. O ikisini**(n yedi kat tabakalarını) **korumak Kendisine hiç de ağır gelmez.** (Eş ve benzerden, tüm noksanlık emâreleri ve sonradan olma belirtilerinden son derece yüce olan) **Aliyy de,** (Zât'ına nispetle, her şeyin değersiz kalacağı bir büyüklük sahibi olan) **Azîm de ancak O'dur."** *(Bakara Sûresi:255)*

b) "O peygamber de, Rabbinden kendisine indirilmiş olana iman etmiştir, müminler de (indirilenlerin tümüne inanmışlardır)**! Her biri Allâh'a, meleklerine, kitaplarına ve rasullerine inanmıştır. 'Rasûl-lerinden hiçbirinin arasında ayırım**

yapmayız' (demişlerdir). **Onlar** (Allâh-u Te'âlâ'nın, peygamberler vasıtasıyla kendilerine yöneltmiş olduğu yükümlülükler karşısında)**: '**(Buyruğunu) **işittik,** (emrine) **itaat ettik. Ey Rabbimiz! Mağfiretini** (dileriz). (Ölümden sonra diriltilerek) **varış**(ımız) **ancak Sanadır' demişlerdir.**

Allâh hiçbir nefse güç yetireceğinden başkasını yüklemez. (Herkesin, hayır nâmına) **kazanmış olduğu şey kendi lehinedir.** (Kötülüklerden canı çeke çeke) **gayretle kazanmış olduğu şey de yine kendi aleyhinedir.**

(O müminler şöyle dua ederler:) **'Ey Rabbimiz! Unutursak yahut yanılırsak bizi sorumlu tutma. Ey Rabbimiz! Kendisini bizden önce** (geçmiş) **olan** (Yahudi ve Hristiyan)**lara yüklemiş olduğun o** (zor) **şeyin bir benzeri olarak, bizim üzerimize de ağır bir yük yükleme.**

Ey Rabbimiz! Kendisine karşı bizim için tâkat bulunmayan (ağır) **şeyleri** (musibet ve belaları) **bize taşıtma. Bizden** (günahlarımızı) **affet.**

Bizim için (ayıplarımızı) **bağışlamada bulun ve bize rahmet buyur.** (Gerçek dostumuz ve) **Mevlâmız ancak Sensin.** (Bir efendiye yakışan, düşmanlarına karşı kölelerine yardım etmektir.) **O halde o kâfirler toplumuna karşı Sen** (de) **bize yardım et.'"** *(Bakara Sûresi:285-286)*

c) "Allâh şüphesiz (taksim ve tayin ettiği rızıklarla eceller, kullarına emir buyurduğu hükümler ve karşılığında vaat ettiği sevaplarla azaplar dâhil hiçbir hususta) **Kendisinden başka adaleti** (icra ve) **ikame etmekte olan hiçbir ilâh bulunmadığı gerçeğine şahitlikte bulunmuştur.**

(O'nun büyük kudretini gören) **melekler ve ilim sahipleri** (olan peygamberler ve âlimler) **de** (aynı şahitliği ikrar etmiştir)**. O** (hiç yenilmeyip daima gâlip gelen ve her işi yerli yerinde olan) **Azîz ve Hakîm olan Zât'tan başka hiçbir ilâh yoktur. Şüphesiz ki Allâh nezdinde o** (gerçek ve makbul) **din ancak İslâm'dır."** *(Âli Imrân Sûresi:18-19)*

d) "(Habibim!) **de ki: 'Ey mülkün Mâliki olan Allâh!** (Saltanat ve) **mülkü dilediğine verirsin, dilediğinden de mülkü çekip alırsın. Dilediğini** (dünyada yahut âhirette veya her ikisinde de yardım ve tevfîkıne mazhar kılarak) **aziz** (ve değerli) **edersin, dilediğini de** (iki cihanda rezîl-ü rüsvay ederek) **zelil** (ve alçak) **edersin.**

Bütün hayırlar (ve şerler) **ancak Senin** (kudret) **elindedir** (ki, onun mahiyeti kullarca malum değildir)**. Şüphesiz ki Sen** (güçlü veya âciz kılma, yüceltme ya da alçaltma dahil) **her şeye** (hakkıyla gücü yeten bir) **Kadîr'sin.**

(Gecenin saatlerinden bir kısmını eksiltip gündüze katarak) **geceyi gündüze girdirirsin,** (gündüzün saatlerini noksanlaştırıp geceye ilave ederek) **gündüzü de geceye girdirirsin. Ölüden diriyi çıkarırsın, diriden de ölüyü çıkarırsın. Dilediğini de** (darlık ve fakirliğe uğratmadan) **hesapsız olarak rızıklandırırsın."** *(Âli Imrân Sûresi:26-27)*

2) Hakîm-i Tirmizî *(Rahimehullâh)* şöyle demiştir: "Her kim sabah namazından sonra kırk bir kere:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ! يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! يَا اَللّٰهُ!»

'Ey Hayy ve Kayyûm! Ey göklerin ve yerin yaratıcısı! Ey celâl ve ikram sahibi! Ey Allah!' derse **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin imanını muhafaza eder ve onu imanla âhiret yurduna ulaştırır."

3) Sabah namazının farzı ile sünneti arasında kırk kere:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ! لَا إِلٰهَ إِلَّا أَنْتَ.»

"Ey Hayy ve Kayyûm! Senden başka ilâh yoktur" demeye devam eden kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle imanını muhafaza eder.

(Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'ıyetü'n-nebeviyye li cemî'i'l-emrâzi'n-nefsiyyeti ve'l-cesediyye, sh:45-46)

İSTEKLERE KAVUŞMAK İÇİN YÂSİN VE TEBÂRAKE SÛRELERİNİN BİR TERKİPTE FARKLI BİR UYGULAMA İLE BERABERCE OKUNUŞU

Teheccüd vakti kalkılıp tenha bir yerde, gerçekleşmesi istenilen şeye niyet edilerek Yâsin ve Tebârake sûreleri aşağıda belirtilen terkiple okunursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle böyle yapanın muradı hâsıl olur.

Bu terkipte iki elin toplam yedi parmağı belli bir sıraya göre önce kapatılıp, sonra açılacaktır. Bu uygulama parantez içlerinde belirtilmiştir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

﴿يٰسٓ ۞ وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيمِ ۞ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ۞ عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۞ تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ۞ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَا أُنْذِرَ أٰبَاؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ۞ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰى أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۞ إِنَّا جَعَلْنَا فِي أَعْنَاقِهِمْ أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ ۞ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ۞ وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۞ إِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ۞ إِنَّا نَحْنُ (Sol elin serçe parmağı kapatılır)

نُحْيِي الْمَوْتَى وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُبِينٍ ۞
وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ۞ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ
فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ ۞ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا
وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَٰنُ (Sol elin yüzük parmağı kapatılır) مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ
۞ قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ۞ وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ۞ قَالُوا إِنَّا
تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ۞ قَالُوا طَائِرُكُمْ
مَعَكُمْ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ۞ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَىٰ
قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ۞ اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ ۞ وَمَا
لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ۞ أَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَٰنُ
(Sol elin orta parmağı kapatılır)بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ۞ إِنِّي
إِذًا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۞ إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ۞ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ
قَوْمِي يَعْلَمُونَ ۞ بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ۞ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ
مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ۞ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا
هُمْ خَامِدُونَ ۞ يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ
۞ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ۞ وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا
جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ۞ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا
فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ۞ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ۞
لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ۞ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ
كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ۞ وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ نَسْلَخُ
مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ۞ وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ
الْعَلِيمِ ۞ وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ۞ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي

لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ۞ وَآيَةٌ لَهُمْ أَنَّا
حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ۞ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ۞ وَإِنْ
نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ۞ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَى حِينٍ ۞
وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ۞ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ
آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ۞ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ
(Sağ elin serçe parmağı kapatılır) قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنُطْعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ
(Sağ elin yüzük parmağı kapatılır) أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۞ وَيَقُولُونَ
مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۞ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ
يَخِصِّمُونَ ۞ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَى أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ۞ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ
فَإِذَا هُمْ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَى رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ۞ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا
هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ (Sol elin şehadet parmağı kapatılır) وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ۞
إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ۞ فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ
نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۞ إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ
فَاكِهُونَ ۞ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ۞ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ
وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ۞ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ ۞ وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ
۞ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ۞
وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ۞ وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا
تَعْقِلُونَ ۞ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ۞ اصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ
۞ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ
۞ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّى يُبْصِرُونَ ۞ وَلَوْ نَشَاءُ
لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ۞ وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ

فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ۞ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ
مُبِينٌ ۞ لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ۞ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا
لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ۞ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا
يَأْكُلُونَ ۞ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ۞ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللهِ
أٰلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنْصَرُونَ (Sağ elin orta parmağı kapatılır) ۞ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ
وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ۞ فَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ
۞ أَوَلَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ۞ وَضَرَبَ لَنَا
مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ۞ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا
أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ۞ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا
أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ۞ أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ
مِثْلَهُمْ بَلَى وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ۞ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ
۞ فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾

Yâsin Sûresi bittiğinde sol elden dört, sağ elden de üç parmak kapanmış olur. Tebârake Sûresi okunurken de belirlenen yerlerde bu parmaklar açılacaktır.

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

﴿تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۞ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ
لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ۞ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَوَاتٍ طِبَاقًا
مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمٰنِ (Sol elin serçe parmağı açılır) مِنْ تَفَاوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ
تَرَى مِنْ فُطُورٍ ۞ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ
۞ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ وَجَعَلْنَاهَا رُجُومًا لِلشَّيَاطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ
عَذَابَ السَّعِيرِ ۞ وَلِلَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ۞ إِذَا أُلْقُوا

فِيهَا سَمِعُوا لَهَا شَهِيقًا وَهِيَ تَفُورُ ۞ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ
سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ۞ قَالُوا بَلَى قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ
(Sağ elin serçe parmağı açılır) مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ۞ وَقَالُوا
لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ۞ فَاعْتَرَفُوا بِذَنْبِهِمْ فَسُحْقًا
لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ۞ إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ
۞ وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۞ أَلَا يَعْلَمُ مَنْ
خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ۞ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذَلُولًا فَامْشُوا فِي
مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ۞ أَأَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمُ
الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ۞ أَمْ أَمِنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا
فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ۞ وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ۞
أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَّاتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ
(Sol elin yüzük parmağı açılır) إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ۞ أَمَّنْ هٰذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ
يَنْصُرُكُمْ مِنْ دُونِ الرَّحْمٰنِ (Sol elin orta parmağı açılır) إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ
۞ أَمَّنْ هٰذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ بَلْ لَجُّوا فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ۞ أَفَمَنْ
يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى وَجْهِهِ أَهْدَى أَمَّنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۞ قُلْ هُوَ
الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ۞ قُلْ
هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ۞ وَيَقُولُونَ مَتَى هٰذَا الْوَعْدُ إِنْ
كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۞ قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ(Sağ elin yüzük parmağı açılır) وَإِنَّمَا أَنَا
نَذِيرٌ مُبِينٌ ۞ فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هٰذَا الَّذِي كُنْتُمْ
بِهِ تَدَّعُونَ ۞ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِيَ اللَّهُ (Sağ elin orta parmağı açılır) وَمَنْ مَعِيَ أَوْ

رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ۞ قُلْ هُوَ الرَّحْمٰنُ (Sol elin şehadet parmağı açılır) أٰمَنَّا بِهِ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۞ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ﴾

Sûre-i şerifeler okunduktan sonra **Allâh** rızası için iki rekat namaz kılınır ve sonra yüz defa:

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلٰى سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ وَعَلٰى أٰلِ سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.»

"Ey Allâhım! Efendimiz İbrahim'e ve onun âline salât ettiğin gibi Efendimiz Muhammed'e ve onun âline de salât eyle. Şüphesiz ki Sen hamd olunmaya layıksın ve ulusun" duası okunur. Böyle yapan kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle isteklerine kavuşur. *(Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:13-14)*

KALPLERİ CEZBETME DUASI

Şeyh-i Ekber **Muhyiddîn İbni Arabî** *(Kuddise Sirruhû)*ya ait olan bu duayı günde on kere okuyanın sevgisinin kalplere yerleştirileceği **Ahmed Ziyâeddîn Gümüşhânevî** *(Kuddise Sirruhû)*ya ait ***"Mecmû'atü'l-ahzâb"*** isimli eserde zikredilmiştir.

Bu fakir kardeşiniz hakkında zuhur eden muhabbet ve kabul biiznillâh ve bihimmeti Şeyhî ve evliyâillâh (Allâh-u Te'âlâ'nın, Şeyhim'in ve Allâh'ın veli kullarının izniyle) bu duanın eseridir. **Rabb**im hayırlara kullanmayı ve ahyâr (hayırlılar) tarafından sevilmeyi müyesser eylesin. Âmîn!

Bu dua şöyledir:

«اَللّٰهُمَّ سَخِّرْ لِي، وَمَيِّلْ لِي، وَاجْذِبْ لِي، وَلَيِّنْ لِي قُلُوبَ عِبَادِكَ أَجْمَعِينَ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ، وَاجْلِبْ لِي خَوَاطِرَهُمْ بِالْمَحَبَّةِ الدَّائِمَةِ القَائِمَةِ عَلَى الدَّوَامِ بِدَوَامِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ، أَنْتَ مُقَلِّبُ الْقُلُوبِ وَالْأَبْصَارِ، يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ!، يَا جَلِيلُ يَا جَبَّارُ! يَا مُعِينُ يَا سَتَّارُ! اُنْصُرْنِي نَصْرًا عَزِيزًا، وَافْتَحْ لِي فَتْحًا مُبِينًا، وَاخْذُلْ جَمِيعَ أَعْدَائِي خِذْلاَ نًا كَبِيرًا، ﴿فَدَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا﴾، وَصَلَّى اللهُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

"Ey **Allâh**! Cinlerden ve insanlardan oluşan tüm kullarının kalplerini bana musahhar eyle. Bana meyilli, cezbeli ve yumuşak eyle. Gece ve gündüz devam ettikçe dâim ve kâim olan bir muhabbetle tüm kullarının akıl ve fikirlerini bana celbeyle.

Nitekim kalpleri (istediği tarafa) çeviren ancak Sensin. Ey izzet sahibi! Ey çok bağışlayan! Ey çok yüce! Ey istediğini zorla da olsa yaptıran!

Ey yardım eden! Ey çok örten! Bana güçlü bir yardımla yardım et. Âşikâr bir fetih müyesser eyle.

Tüm düşmanlarımı **'Biz onları tam bir ihlâk ile helâk ettik'** *(İsrâ Sûresi:16'dan)* (kavl-i şerîfinin izzetiyle) cümle düşmanlarımı kahreyle. **Allâh-u Te'âlâ Efendimiz Muhammed**'e ve âli ashâbına salât-ü selâm eyleye."

"Mücerrebât-ı Senûsiyye"de müteallim olduğum vechile; bu dua ile irtibatlı olarak şu âyet-i kerîmeleri çokça okuyan kişi bütün kalplerde sevgili kılınır ve kalpler ona musahhar olur. Âyet-i kerîmeler şunlardır:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَى فَبَرَّأَهُ اللهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللهِ وَجِيهًا﴾

"Ey iman etmiş olan kimseler! Mûsâ'ya eziyet etmiş olan o kişiler gibi (siz de peygamberimi üzenler arasında) **olmayın. Nihayet Allâh onu onların söylemiş oldukları şeyden temize çıkarmıştı. O** (Mûsâ *(Aleyhisselâm)*)**, Allâh** (ile mükâleme şerefine ermiş, duası makbul ve O'nun) **katında değeri yüksek bir kimseydi."** *(Ahzâb Sûresi:69)*

﴿وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِنِّي﴾

"Ben sana Kendimden bir sevgi bıraktım." *(Tâhâ Sûresi:39'dan)*

﴿يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلّٰهِ﴾

"Allâh'ı sever gibi onları severler. O inanmış olan kimseler ise Allâh'a karşı sevgi bakımından daha güçlüdür(ler)**."** *(Bakara Sûresi:165'den)*

﴿وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ﴾

"Bir de öfkelerini tutanlar ve insanlardan (kusurlarını) **affedenler** (işte sonsuz cennetler ve bitmez tükenmez nimetler onları beklemektedir)**. Allâh güzel davranışta bulunan bu kulları sever** (ve kendilerini mükâfatlandırır)**."** *(Âli Imrân Sûresi:114'den)*

﴿أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا﴾

"O kimse ki (kâfirlik döneminde) **ölü** (gibi) **biriyken Biz** (iman nasip ederek) **onu diriltmişiz ve ona** (yakînî) **bir** (iman) **nur**(u) **vermişizdir ki, o onunla birlikte insanlar arasında** (güvenli ve aydınlatıcı bir şekilde) **dolaşmaktadır.** (Böyle biri) **hiç o kimseye benzer mi ki, onun durumu** (kâfirlik, cehâlet ve basîret körlüğü gibi türlü türlü) **öyle büyük karanlıklar içerisinde** (bocalayıp kalmış kişinin hali gibi)**dir ki, o onların içinden asla çıkacak biri değildir."** *(En'âm Sûresi:122'den)*

﴿فَلَمَّا رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَٰذَا بَشَرًا إِنْ هَٰذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ﴾

"Kadınlar onu (Yûsuf *(Aleyhisselâm)*ı) **gördüklerinde, kendisini**(n eşsiz güzelliğinden dehşete kapılarak onu gözlerinde) **büyüttüler de,** (onun cemâli karşısında kendilerine hâkim olamayıp) **ellerini iyice kestiler**(se de, hiçbir acı bile hissetmediler) **ve** (böyle bir insan olamayacağını düşünerek)**: 'Tenzih olsun Allâh'a!** (Böyle bir güzeli yaratmaya Kâdir olan Allâh-u Te'âlâ acziyetten ne kadar uzaktır.) **Bu kişi bir beşer olamaz.** (Olsa olsa) **bu ancak pek değerli bir melektir' dediler."** *(Yûsuf Sûresi:31'den)*

﴿وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْبِيرًا﴾

"(Habibim!) **'Bütün hamdler O Allâh'a mahsustur ki, O hiçbir çocuk edinmemiştir, mülkte Kendisi için hiçbir ortak mevcut olmamıştır,** (güçsüz bir duruma düşmekten münezzeh olduğu için) **Kendisini âcizlikten koruyanı da bulunmamıştır' de ve** (yine de hakkıyla Kendisine tâzimde bulunamadığını itiraf etmek üzere) **O'nu iyice yücelterek büyüklükle vasıfla."** *(İsrâ Sûresi:111)*

Bütün tertip de hapishanede amel ettiğim ve eserini gördüğüm mübarek bir virttir. Rabbim cümlemizi sevdiklerine sevdirsin. Âmîn!

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

KIRK İKİNCİ İSM-İ ŞERÎF «اَلْجَلِيلُ» İSM-İ ŞERÎFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve **Yûsuf-u Nebhânî** *(Rahimehumüllâh)*ın beyanları vechile; «اَلْجَلِيلُ» ism-i şerîfi "Azamet, yücelik, ululuk, büyüklük ve izzet vasıflarına sahip olan" demektir.

Celîl ism-i şerîfi Kur'ân-ı Kerîm'de bu şekliyle değil de, Zü'l-celâli ve'l-ikrâm olarak Rahmân Sûresi'nde iki yerde geçer. Bu sûre-i celîlede **Allâh-u Te'âlâ** şöyle buyurmaktadır:

﴿وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾

"(Hiçbir şeye muhtaç olmayıp, her şeye tam anlamıyla lütufta bulunan) **O celâl ve ikram sahibi olan Rabbinin Zat'ı sürekli kalacaktır."** *(Rahmân Sûresi:27)*

﴿تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾

"(Hiçbir şeye muhtaç olmayıp, her şeye tam anlamıyla iyilik yapan) **O celâl ve ikrâm sahibi olan Rabbinin ismi daima çok** (hayırlı ve) **bereketli olmuştur."** *(Rahmân Sûresi:78)*

Bu ism-i şerîfin manası "Emir ve yasak koyma hakkına sahip olan" demektir. İnsanlar arasında birinin celâl sahibi olması demek, başkaları üzerinde uygulayıcı gücü olan ve kendisine itaatten başka yol bulunmayan kimse demektir. Yarattığı kulları üzerinde emrinin geçerli olması ve Kendisine itaatin zorunlu ve lazım olmasından dolayı, **Allâh-u Te'âlâ**'nın bu isimle isimlenmesi hak olmuştur. İşte bundan dolayı **Allâh-u Te'âlâ**'yı bilen ârif kulların çoğu bu isimlerle O'na dua etmeyi tercih ederler.

Celîl olan **Allâh-u Te'âlâ**'nın şânı çok yücedir, yarattıkları her yerde zâhirdir, kimse O'na denk olamaz, Zâtı'nda, sıfatlarında, isimlerinde ve fiillerinde hiç kimse O'na yaklaşamaz. Celîl ism-i şerîfi ile müsemmâ olan **Allâh-u Te'âlâ**'nın yüce Zâtı'nın ve sıfatlarının saltanatı karşısında bütün mahlukatın boynu büküktür. İrfan ehli yani **Allâh-u Te'âlâ**'yı hakkıyla bilen ârifler O'ndan hakkıyla haya ederler ve O'nun zikrinden dolayı kalpleri korkuyla dolar.

İmâm-ı Kuşeyrî *(Rahimehullâh)* bu konuda şöyle demiştir: "Şu husus iyi bilinmelidir ki; sadece Azîz ve Celîl olan **Allâh-u Te'âlâ** kalplerde olanları bilebilir."

Celîl ism-i şerîfi Celâl mastarından doğan bir isimdir. Bu ism-i şerîf iktidar sahipleri içerisinde sadece en yüce iktidara sahip olan **Allâh-u Te'âlâ**'ya hastır.

Ebû Süleyman *(Rahimehullâh)* şöyle demiştir: "Celîl ism-i şerîfi **Allâh-u Te'âlâ**'nın celâlini ve azametini gösterir. O'nun şanı pek yücedir. O'nun dışındaki her büyük küçüktür, her üstün aşağıdır."

Allâh-u Te'âlâ'yı "Zü'l-celâli ve'l-ikrâm" diye isimlendirmek "O'nun ululuk ve ikram sahibi olması" demektir. Bütün üstün sıfatlar O'nda bulunur ve hiç kimse O'ndan daha üstün olamaz. O'nun ululuk ve yüceliğini kimse hakkıyla kavrayamaz.

İmâm-ı Kurtubî *(Rahimehullâh)* "Zü'l-celâli ve'l-ikrâm" ism-i şerîfi hakkında şunları söylemiştir: "Zü'l-celâli ve'l-ikrâm, azamet ve ikram sahibi olan demektir. Bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmaktadır:

«أَلِظُّوا بِيَاذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ.»

'Yâ Ze'l-celâli ve'l-ikrâm'ı sıkça tekrarlayın.' *(Ebû Ya'lâ, el-Müsned, no:3833, 6/445)*

Allâh-u Te'âlâ'nın Celâl sahibi olması 'Azamet, yücelik, ululuk, büyüklük ve izzet vasıflarına sahip olması, varlıklara has sıfatlardan uzak olması' demektir.

Buna göre **Allâh-u Te'âlâ** gerçek manada Zü'l-celâli ve'l-ikrâm'dır yani celâl ve ikram sahibi olandır, bütün azamet ve ikramlar O'na aittir. Bütün emir ve yasaklar, iyilik ve ikramlar O'ndan kaynaklanır. O Kendi Zatı'nda celâl ve ikram sahibidir. Bütün ikramlar O'ndan insanlara akar. O'nun umumi olarak bütün insanlara, hususi olarak da dostlarına ikramının sınırı yoktur."

Bu ism-i şerîfin manasını idrak etmenin faydaları hakkında da şunlar zikredilmiştir:

Her kim **Allâh-u Te'âlâ**'nın Celîl olduğunu idrak ederse, bütün varlığıyla **Allâh-u Te'âlâ**'nın yüceliğini takdir etmeye çalışır ve böylece kendisi de heybetli, muhabbetli ve hürmetli bir kişi olur.

Kulun bu ism-i şerîften nasibi; nefisini bütün kötü sıfatlardan arındırması ve bütün güzel sıfatlarla süslemesidir.

Bu ism-i şerîfin ifade ettiği manayı hakkıyla idrak eden kişi kendi nefsine şöyle demelidir: "**Allâh-u Te'âlâ** sana iyilik edip nimetler verdiği gibi, sen de başkalarına iyilik yap ve ihsan et. İnsanların yaptıkları hataları bağışla. Kötülükleri terk etmeyenleri güzelce terk et, kötülüklerini iyilikle başından sav, Celîl olan **Rabbin**in rızasını kazanmak için böyle davran. Seninle ilişkisini kesenle sen ilişkini kesme. Sana vermeyene sen vermeye devam et. Sana haksızlık edeni affet. Seni kötüleyene ve sana sövene karşılık verme, sabret. **Allâh-u Te'âlâ** sana iyilik ettiği gibi sen de başkalarına iyilik yap ve sana kötülük edene iyilikle davran."

Kulun bu ism-i şerîfle alakalanması cihetinden **Allâh-u Te'âlâ**'ya manen yaklaşması, hakikatte **Allâh-u Te'âlâ**'dan başkasını sevmemesi ve sadece **Allâh-u Te'âlâ**'ya itibar etmesiyle olur. Kulun bu ism-i şerîfle ahlaklanması cihetinden **Allâh-u Te'âlâ**'ya manen yaklaşması ise, nefsini basit ve alçak işlerden uzak tutmasıyla olur, çünkü öyle kıymetsiz şeyler mahlukatın en şereflisi olan insana asla yakışmaz.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:70-71; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:51-54; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:330; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:514; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:122-123)

«اَلْجَلِيلُ» İSM-İ ŞERÎFİNİN BAZI HAVÂSSI

1) Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişinin kadr-u kıymeti yüce olur. Özellikle bu ism-i şerîfi misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkeple bir kağıda yazıp muska yaparak üzerinde taşıyan kişide bu hal daha çok zahir olur (açığa çıkar).

2) Bu ism-i şerîfi her gün yetmiş üç kere zikretmeye devam eden kişi, her müminden beklendiği üzere korkuyla ümit arasında olma haline kavuşur, ayrıca heybetli ve vakarlı bir kişiliğe sahip olur.

3) Bu ism-i şerîfin zikrine devam eden kimse insanların nazarında heybetli görünür, onu görenler ona ikram eder, onu büyük addeder, saygı ve sevgi gösterir, hürmet ederek sever.

4) Şeyh **Zeynüddin Hâfi Hazretleri** şöyle demiştir: "Heybet ve celâl talebinde bulunanlar için bu ism-i şerîfte bir sırr-ı celîl (yüce bir sır) vardır. 'Yâ Celîl' zikriyle meşgul olan kişiye hiçbir kimse sû-i nazar (kötü göz) ile bakmaya cesaret edemez.

Ayrıca bu kişiye kötülük yapmak isteyen bir zâlim varsa, onu görünce kalbi korkuyla dolar ve o kötülüğü icrâ etmeye güç yetiremez."

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrü'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:38; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:330; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:70-71; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:51-54; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:514; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/107)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE

OTUZ BEŞİNCİ İSM-İ ŞERÎF

«يَا مُبْدِئَ الْبَرَايَا وَمُعِيدَهَا بَعْدَ فَنَائِهَا بِقُدْرَتِهِ، يَا مُبْدِئُ!»

"Ey mahlukatı yoktan var eden ve hepsi yok olduktan sonra tekrar onları kudretiyle diriltecek olan! Ey Mübdî!"

BU İSM-İ ŞERÎFİN BAZI HAVÂSSI

1) Her kim bir şey satın almak, ev yapmak, evlenmek gibi herhangi bir şeye başlamadan önce bu ism-i şerîfi kırk bir kere okur da sonra o işe başlarsa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o iş hayırla sonuçlanır.

2) İstediği bir şeyin gerçekleşmesini isteyen kişi, toplam kırk gece boyunca her gece okuyabildiği kadar bu ism-i şerîfi zikrederse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle muradına kavuşur.

3) Eşiyle birleşemeyen yani bağlı olan kişinin bu derdinin izâlesi için bu ism-i şerîf bir yumurtanın üzerine yazılıp, sonra o yumurta kaynatılarak pişirilir, ardından da bu ism-i şerîf yirmi kere okunduktan sonra bu kişiye yedirilirse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle bu derdinden kurtulur.

4) Her kim çocuğuna ilim tahsil ettirmek istiyorsa, o çocuğu pazar günü medreseye götürsün ve bu ism-i şerîfi çocuğun başı üzerine yirmi kere okusun. Eğer böyle yaparsa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o çocuk ilim elde etmeye muvaffak olur.

5) Her gün altı bin (6.000) kere olmak üzere toplam seksen beş gün boyunca bu ism-i şerîfi zikreden kişi, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle yüksek manevi makamlara ulaşır.

6) Her kim ayın başında bu ism-i şerîfi zikrederse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o ay o kişi için çok hayırlı geçer.

7) Her kim zifaf gecesinde bu ism-i şerîfi zikrettikten sonra eşine yaklaşırsa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişi için eşi birçok bereketlere sebep olur.

8) Bu ism-i şerîf Cemâlî isimlerden olup ismi Ahmed olanlar için bunun bereketlerine nâil olmak çok münasiptir.

9) Her kim bu ism-i şerîfi çok zikrederse, **Allâh-u Te'âlâ** onun zahirini de, bâtınını da kemâle eriştirip, olgunlaştırır.

10) Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi Nûh *(Aleyhisselâm)*a inzal buyurmuş, o da bu ism-i şerîfin bereketiyle düşmanlarına galip gelmiş ve zalim olan kavmini **Allâh-u Te'âlâ** tufanla helak etmiştir.

Not: Bu ism-i şerîfin 11. hâssası aşağıdaki başlık altında zikredilmiştir.

HASTALIKLARIN ŞİFASI İÇİN OKUNACAK ÇOK SIRLI BİR İSM-İ ŞERÎF

Esmâ-i İdrîsiyye'den olan:

«يَا مُبْدِئَ الْبَرَايَا وَمُعِيدَهَا بَعْدَ فَنَائِهَا بِقُدْرَتِهِ، يَا مُبْدِئُ!»

"Ey mahlukatı yoktan var eden ve hepsi yok olduktan sonra tekrar onları kudretiyle diriltecek olan! Ey Mübdî!"

ism-i şerîfinin hastalıkların şifasına vesile olmada mühim bir hâssası vardır. Bu konuda kitaplarımızda mevcut olan rivayetler şöyledir:

1) Bu ism-i şerîf hastanın üzerine dokuz diğer bir rivayete göre de otuz kere okunup üflenirse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastalığından kurtulur.

2) Bu ism-i şerîf hastanın üzerine okunabildiği kadar okunup üflenirse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastalığından kurtulur.

3) Hasta olan kişi her gün bu ism-i şerîfi yüz yirmi kere okumaya devam ederse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastalığı günden günde geçmeye başlayarak son bulacaktır.

4) Yaşamasından ümit kesilecek şekilde ileri derecede hasta olan birinin iyileşmesi için, bu ism-i şerîf her gün on üç bin (13.000) kere okunmak üzere toplam yedi gün o hastanın şifası niyetiyle okunursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o hasta en kısa zamanda sağlığına kavuşur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:149; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:14; Beyazıd Devlet, no:1256, verak:22; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:271-272; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:51-52)